

Acest model de proră a fost construit prin imitarea capului rechinului. El a avut ca rezultat posibilitatea de a da valurilor o altă configurație prin despicare și deviere

cele mai renumite își pierdeau valoarea atunci când erau lansate pe Ocean.

Cu toate acestea noi descoperitori apăreau la orizont și susțineau că au găsit legile taie-nice ale elementelor, și că pentru a stăpâni marea, se impunea transformarea vapoarelor. Acești descoperitori preconizau construirea unor forme noi de vapoare.

Prin crearea „înghițitoarei valurilor” care este un fel de gură ce înghițește masa enormă a valurilor s'a schimbat nu numai forma vaporului ci și configurația valurilor.

Vasul care are sub pânțele lui o „înghițitoare de valuri” înaintază mai ușor deoarece masa mare de apă pe care trebuia s'o taie, își micșorează rezistența, datorită faptului că apa este înghițită și valurile nu întâmpină nici un obstacol.

Apa înghițită este apoi evacuată prin orificiile laterale care comunică cu „înghițitoarea valurilor” astfel că în urma vasului se formează trei brazde de apă.

pentru a asigura mai multă stabilitate pe timp de furtună unei bărci de pescuit, s'a procedat la adaptarea pânzei cu forma curioasă de umbrelă, din ilustrația noastră

Experiența a avut loc în 1897, cu rezultate proaste

Prin divizarea și prin înghițirea unei părți din masa de apă, înălțimea valului descrește.

În acest fel se obține o importantă economie de forțe.

Înghițitoarea valurilor imită gura rechinului în timp ce orificiile laterale prin care este evacuată apa reproduc bronchiile.

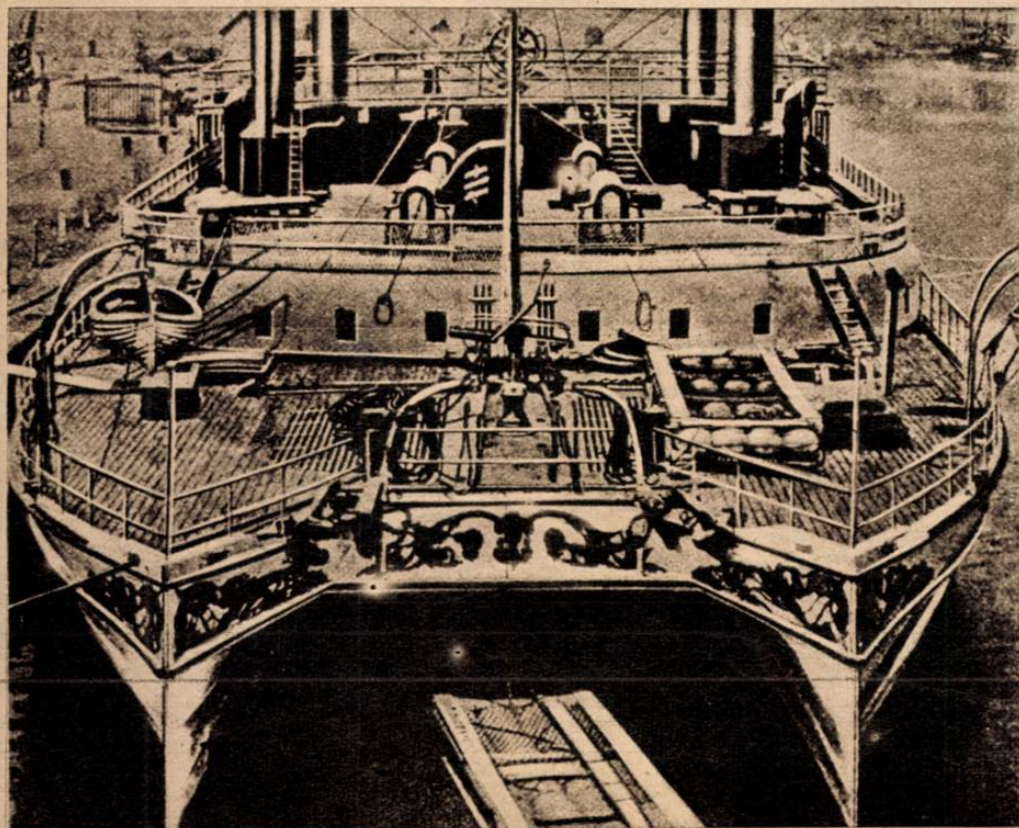
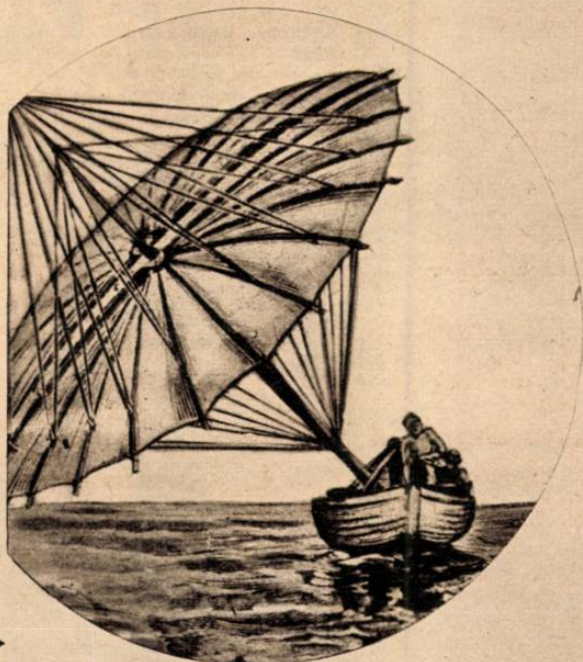
Realizarea perfectă a gurii de înghițit valuri mai întâmpină încă oarecari greutăți.

Ideea de a imita configurația rechinului a celei mai rapide dintre viețuitoarele mării, apare acum ca un lucru firesc ca și problema echilibrului oului, selecționată în modul cunoscut de columb.

Trebuie să recunoaștem că datorită încărcărilor și experiențelor urmărite cu tenacitate, s'a putut realiza progresul evident al navigației maritime.

Fotografiile care ilustrează rândurile noastre, lămuresc mai bine decât un studiu de specialitate drumul parcurs în câteva decenii de geniu tehnic al omului, în domeniul vast al stăpânirii mărilor.

Considerabil progres s'a realizat dela data apariției vaporului dublu și până astăzi când se construiesc aerodromuri plutitoare, așa zisele vase port-avioane, și imense cetăți plutitoare, pachetboturile transoceanice sau crucișătoare.

Pentru a întâmpina „răul de mare” și pentru a micșora tonajul vasului s'a construit acest vapor dublu, care circula în Canalul Mânecii făcând cursa între Dover și Calais

Acest vas circula prin canal fără să înregistreze un balans prea mare și ar fi rămas mult timp în funcțiune dacă nu s'ar fi ivit inconvenientul manevrării în porturi. Din cauza manevrei dificile de debarcare și de abordare, acest vapor a fost scos din funcțiune.

Un indiciu că tenul ei devine, zi de zi, tot mai frumos!

obișnuite! Nu uitați că prima condiție a frumuseții este o piele curată. Scherk Gesichtswasser pă-

trunde adânc în pori, disolvând punctele de grăsime și orice mur-

Gesichtswasser pe un tampon de dărie. Ea asigură tenului frumu-

vată și ștergeți-vă ușor pe față. setea fină a frăgezimii. Pielea D-vs

Veți simți imediat o stimulare în- va putea să respire din nou. Scherk

viorătoare a circulației sângelui Gesichtswasser o înviează, o face

în epidermă. Veți fi uimită des- mai sănătoasă și mai tânără.

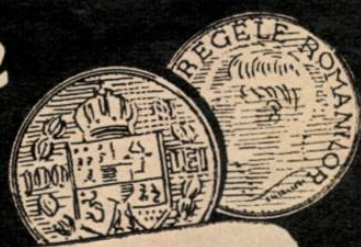
coperind că tamponul de vată s'a

**Scherk
Gesichts-
Wasser**

Scherk Gesichtswasser înseamnă în românește Loțiune pentru față Scherk

*Imitația
nu are
valoare!*

Mai ales când este vorba de medicamente. Pentru a vă feri de falsificări, fiecare tabletă de Aspirin poartă vizibil crucea »Bayer«

ASPIRIN

contra răcelii, gripei, reumatism

FABRICA DE ACORDEOANE ITALIENE — SOCIETATE PE ACȚIUNI
V. SOPRANI DI SILVIO & CO.
RECANATI
ACORDEOANE : TOATE MODELELE ȘI SISTEMLLE,
SE CAUTĂ REPRESENTANT EXCLUSIV

Arma preferată a grecilor este și rămâne mortarul 81 Böhler, din care au mari cantități. Trupele elene sunt bogate și în mitraliere, toate de foarte bună calitate și perfectă stare. Nu același lucru se întâmplă cu armamentul individual, care este cel obișnuit, dar care apare mai puțin îngrijit de cât cel colectiv. De pildă, grecilor le lipsesc aproape cu totul grenadele. Din această pricină, atunci când trupele fasciste au făcut uz de ele și în special la început, au provocat în rândurile lor o mare panică și turburare.

TACTICA „PUNCTULUI DE ÎNTÂLNIRE”

Și după chipul în care este organizată trupa, se poate vedea că în ansamblul ei este orientată spre ofensivă. Divizia ternară se articulează ușor pe coloane sprintene ce au și câte un grup pe cavalerie cu rolul mai ales de a recunoaște terenul. Grupul de cavalerie este, în general, împărțit în escadroane. Fiecare escadron este atașat pe lângă o coloană operantă.

După scufundare unui vas grecesc în Mediterana, naufragiații sunt luați pe bordul crucişetorului italian.

În ciuda terenului murd și în acest război. Pe la mijlocul lunii Noiembrie, la o șarjă de cavalerie, „Ferrara” la Kalibaki. A fost focul artileriei care a lăsat pas, din care moment tactică italiană a fost. Și pentru că am ajuns la întrebarea de către ai dăma după tactica S la ultimele ei consecințe în chip esențial pe înfruntarea obiectivului „pun” pentru a da o mai bună acesse unități. Ele nu i se dovedește a fi putea operație însă, nu pier

În cursul unei acțiuni pe frontul grec, un aeroplan de bombardament italian s'a apropiat atât de mult de un aparat inamic încât s'a ciocnit de el. Avionul dușman s'a prăbușit, sfărâmat, în vreme ce bombardierul italian se înapoia, nevătmăat la baza sa.

Tactica S major în actualul

(Dela corespondentul

**ARMATA ELENĂ
ESTE PREGĂTITĂ
PENTRU OFENSIVA
CĂREIA ÎI LIPSESC
ELEMENTELE DE
SUSȚINERE.**

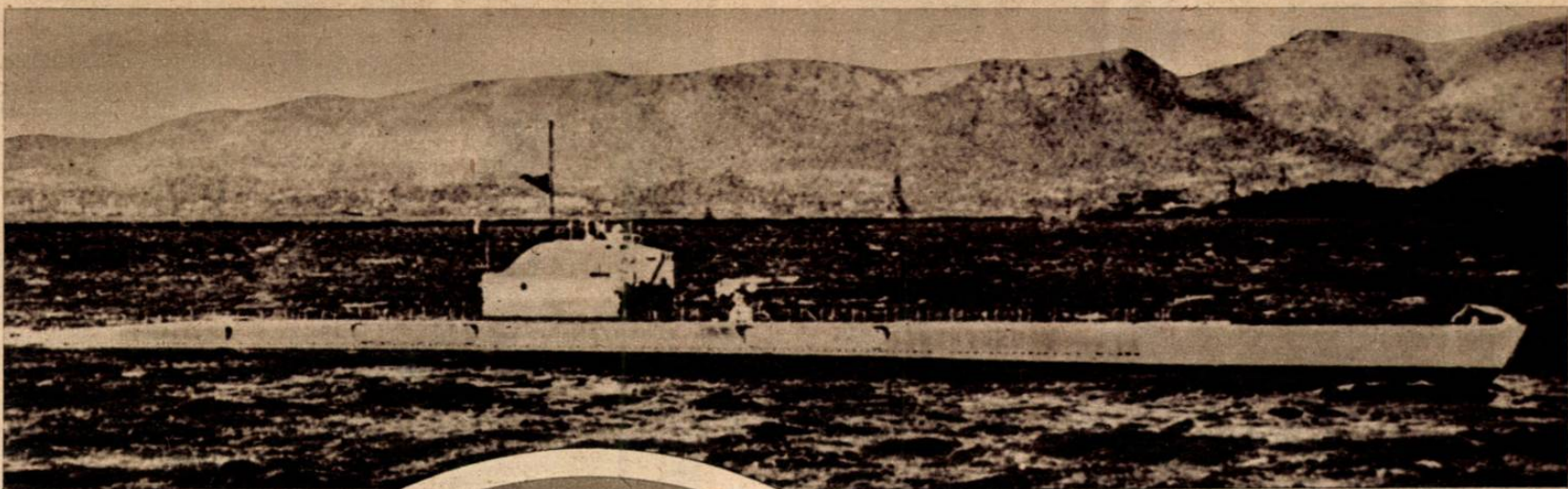
Războiul nu întrerupe lucrările de sistematizare a Capitalei Addis-Abeba. Nouile „Tucul” construite pentru populația indigenă.

FRONTUL GRECO-ALBANEZ. — După câteva vizite făcute în primele linii ale frontului greco-albanez, mi-am putut da seama de un fapt care privește de aproape pe inamicii noștri și care, în mare măsură, explică actuala situație și atitudinea Statului Major elen. Prima constatare care se poate face este că, armamentul și tactica grecilor desvâluie un plan de război cu precădere ofensiv. După ce am văzut pe prizonierii greci, mi-am dat seama că echipamentul infanteriei este un echipament pentru unități de vânători de munte (uniforme din stoffe de lână, combinezoane albe pentru camuflajul pe zăpadă, sănii, bocanci cu talpă de cauciuc, etc.). Același lucru se poate spune și despre armamentul colectiv, bazat mai ales pe piese de artilerie de tot felul cu tir scurt dar în stare de a fi foarte ușor deplasate, datorită unor mijloace care sunt în același timp numeroase și bine alese pentru acest scop. Despre aceste mijloace, asemănătoare cu ale italienilor, n'ar fi de prisos să li se consacre un capitol aparte. Grecii, însă, în ceea ce privește autovehiculele, nu posedă un număr mare de autoturisme și autocamioane, dar mai ales de autocamioane de mare încărcătură. Ca mijloace de tracțiune au căruțele cu patru și cu două roți și catârri pe care îi întrebuințează în foarte mare măsură. În chipul acesta grecii pot face însemnate economii de carburant și de pneumatice, articole de care în Grecia, în ultima vreme, se simte foarte mare lipsă.

los, cavaleria a fost larg angajată în
 embrie trecut, am avut prilej să asist
 pornită împotriva trupelor unități
 ceastă țară, însă, a fost nimicită de
 set să înainteze inamicul până la un
 început să tragă asupra lui. Succesul
 deplin.
 tactică, trebuie să spunem că, cea
 greci nu este originală. Ea este copiată
 tatului Major german, dar dusă până
 . Este o tactică de uzură, întemeiată
 trarea câtorva coloane rapide, care
 t de întâlnire". Notez această expresie
 idee de felul în care acționează
 sistă asupra obstacolului când acesta
 nic, trec pe lângă el, prin această
 d din vedere „punctul de întâlnire"

Submarinul „Narval" făcând parte din forțele
 navale franceze trecute în serviciul Angliei, a
 fost scufundat deunăzi de un torpilor italian

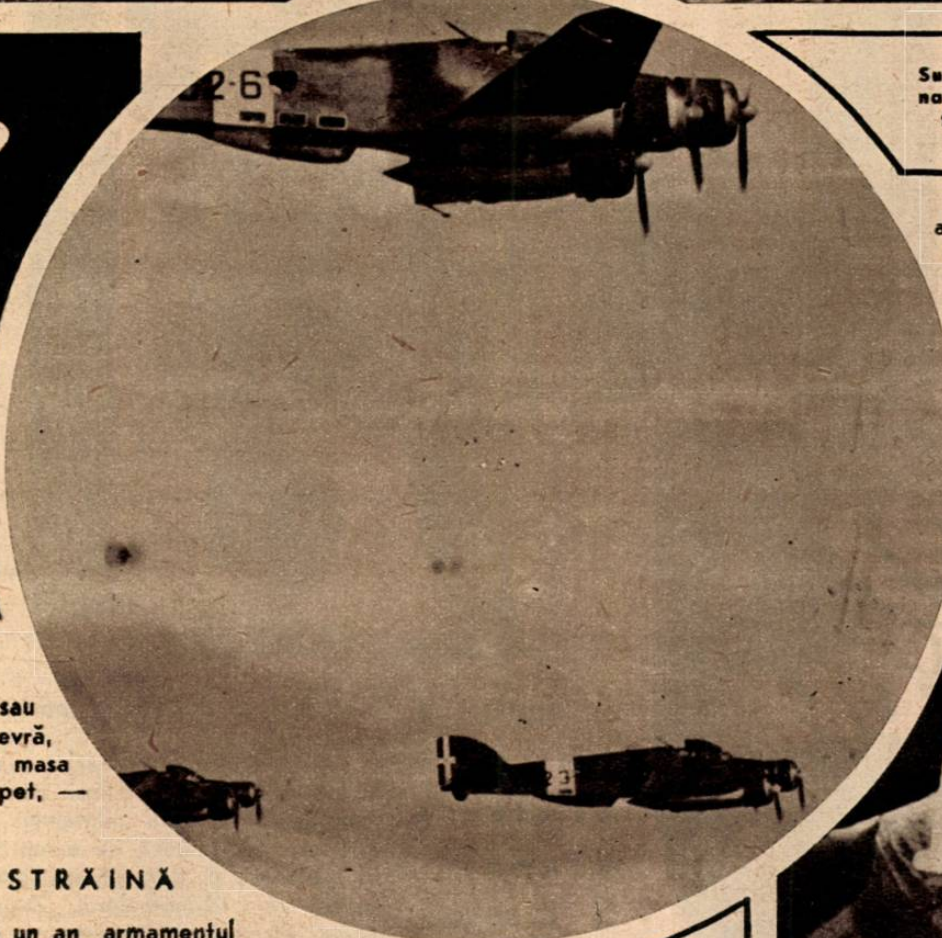
Statului REC Năflegi

nostru special)

desemnat ca obiectivul lor tactic. De deplasarea sau
 răpunerea obstacolului, odată izolat prin manevră,
 se vor îngrijii liniile din urmă care vor ataca cu masa
 lor de foc. Acest fel de a acționa se inspiră—repet, —
 dintr'un plan prestabilit și cu desăvârșire ofensiv.

COSILIERI STRĂINI ȘI TACTICĂ STRĂINĂ

Nu mai este o taină pentru nimeni că până acum un an armamentul
 și echipamentul elen erau acelea ale unuia dintre ultimele armate din
 Europa. Nu este o taină pentru nimeni că Statul Major grec, expert în tactica
 de guerilă dar nu în aceea a războiului adevărat, se conducea după criterii
 tactice vechi ale altor școli decât ale aceleia germane.
 Acum, câțiva prizonieri îmi spun că pe lângă căpeteniile militare elene se
 găsesc consilieri și inspiratori străini care au studiat de aproape tactica între-
 buințată altădată de germani. Nu am niciun mijloc de a controla aceste

Escadrilă de avioane
 italiene zbucnind deasupra
 munților Epirului
 Pregătire înaintea decolării
 spre inamic.

O unitate italiană
 atacată de avioa-
 ne: mitralierele își
 continuă activita-
 tea, neînfricte,
 printre bombele
 care explodează în
 apropiere

Coloană de infan-
 teriști italieni ina-
 înând în Grecia

PE cerul presărat de bombe, s'a petrecut deunăzi o dramă infimă ca și moartea unei păsărici. Totul s'a consumat pe cerul Londrei... Ceață deasă și rece plutea pe Tamisa. După bombardamentele și luptele din timpul nopții, dimineața își arată obrazul îmbujorat al zorilor. Pe cer, nici un „Stuka” sau „Spittfire”. Tunurile tăceau, ostenite... Deodată, în tăcerea sepulcrală a firii, se auzi bătăitul unui motor. Era un avion, care nu se ducea la luptă, nici nu revenea din vreo misiune periculoasă.

Apoi pe neașteptate, motorul avionului tăcu. Un șgomot de aripi frânte, rostogolindu-se printre nori... Pilotul sări, dar parașuta nu i-se deschise... și câteva clipe mai apoi, aparatul și sufletul său se prăbușiră în apa Tamisei.

Amy Johnson murise. Ea care înfruntase moartea sub toate cerurile lumii, în Pacific ca și în Atlantic, scăpând de toate primejdiile neprevăzutului și ale războiului! Amy Johnson, aventuriera și luptătoare, căzuse și murise în chip stupid, într-o dimineață când cerul Londrei era mai liniștit ca oricând. Moartea unei păsărele, doborâtă de-o rafală căinoasă a destinului...

Până atunci, Amy Johnson se luptase amarnic, culesese succese, uneori amare și se părea că învinsese...

Amy Johnson

SAU

POVESTEA UNUI

DESTIN TRAGIC

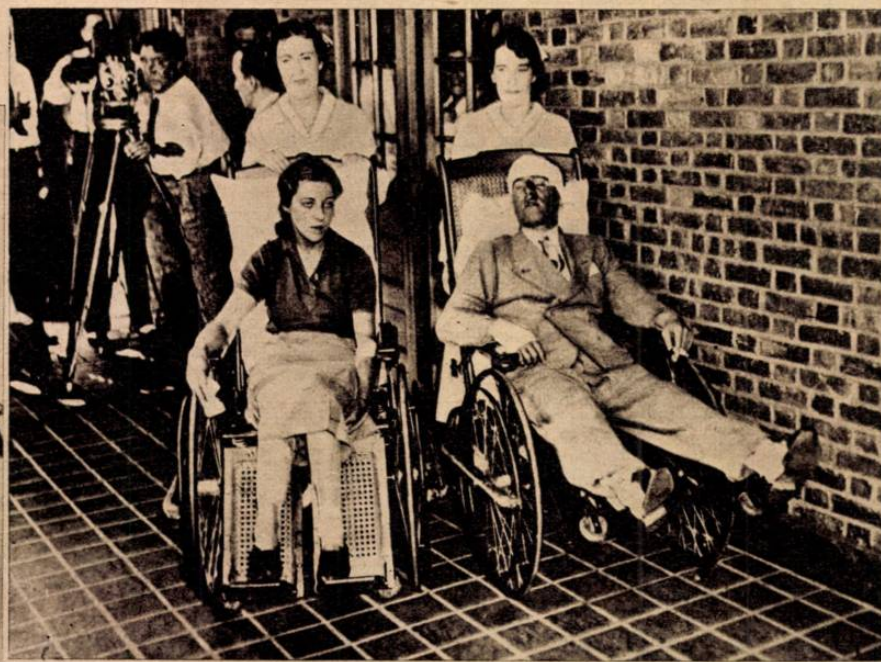
In luptă cu
destinul—
Aviatoare
și femei—
O dragoste
și o moarte
ratată

După realizarea recordului aviatc Londra-Melburn, Amy Johnson povestește, în cadru unei conferințe publice, peripețiile raidului său.

Dimineața, la deșteptare, privește cerul, pe care apar siluetele grațioase ale avioanelor.

— Vei fi aviatore... Vei fi cea mai celebră aviatore!

Invățatul sborului este însă scump. Din cele trei lire pe care le câștigă, Amy sacrifică două pilotajului. La 20 de ani își ia brevetul. La 21 ani este prima mecanică de avion. Pipăie motorul, cu bucuria unui copil care își montează și demontează jucăriile. Simte în ea impulsul celebrității, nevoia de-a învinge cerul. Trebuie un aparat. Face planuri, unele peste altele, socotește chibzuește; va ataca traiectul Londra-Melburne. Iată ce

Amy și soțul ei după accident...

a hotărât năzdrăvana aceasta, între două mușcături de măr acru...

— Imi trebuie zinc...

Se încăpățânează, prin imposibil, ajunge la ministrul aeronautice, lordul Wakerfield. Ii arată brevetul, planurile și degetul ei alunecă spre Australia. Lordul este convins, mai mult de înflăcărea ei decât de argumentele invocate.

VICTORIE!

Și într-o zi, micuța provincială din Hull, timidă ca o mireasă, încrezătoare în victorie, decolează dela Croydon.

Soții studiază pe hartă itinerariul unui nou raid care, din nefericire, avea să eșueze.

IN LUPTĂ CU PROPRIA-I SOARTA

Avea 18 ani, când sosise la Londra în 1917. Tinără, cu buzele umede, părul ondulat și rebel, umerii încă cruzi pentru povara vieții și a evenimentelor ce aveau să urmeze. Venise din Hull, un orașel din nordul Angliei, unde cerul e jos iar oamenii triști. Un biet orașel, strivit de ceață!

Și Amy Johnson, ambițioasă, năzua să fie mare, să privească peste culmi, să aibe capul mai semeț decât al oricăror altele. Renunțase la perspectivele tihnite ale vieții burgheze din Hull... Se vedea de pe acum mare, în fruntea afișelor, lumea și zierele pomenindu-i numele într'una...

Se hotărâse: va fi agentul de publicitate cel mai faimos „in the world”. Se îmbracă îngrijit și băt看 la ușa regelui reclamei!

„VEI FI AVIATOARE!”

Trebuie s'o punem la încercare, pe această tinără hotărâtă! spuse zimbând directorul.

Amy fu angajată să lipească plicuri, să bată le mașină scrisori plicticoase, spărgându-și unghiile pe claviatura „Remington”-ului. Cîștigă trei lire pe săptămână și mănâncă mere, din ce în ce mai acre. Citind într'una anunțuri, cu gustul gumarabice pe buze, locuiește într'o mahala pe Staglane, într'o cameră mobilată unde poți visa la toate năsbîțiile din lume.

De-acum încolo, aparține văduhului. Abia acum se simte în elementul ei, deasupra pământului și mărilor. Ascultă bătăile motorului, ca și cum i-ar bate inima. Lumea se desfășoară sub ea, pierdută în ceață și depărțări. Și minunea se produce: aterizează în Australia, la Darwin, bătând toate recordurile.

În 24 ore devine celebră. Numele de Amy Johnson, care pînă atunci nu exista decît în căpșorul ei chinuit de năluciri și speranțe, e pe buzele întregii umanități. Șansa ei a fost mare; și-a învins destinul care o umilise pînă atunci. Își va primi răsplata.

Sosirea la Londra după realizarea recordului Cap-Londra.

i place să creadă că va fi totdeauna cea mai tare. Răzbușarea destinului o păște însă din umbră.

Dragostea. Dragostea are și ea aripi. O întrupează un pilot de linie care face naveta între Sidney și Melbourne. Are 25 ani, e înalt, vioiu și blond. Se plinge de meșteșugul său fără glorie. Are doi ochi cu care visează, care te fac să visezi. Îl cheamă Jim Molison.

Victorioasă și totuși rănită, Amy se reîntoarce în Anglia, purtînd tainic în suflet imaginea blondului sburător de peste mări. În fața lui nu mai simte voluptatea niciunei victorii. E îndrăgostită...

— Caut un necunoscut, ca să-l arunc în aventură! spuse într-o zi lordul Wakefield.

— Aruncă-l pe Jim Mollison.

PERECHEA SBURĂTOARE

În opt zile și șaptesprezece ore „vatmanul aerian” dintre Sidney-Melburne bate recordul Anglia-Australia... Amy îl vede scoborînd din carlingă, înalt, blond, subțire. Se căsătorește... Un rendez-vous pe aerodromul Cap, sărutări care-și iau sborul; o căsătorie între două rafale de vînt... Amy și Jim devin perechea sburătoare. Erau imaginea fericirii deasupra pământului.

Și totuși, soarta îi întoarce spatele. Amy va fi lovită acolo unde era mai slabă: în inimă... Mai întâi, le fu dat ca nimic să nu le reușească împreună. În Iunie 1933, perechea sburătoare încearcă traversarea Atlanticului de Nord. Așteaptă mai multe săptămîni o vreme prielnică.

Apoi, la prima înseninare, în momentul decolării avionului lor „Seafarer”, li se rupe trenul de aterizare. Sînt luați val-virtej de-o furtună, cît p’aci să se izbească de un iceberg, ating în sfîrșit coasta americană. O pană de benzină îi silește însă să aterizeze la Bridgeport, 100 km. depărtare de New-York!... Aparatul, în care-și băgaseră toți banii cîștigați cu trudă pînă atunci, se sfărîmă de pămînt, ireparabil...

Amy lansează un disperat S.O.S. lui Wakefield, care și de data aceasta se arată un Mecena îndatoritor. Jim și Amy își cumpără un nou „Seafarer”, cu care încercă un raid dela Waraga

altceva decît sărutările acestui tînăr subțire și blond. Nu-și cere decît partea sa de fericire în căsuța ei, lîngă care se află un pîriu cu apă proaspătă și lapte cu smîntînă grasă și multă. Dar și această mică parte îi va fi refuzată...

Jim îi scapă printre degete; se consolează de raidurile sale eșuate risipindu-și viața. Jim nu se mai gîndește decît la whisky. Zădarnic Amy sgîlțae acest corp deșirat, zădarnic îl întreabă, îl roagă. Jim o privește cu ochii săi albaștri, vag, atît de vag cît parcă nici n’o vede. Zădarnic încearcă ea să-l fure din mrejele alcoolului; Jim nu-i mai aparține. Și totuși dacă ar mai încerca odată să dea la o parte greutatea de plumb a destinului, care o suferă! Dacă ar mai fi o ultimă șansă... La iubit victorioasă; poate-l va mai putea iubi tot victorioasă!...

Anunță că va încerca să treacă singură Atlanticul, dela est spre vest. Oceanul e dinaintea ei, nesfîrșit. La capăt, dragostea lui Jim...

Amy îmbracă un halat alb. Ochii ei nebunatici joacă sub caschetă. Pare neliniștită, își pierde vremea pudrindu-se își dă cu ruj de buze, se face frumoasă pentru voiajul singuratec. E femeie... Din cînd în cînd, întoarce capul. Îl așteaptă pe Jim. Măinile îi sînt acoperite cu mănuși; în mîna stîngă lucrează un diamant mare, dăruit de Jim. Ziua crește pe încetul, reflectîndu-se în diamant. Dar, Jim nu apare; doarme poate cu capul pe brațe dinaintea sticlelor goale.

Deodată, ceva parcă se prăbușește înăuntrul micuței fete curagioase. E gata să plîngă. Un gest ușor, de dezechilibrată, înainte de plecare... Și avionul face un salt de 100 metri și se sfărîmă... Amy părăsește aerodromul; ascuzîndu-și lacrimile. Nu plînge raidul pierdut, ci dragostea-i sfărîmată!...

ULTIMA NEȘANȘĂ

Totuși... Speră.

Crede că aroma gloriei va birui gustul alcoolului.

— Jim trebuie să câștigăm cursa Londra-Melbourne.

Jim pare că se trezește...

Perechea sburătoare își ia sborul. Sînt în frunte. Gata să câștige. Deodată, la doi pași de victorie, un accident absurd la Allahabad: o pană stupidă, un ghinion, se arde un piston... Cenușa unui vis... De data asta, totul e sfîrșit, Jim, răutăcios, și-acuză partenera.

— *You bring ne bad luck!* (Tu mi-ai adus ghinionul).

Acuzarea taie ultimul firicel de speranță. Sînt separați pentru totdeauna.

Jim se reîntoarce la alcool. Amy găsește un loc la uzină: pune la punct motoarele de automobil.

Sufletul care învinsese și iubise atîta nu întâlnise decît neșansă... Și-a ratat raidurile, și-a ratat dragostea. Deunăzi și-a ratat și moartea! A pierit în apele Tamisei, la cîțiva kilometri de apartamentul său depe Chelsea.

Ziua fusese atît de călimă, încît comunicatul ar fi putut anunța: „Pe cer, nimic nou!”...

DEMONSTRAȚIE ARTISTICĂ DE PATINAJ PE LACUL CIȘMIGIU.

Perechea Feraru-Minculescu.

IN CIȘMIGIU.

Porumbeii au mirosit că cetățeanul nostru poartă cu sine ceva de mâncare și l-au luat cu asalt.

forțată prin contract să nu mănânce decât anumite lucruri, să parcurgă, în fiecare dimineață, doi kilometri pe jos și să nu doarmă mai mult de șapte ore.

★ ★ ★

Întâmplarea al cărei erou a fost HERMANN BRAUN — un nou artist german — vom povesti-o chiar acum. Cunoscută într-o zi pe fiica unui mare milionar berlinez care se amoretase de el, invita în fiecare zi liberă să o însoțească în diferitele ei plimbări, care se făceau cu automobilul sau cu avionul... Căci capricioasa berlineză suferea de mania vitezei... Într-o seară, pe când automobilul sbura spre casă cu o viteză excesivă, un agent de circulație, care-i ameninșase de multe ori cu amenda, se

apropie din nou, pe motocicletă și strigă: — Dacă nu micșorai viteza, mâine îl reclam pe d-l Braun la studio, căci n'are voie să depășească 60 km. pe oră...

Și, într'adevăr, a doua zi, Hermann Braun nu numai că era amenințat cu rezilierea contractului, dar i se interzise, formal, orice nouă plimbare în compania svăpăiatei fiice de milionar.

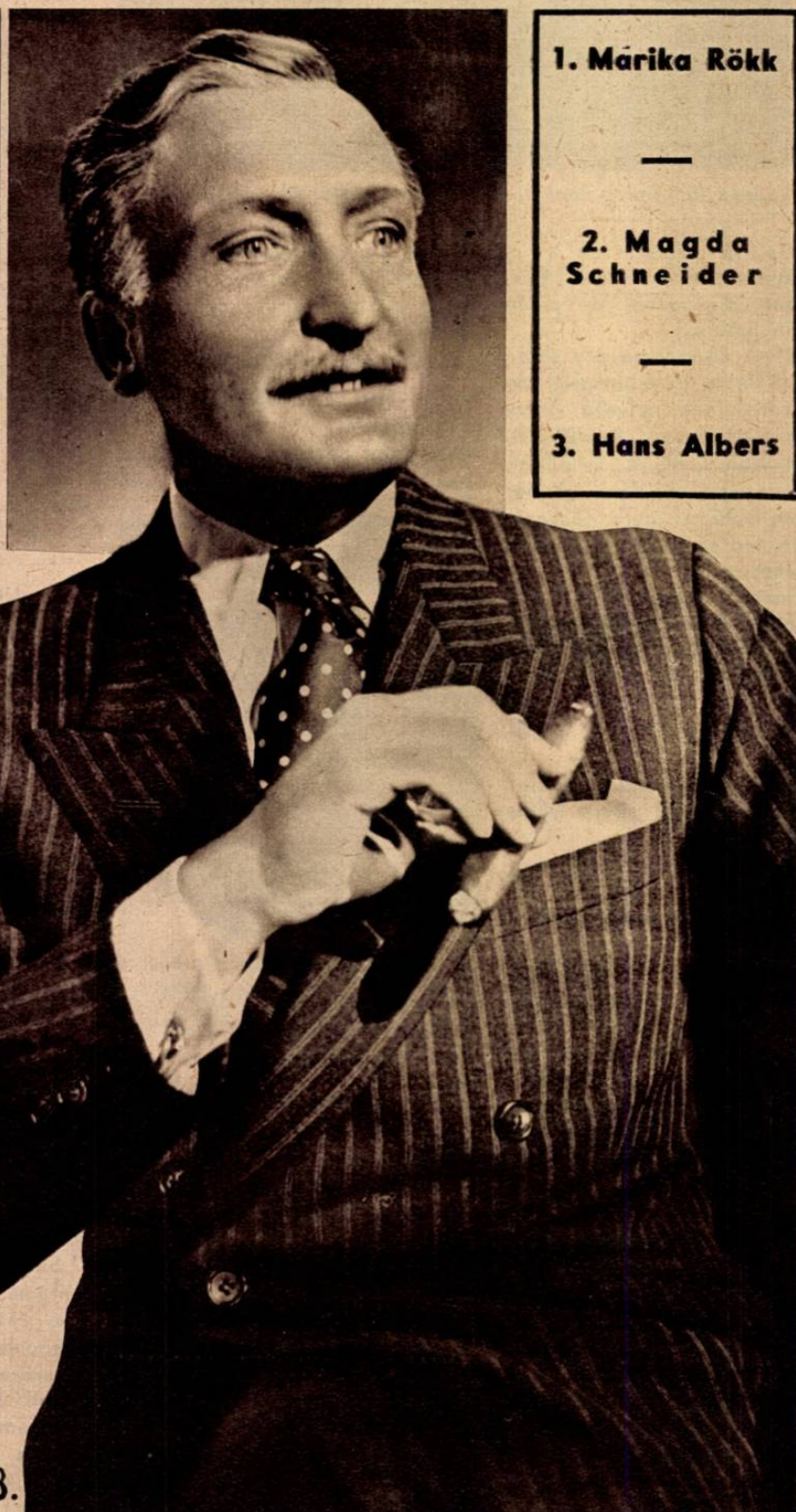
★ ★ ★

Destul de viteza... HOPPE, căreia încredințându-i-se rolul principal într'un mare film, trebuia să stea culcată pe șinele unui drum de fier și trenul, cu toată garnitura, să treacă peste ea. La început, natural, actrița nici n'a vrut să audă de o asemenea
(Continuare în pag. 15)

Contractele VEDETELOR

DACA vedetele ecranului sunt cele mai favorizate în privința câștigului, nu-i mai puțin adevărat că obligațiile impuse de contractele lor cu casele producătoare merg până acolo încât le răpește și libertatea vieții particulare.

Mai ales, la vedetele feminine, clauzele acestor angajamente apar ca adevărate torturi exercitate de cei interesați. Sunt agenți speciali de urmărire în slujba studiourilor, cari nu fac altceva decât să supravegheze, pas cu pas, activitatea actrițelor și respectarea clauzelor prevăzute în contractele lor. Și, la prima abatere, ca din senin, actorul sau actrița

1. Märika Röck

2. Magda Schneider

3. Hans Albers

Lil Dagover

rezilierea angajamentului. **MAGDA SCHNEIDER** — angajată să debuteze în studio. Era recunoscută ca foarte fotogenică, însă fiind pe atunci cu mult mai grasă decât astăzi, i s'a refuzat orice rol, până în ziua când s'a dovedit că a căpătat silueta necesară ecranului. Ironia acestui caz constă însă în faptul că regisorul îi recomandase să nu mănânce zile întregi, decât lucruri foarte ușoare. Or, cum Magda Schneider trecea pe vremea aceea printr-o criză gravă de bani, era timp îndelungat decând, vrând-nevrând, urma acest regim fără ca totuși rezistența ei fizică să sufere... A trebuit să-și facă masajii speciale, să consume lămâie, să umble mult pe jos, pentru că în sfârșit, după mai multe luni, să satisfacă pretențiile regisorului. Astăzi încă, Magda Schneider e

3.

Probetiile LUI LINCOLN

ÎN 1853, anul în care a fost trimisă scrisoarea reproducă mai jos — document ce înfățișează o profecție uluitoare având totodată și o impresionantă actualitate — Abraham Lincoln, al șasesprezecelea Președinte al Statelor Unite americane, avea 44 ani și numai de șapte fusese ales, pentru o sesiune, în Congresul federal.

Fiu al unor agricultori săraci — deci nu evreu și nici măcar cu îndepărtată origină israelită cum au crezut unii, poate fiindcă ani îndelungați Lincoln n'a avut religie și a fost considerat un ateu — acest mare cetățean american începu prin a face pe tâmplarul în Kentucky și apoi deveni elev marinar. Noua îndeletnicire îi dădea prilej să facă o seamă de călătorii și să cunoască astfel multe mizerii omenești. La 21 de ani, mutându-se cu familia în Illinois și intrând la un constructor de bărci, în cursul unei călătorii în Sud văzu pentru întâia oară la Noul Orleans un târg de sclavi, fapt care produse asupra lui o impresie profundă, din acelea care rămân neșterse o întreagă existență. Acesta a fost întâiul său contact cu problema fundamentală a sudului, unde tronau bogăția și bunăstarea, însă rezerve numai unei minorități de proprietari agricoli înstăriți; poate mai puțin de 10.000 cari țineau sub jugul și biciul lor peste 300.000 de sclavi. Și numărul lor nu era nici măcar suficient, de aceea comerțul cu negri înflorea pretutindeni, pe întreg teritoriul.

Lincoln plecă din Noul Orleans cu inima plină de amărăciune și desgust. Suind fluviul Mississippi, ca fochist al unui vapor de transport, el se duse să locuiască la New-Salem, tot în statul Illinois, unde rămase vreme de șase ani, până în 1831, îndeletnicindu-se cu micul comerț; dar n'avu noroc până când, în 1832, izbucnind războiul contra indienilor conduși de șeful lor Black Hawk, faimosul „Șoim Negru”, se pomeni în fruntea unei companii de voluntari care nu avu susținut nici un fel

de luptă dar dădu numai prilej tânărului comandant să ajute într-o zi pe un bătrân sălbatec care se rătăcise prin tabăra lui.

Înapoiat la New-Salem, încă nelămurit asupra orientărilor și directivelor guvernului țării sale, asupra căruia englezii exercitau o influență nefastă, Lincoln care era un înflăcărat vorbitor auzi pe un prieten sfătuindu-l, într-o zi, să se dedice politicii și să se prezinte — de ce nu? — candidat la viitoarele alegeri ale Parlamentului din Illinois.

Erau atât de puțini bărbați destoinici și integri în țară! Fostul tâmplar ridică din umeri. Dar apoi, amintindu-și acel târg de sclavi care-i răscolise sufletul la Noul Orleans și convins că odată în Parlament, însuflețit cum era o credință neștergută într'un Dumnezeu al dreptății, ar fi putut activa cu succes în problema sclavajului, hotărî să-și pună candidatura cu sprijinul câtorva prieteni. Nu reuși, deoarece în împrejurările acelea majoritatea alegătorilor era democratică. Dar fu ales, dimpotrivă, cu o mare majoritate, în circumscripția Sangamon, susținut de conservatori. La Cameră, trecu numai decît în rândul Nordiștilor și nu întârzie să-și câștige popularitate ca orator aprig și necruțător în același timp. În vremea liberă studia, studia mult și citia foarte mult, hotărî să devină avocat. Dacă bazele lui culturale erau modeste, el socotea că practica, avea să umple în curând lacunele cunoștințelor sale teoretice. Și că era sărac nu se sinchisia. Avea programul său: vroia desființarea treptată a sclavajului din însăși inițiativa Statelor iar nu a Congresului care, după părerea sa, avea cel mult dreptul de a-l suprima numai pe teritoriul federal al Columbiei care depindea direct de el; și chiar acolo tot de

acord cu populația. La treizeci de ani, în 1839, Lincoln, laureat în jurisprudență, foarte apreciat ca orator, avea o poziție politică însemnată, astfel că după opt ani de viață parlamentară locală, văzu sosind momentul de a-și face intrarea în Congresul dela Washington. Lupta, împotriva lui a fost crâncenă; dar, în cele din urmă, fu ales, și luă loc în rândurile opoziției liberale, rostind un prim discurs în care acuză fățiș pe Președintele Camerei și pe un general de-a fi provocat războiul contra Mexicului. Iar în discursurile următoare aduse pe tapet problema sclavajului pe care el o considera ca o instituție „întemeiată pe nedreptate și pe politica cea mai greșită”. Dar proiectul lui Lincoln n'a fost nici măcar discutat și în 1849, bătușul și integral susținător al celei mai sfinte dintre libertățile omenești se văzu din nou afară din Congres unde totuși se reîntoarse la începutul anului 1854

când timpurile sunt de-acum mature pentru ca Lincoln să ia frânele Statului, să deslănțue victorios războiul contra sclaviei, pe acela de secesiune împotriva Sudistilor cari vroiau menținerea lui și să distrugă partidul democrat. Anii următori au fost triumful ideilor și politicii marelui american care, ales Președinte al Statelor Unite în Martie 1861, inaugură acea politică națională care a rămas titlul gloriei sale: politica de independență internă și de absolută libertate față de amestecul streinilor: începând dela acela al britanicilor. Până la 14 Aprilie 1865 când, după ce asigurase restabilirea autorității naționale, Abraham Lincoln fu ucis de un fanatic partizan al secesiunii în cursul unui spectacol de gală la Teatrul Ford din Washington.

Între 1840 și 1860 Lincoln, pasionat de problemele europene și simpatizant al popoarelor cari luptau pentru independența lor națională, avu numeroase și dese legături cu patrioții italieni cărora le urmărea sfaturile și realizările. Cu

(Continuare în pag. 15)

Pe vremea războiului de secesiune

Abraham Lincoln, pe vremea când visa încă să urce treptele gloriei...

O fotografie originală a fostului Președinte al Statelor Unite

„REALITATEA FEMEII”

Eleonie NOUA

**CA SĂ RĂMÂI TÂNĂRĂ,
MANÂNCA LUCRURI
PROASPETE**

**TOATE ACESTEA POT FI ÎNTÂRZIATE
DAR CUM?**

Ținând un regim alimentar adecuat... La naștere și în timpul tinereții, buna stare a organismului e menținută prin alimente conținând minerale și mai ales calciu (carbonat și fosfat de calciu) care fortifică și dezvoltă oasele. Cam în jurul vârstei de douăzeci și cinci de ani, aportul sărurilor calcaroase trebuie să fie diminuat la extrem: ele devin periculoase.

VEȚI EVITA DECI...

Tot ce e bătrân sau conservat și deci îmbibat de săruri calcaroase, care fac organismul să-și piardă suplețea.

A-Ți văzut, desigur, piatra care se depune pe un ceainic în care s'a fiert numai apă? Ei bine! Acest aspect îl oferă și organismul fiecărei ființe „îmbătrânite”. Bătrânețea se măsoară după suplețea și elasticitatea vaselor sanguine, a organelor și țesuturilor. Poți fi bătrână la treizeci și cinci de ani și încă tânără la șasizeci. Bătrânețea poate fi deci întârziată cu ajutorul unui bun regim.

EXTERIOR, BĂTRÂNEȚEA SE CARACTERIZEAZĂ PRIN

1. Pielea se usucă și se ridează; pierderea dinților; pierderea părului și a culorii lui; circulația moleșită a sângelui care nu parvine decât în cantități prea mici în capilarele epidermei, pe care nu le mai poate hrăni normal.

TOATE ACESTEA POT FI ÎNTÂRZIATE

2. Craniul, îmbibat de substanțe calcaroase, se întărește; astfel se explică „ideile fixe” și pierderea memoriei.

TOATE ACESTEA POT FI ÎNTÂRZIATE

3. Inima, îngreuiată de depozite calcaroase, nu mai poate da circulației impulsivitatea obicinuită. Fiecare organ, din pricină că primește mai puțin sânge, se atrofiază. O boală sau un exces de efort poate provoca oprirea bruscă a inimei.

TOATE ACESTEA POT FI ÎNTÂRZIATE

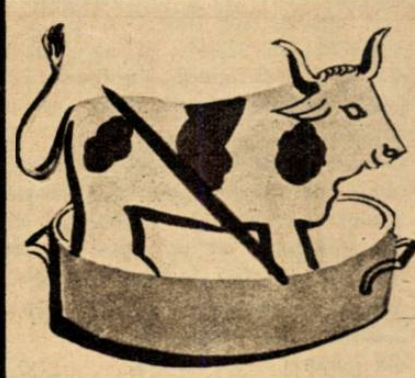
4. Arterele și venele acumulează substanțe minerale, de unde provine oboseala generală și lipsa de energie a întregului trup.

TOATE ACESTEA POT FI ÎNTÂRZIATE

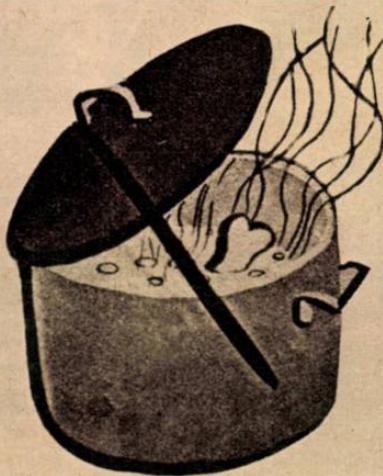
5. Oasele, mușchii, încheeturile, tendoanele, ligamentele, țesuturile se întăresc: se instalează reumatismul, chiar și la patruzeci de ani. E bătrânețea sosită înainte de timp.

Consumul excesiv de apă (care întărește arterele și venele și care la bătrânețe poate forma calcule sau pietre).

Cornea animalelor care au atins maturitatea (boi, miei, etc.) Sărurile calcaroase absorbite de ele se plasează în țesuturi.

Mâncărurile care trebuie să fiarbă mult în apă (supe, etc.) Ceeace rămâne este o adunare de săruri neasimilabile.

Conservelor și toate pudrele chimice întrebuințate pe o scară atât de înaltă în comerțul de patiserie.

Legumele bătrâne, ale căror țesuturi sunt pline de săruri minerale

Excesul de alimentație. Nu mâncați prea mult, astfel ca să nu vă ridicați dela masă cu stomacul încărcat

PROFEȚIILE LUI LINCOLN

(Urmare din pag. 13)

câte unii din ei, cunoscuți personal în America, a rămas în raporturi epistolare. Altuia mai târziu, i-a dat sprijinul său. În anii aceia, el a văzut limpede și cu un spirit de extraordinară prevedere — comuna Sfinților, Poetilor și marilor bărbați de Stat — până și în treburile europene. Ne-o dovedește această scrisoare trimisă de el, în 1853, lui Macedonius Melloni din Parma, o nobilă figură de patriot și savant. Melloni a fost unul dintre fizicienii cei mai cunoscuți ai secolului trecut. Scrisoarea, pe care evenimentele europene de astăzi o fac de o actualitate covârșitoare, a fost citită de Melloni lui Giuseppe Mazzini care a rămas mișcat până la lacrimi de conținutul ei.

Iată-i, acum, textul:

Scumpul meu Melloni, Humboldt mi-a trimis scrisoarea pe care ai încredințat-o lui Faraday pentru mine. Îți mulțumesc. Bunăvoința d-tale de a-mi cere părerea asupra orânduirii politice a Europei îmi umple sufletul de mândrie. Admir la d-ta tot ceea ce ai suferit pentru independența și libertatea scumpei d-tale patrii. Cu privire la Alsacia, cred că Humboldt ți-a scris părerea mea. Într-o viitoare confederație a statelor germane unite cu germanii din împărăția austriacă a cărei distrugere nu va putea fi înlăturată, Alsacia trebuie neapărat să-și găsească locul. Acum, despre Irlanda. Orgoliul Marelui Britanii trebuie redus la proporțiile sale legitime, trebuie să fie limitat și cuprins în hotarele sale firești. Ca început, nu trebuie îngăduită lăcomia nici unui popor în detrimentul altuia. Adevărata libertate nu va exista niciodată dacă nu se recunoaște tuturor popoarelor propria și legitima lor independență.

Întreaga peninsulă Italiană trebuie să fie în întregime unită într-o singură națiune, cu cele trei mari insule ale sale din mediterana (Corsica, Sardinia și Sicilia) cu Lombardo Veneto, și cu cele două Veneții (Tridentina și Giulia), fără salturi dăunătoare, cu absoluta stăpânire a vechiului

lac al Veneției, dela Fiume la gurile râului Cattaro, neîntrerupt, pe cuprinsul întregii Dalmații la care să se adauge Albania. Căci albanezii sunt italieni și nimic altceva.

Activează, prietene, în această direcție. Sarcina nu e mică, nici ușoară, dar merită să nu-ți pierzi curajul pentru a cruța nepoților îndepărtați și fiilor apropiați suferințele crude ale unei răsturnări politice, prevestitoare a celor mai grozave consecințe. Două împărății sunt destinate să dispară pentru a face loc viitorului, liber și neatârnat, al națiunilor. Am numit imperiul britanic și imperiul austriac, adevărate greșeli istorice, sau dacă vrei, adevărate și paradoxale mozaicuri ale celor mai felurite etnografii.

În repartitia topografică a popoarelor vor putea să fie totdeauna mici cantități etnografice, înfipte, ca să spun astfel, în altele mai mari, cu o civilizație mai înaintată. Cu acestea vor trebui deocamdată să trăiască în pace și armonie, știindu-se apărute în drepturile lor și așteptând ziua cea mare a federalizării. Toți trebuie să fim frați și nimic altceva.

Strămtoriile Dardanelelor și Gibraltarul trebuie să fie libere pentru toți. Și dacă într-o zi ar fi necesară tăierea canalului de Suez, pentru viața popoarelor, acel drum nu trebuie să fie privilegiul nedreptății unui popor în dauna altuia, ci fiecare să profite de logica și fireasca lui independență. Nu-i așa? Trec popoarele dar rămâne ideea; pentru triumful sfintei idei, scumpul meu Melloni, trebuie să luptăm până la ultima respirație, urmărind postulatele științei, politica trebuie în cele din urmă — să desființeze rușinoasa sclavie a imperialismului ce apasă asupra omenirii, asemeni unui coșmar.

Numai în modul acesta se poate afirma, în veacuri, valoarea cea mai strălucită a civilizației propriu zise.

Al d-tale vechiu prieten,
ABRAHAM LINCOLN

PREDEAL. — Un grup de skiori porniți de pe culmile munților, au ajuns în ordinea aceasta în apropierea gării.

Amurg de iarnă, în parcul Carol I.

CONTRACTELE VEDETELOR DE CINEMA

(Urmare din pag. 12)

aventură, cu toate asigurările regisorilor că s-au luat măsuri ca trenul să fie suspendat, spre a nu-i atinge nici un fir de păr. În cele din urmă, casa producătoare, amenințând-o cu rezilierea contractului, Marianne Hoppe a fost nevoită să accepte. Bine-nțeles că nu i s'a întâmplat nimic și trenul a trecut așa cum au anunțat-o regisorii. Dar poate avea oricine curajul și tăria de a sta nemișcat în fața unui monstru de oțel?

Cam aceiași poveste s'a repetat cu Hans Albers, rolul din „Pandurul Trenck” obligându-l să sară, călare, o prăpastie de zeci de metri adâncime. Saltul a fost atât de periculos, încât Albers, dându-și seama de

efortul extraordinar pe care l-a făcut inteligentul său animal, a oferit un premiu de 1000 mărci celui care ar mai avea curajul să-l repete. Deși suma era destul de ispititoare, nimeni nu s'a încumetat să-și riște astfel viața...

MARIKA ROKK n'are voie să danseze decât în fața obiectivului sau acasă la ea, singură. Managerul ei ține să fie cât mai dorită de public. Dacă ar dansa la orice festivitate, lumea ar începe să se obicinuiască, încetul cu încetul, și dansul de pe ecran și-ar pierde din farmec, acel farmec al lucrului necunoscut, caracteristic cinematografului...

Și câte alte taine nu ascund culisele ecranului atât de strălucitor în aparența magică a proiecției!

CITIȚI

MARIANA

revistă feminină

Citiți

„MAGAZINUL”

revista publicului select

Citiți

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri

Apare în fiecare 15 ale lunii

Citiți

„Medicul Nostru”

Cea mai bună și mai frumoasă ilustrată revistă de specialitate.

Astma se poate vindeca

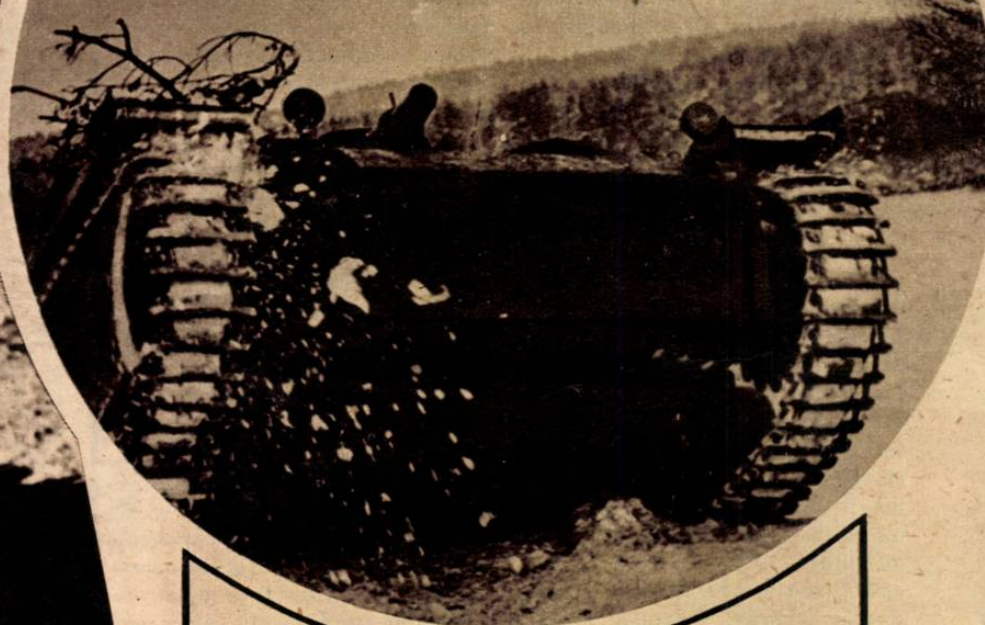
sau cel puțin ameliora, pentru ca accesele să devie mult mai rare și mai slabe. Există pentru aceasta un remediu eficient, experimentat de profesori, de medici și de bolnavi: „Silphoscalin”, recomandat în contra afecțiunii căilor respiratorii (și dect și în cazuri de laringită și de catar pulmonar sau bronchial). Acțiunea sa nu se limitează numai la dizolvarea mucozităților, la provocarea expectorației sau la calmarea iritațiilor. „Silphoscalin” își datorează renumele său universal și proprietății de a mări puterea de rezistență și de a micșora gradul de sensibilitate a membranei mucoase a căilor respiratorii. La cumpărare observați denumirea „Silphoscalin”, ferindu-vă de imitațiuni. Cereți farmacistului Dvs. cutia cu 80 tablete la preț de lei 320. Dacă nu se găsește, adresați-vă la unul din depozitele: București; Farmacia Mădărasu, Cal. Victoriei 112. — Iași: Farmacia Pollak, Str. Ștefan cel Mare 13. — Galați, Farmacia S. Toma, Str. Domnească 12. — Sibiu: Engber S. A., Str. Rosmarin 1. — Timișoara: Ufa-Demed Str. Preyer 7. Reprezentanța generală pentru România: Silphoscalin, Deva.

Excelența Sa D-I Adolf Hitler, Fuehrerul Cancelar al Marelui Reich German fotografiat în timpul ultimului său discurs ținut la Palatul Sporturilor din Berlin.

*Ultimele
actualități
din toată
lumea*

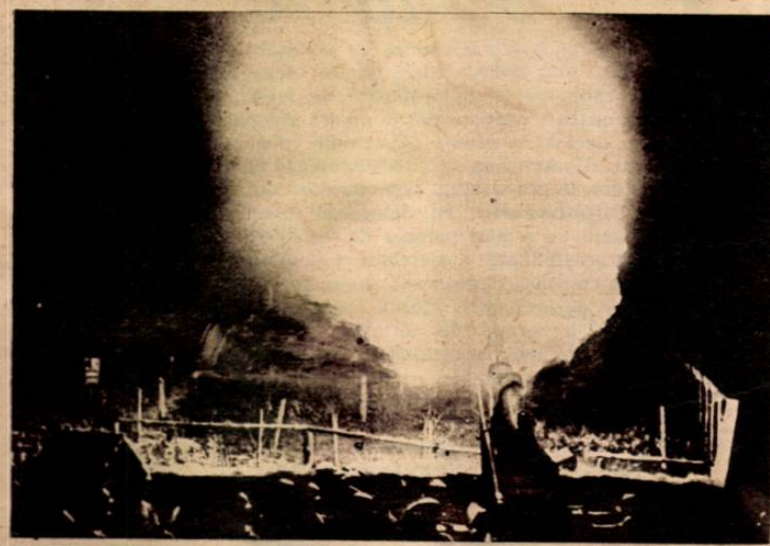
Trupe coloniale italiene instalate pe poziție înaintată în Africa Orientală

Tancul unui regiment de infanterie german trecând cu succes un curs de apă.

Artileria germană, prin focul ei necrutător, pustiește coastele meridionale ale Angliei.

Înmormântarea Maiorului german Helmut Döring.

ACEST NUMAR CONTINE UN SUPPLEMENT ILUSTRAT IN 16 PAGINI (DE TOATE PENTRU TOI)

ANUL XV No. 734

16 FEBRUARIE 1941

32 PAGINI 12 LEI

COLECTIA

1941

Actualitatea în Țară

NECONTENIT CU GÂNDUL
LA NEVOILE ȘI STAREA A-
CELORA CARI APĂRĂ OR-
DINEA ȘI LINIȘTEA ÎN ȚARĂ,
D-NA GENERAL ANTONES-
CU DISPREȚUEȘTE ODIHNA.

1

2.

1. ...împărțind daruri soldaților cari asigură paza
Capitalei.

2. ...printre ostașii răniți în cursul evenimentelor
tragice dela 21—23 Ianuarie.

3. ...făcând pachete cu daruri pentru ostași.

3

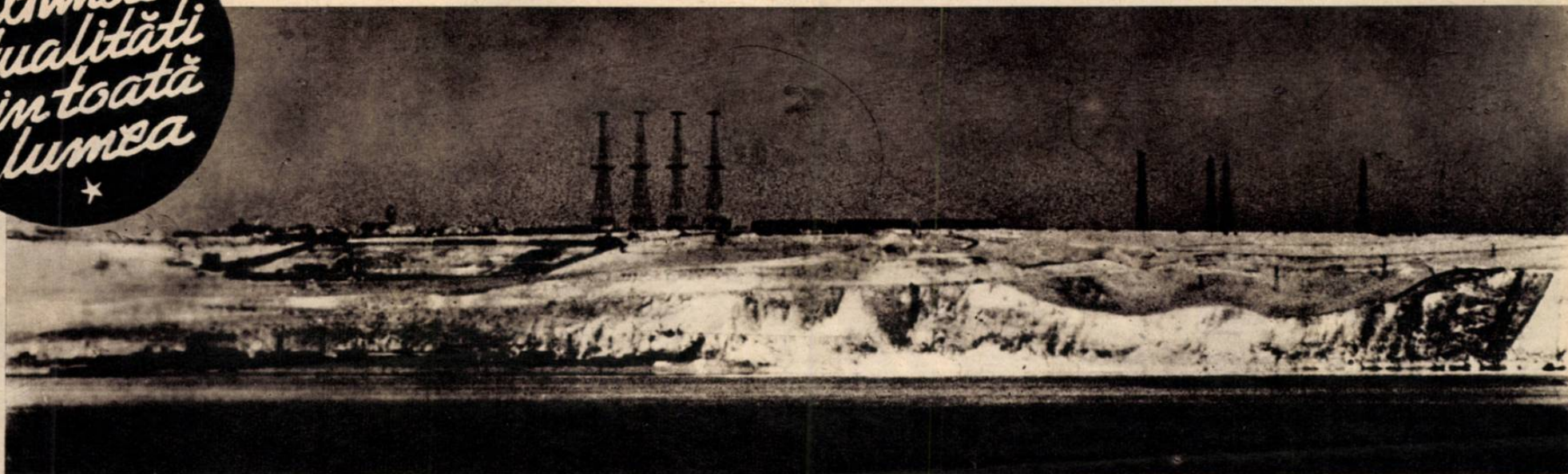
PRIMĂVARĂ ÎN LUNA FEBRUARIE.

Copiii au ieșit în Cîmigiu la soare și aer curat de
primăvară.

...iar lustragii și-au rețut locurile

★
*Ultimele
 actualități
 din toată
 lumea*
 ★

COASTA ENGLEZĂ SE APROPIE DIN CE ÎN CE.

Iată o reușită fotografie luată cu un aparat fotografic de distanță, în care se pot distinge perfect pilonii stațiunii de radio din Dover.

DUCELE CA PILOT

O nouă fotografie a conducătorului statului italian. Benito Mussolini, care din când în când se așează singur la volanul avionului.

UN LOC ÎN CARE S'AU DAT MARI BĂTĂLI ÎN NORDUL AFRICEI.

Coasta tripolitană la Porto Bardia. ↓

AMIRALUL DARLAN A FOST NUMIT VICE-PREȘEDINTE AL CĂȘILIULUI DE MINISTRI FRANCEZ ȘI DESEMNAT LA URMAȘ AL MAREȘALULUI PETAIN.

Iată o fotografie a mareșalului, decorând cu Legiunea de onoare pe un comandant al unei unități din marina franceză.

Cursele DELA Auteuil

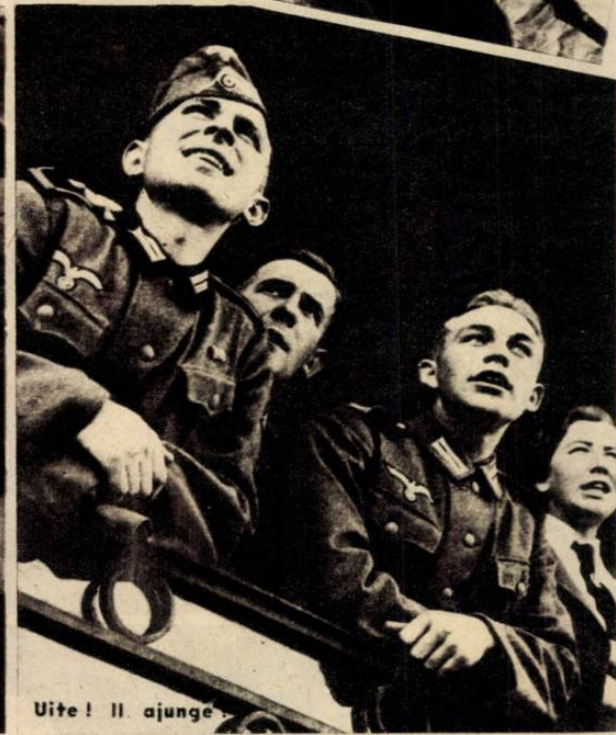
ASTAZI CA ȘI
INTOTDEAUNA

Monsieur Lebreton nu joacă la întâmplare

„Achetez messieurs, achetez mes dames!”

Uite! Il ajunge

Dela mic la mare
toți joacă

„Dernières
créations”

UN drum de câteva minute cu metroul, și deodată te afli în pitorescul peisagiu al fermecătorului Bois de Boulogne; frunzișul descerne lumina pe zecile de alei întortochiate; numai din loc în loc se zărește cerul veșnic de azur al Parisului.

Drumurile către vestitul câmp de curse dela Auteuil mișună de lume. Agenții francezi, cu pelerinile lor caracteristice, păstrează ordinea, aferăți, volubili și mereu cu o glumă pe buze. Vanzători de fructe, dulciuri și stridii se strecoară grăbiți prin mulțime, își așează coșurile și-și desfășoară marfa. Fiecare citește cu aviditate ziarul de curse și clientul, „PAR DESSUS LE MARCHE”, primește un „TUYAU”, sfat să joace pe cutare sau cutare favorit sau gloabă, fiindcă... „eu de douăzeci de ani sunt nelipsit dela curse am informațiunile mele, „JE M'Y CONNAIS, QUOI! VOUS SAVEZ, ON A SES EXPERIENCES!”

Și măicuța își încearcă norocul

Tribuna rezervată militarilor germani, cari iau parte cu entuziasm la spectacol

Bicicletele își așteaptă stăpânii, mai norocoși sau mai ghinioniști

Milionarii s'au mai rărit pe câmpul de curse. Dar, slavă Domnului, alergările merg și fără ei

Înainte de cursă

Hipodromul dela Auteuil. În fund se vede Turnul Eiffel

Prin furnicarul de lume, micii burghezi, lumea foburgurilor, în haine de Duminică. O bătrânică ține în mâinile tremurânde ziarul de curse și nu poate să se hotărască pe ce cal să pondeze cei zece franci strânși cu trudă. Se gândește mereu la impozantul „monsieur„ Lebreton, brutarul, care știe caii pe dinafară și se socotește de o mie de ori până să mizeze. Iată și pe funcționarul comercial, cu nelipsita lui bască, studiind cu încordare programul curselor.

„OH, VOUS SAVEZ, ÇA N'A PAS BEAUCOUP CHANGE“, ne spune un vânzător de prăjituri, un obicinuit al curselor. Și este adevărat. Abia dacă, ici și colo, câte ceva îți mai amintește de război. Te gândești la marile curse din Auteuil-ul din timp de pace: s'a schimbat ceva? Aceeași mulțime pestră, aceeași expoziție de mode ale marilor case pariziene, tinere superbe plimbân-

du-și eleganța pariziană, „DERNIERES CREATIONS“. Este drept că lipsesc unii „HABITUELS“ ai marilor curse. Drapelul nu se mai ridică deasupra marelui tribune și gornistul nu mai sare pentru a anunța apariția Președintelui Republicii. Monsieur Lebreton, brutarul, nu mai trage de mânecă pe prietenul său monsieur Lemerle, ca să-i atragă atenția asupra cutărei sau cutărei personalități, a cărei apariție stârnea rumoare. S'au rărit și rândurile celor din „CENT FAMILLES“, regii banului. Ce este mai de necrezut, alergările se fac chiar — „QUI L'EUT CRU“ — fără fastuoasă prezență a vreunui membru al familiei Rotschild. Ceeace dă o notă nouă aspectului câmpului de curse — pentru parizian un loc de copioasă distracție — este marele număr de soldați germani cari se îndreaptă prin furnicar către tribuna rezervată lor. Ei însă nu mai sunt de mult obiect de curiozitate pentru francezi. Insufletirea cu care iau parte la spectacol identificat cu marea masă a publicului francez.

REHOBOTH ȚĂRA BASTARZILOR

La Rehoboth, aceasta este o vilă în care-și petrece orele de odihnă o familie de bastarzi. Fotografia face să vedem că acolo grădinaritul și urbanistica n'au atins forme prea dezvoltate, dar bastarzii se arată mulțumiți de orașul lor alcătuit din case care sunt (și ele!) o încrucișare a edilității olandeze cu aceea hotentotă.

Iată-o cât de gravă pozează în fața aparatului de fotografiat, silindu-se să pară frumoasă.

O ședință a Consiliului Bastarzilor care, pentru o ședință nu e cătuși de puțin comod. Încă de pe vremea administrației germane bastarzii au fost lăsați să se guverneze singuri. Ei sunt foarte mândri de această prerogativă care-i deosebește de indigeni. În ciuda hainelor sosite după moda europeană și a elegantelor pălării de fetru, notabilitățile din Rehoboth, din instinct atavic, preferă să dea adunărilor lor un caracter care să le reamintească originile pe trei sferturi hotentote: chipuri voioase și genunchii îndoiți.

AR fi putut face bucuria unui Charles Dickens sau Pierre Decourcelle. Povestea lor ar fi reîmprospătat la vreunul din acești doi iluștri scriitori gustul pentru un nou și răsunător roman în care să fie vorba de fii naturali renegați de părinți; de bastarzi siliți să hoinărească din țară în țară; o epopee dedicată odraslelor nelegitime pe care romanticii cititori dela sfârșitul veacului trecut să fi vărsat șiroaie de lacrimi. Astăzi, Rehoboth ar înălța scriitorului un monument, în piața principală a orașului; iar fiii fiilor nelegitimi, nepoții și strănepoții păcatului, adunați în biserița durată din cărămizi roșii ar pomeni în rugăciunile lor numele binefăcătorului.

Dar acest roman n'a fost scris. Totuși, bastarzii din Rehoboth au avut și au notorietatea lor. De ei, în lipsa unui Charles Dickens, s'au ocupat antropologii. Le-au măsurat statura, studiat forma nasului, pigmentația pielii, forma ochilor, consistența părului; și bastarzii din Rehoboth au ocupat un loc important în enciclopedii și manuale. Astăzi, aceasta este unica lor glorie: asemănătoare aceleia a fraților siamezi, a vițelilor cu trei picioare, a cartofilor în formă de pălărie, a ciupercilor uriașe, cari de multe ori își fac apariția în paginile revistelor ilustrate.

Dar n'am spus încă ce anume sunt bastarzii din Rehoboth, sunt un popor, un mic popor sud-african, un

Rehoboth este un oraș din Africa răsariteană de sud, la 12 km. de calea ferată Windock-Keetmanshoop. E locuit de „bastards”, nume cu care olandezii indică fructul încrucișărilor dintre primii coloniști buri și femeile hotentote. Caracteristicile de căpetenie ale bastarzilor fac din ei o curioasă rasă de meteci, ale cărei particularități au fost îndelung studiate de antropologul german Fischer într'un volum intitulat „Bastarzii din Rehoboth”. Misionarul Heijman l-a convertit la creștinism, întovărășindu-l în exodul lor către Sud.

Un tablou tipic la o periferie din Rehoboth. Majoritatea bastarzilor au rămas săraci, deși condițiile economice ale micului lor popor s'au îmbunătățit simțitor dela jumătatea trecut și până astăzi...

O bătrână din Rehoboth purtând îmbrăcăminte de burilor, cu pitorești scufii olandeze. Frecvența des o bisericuță construită în oraș de misiunea evanghelică. În biserica din Rehoboth, Duminică și s'ar părea că te afli într'un oraș flamand, dacă măsurile credincioșilor n'ar fi atât de carne!

trul coșmar al unuia care și-a risipit în lung și în latul lumii energiile sale vitale.

Micul popor al bastarzilor, această mărunță națiune de fii naturali, este amintirea vie a unei epoci în care cei mai săraci dintre coloniști olandezi ai Africii de sud, departe de patria lor și fără femei, s'au unit cu fetele hotentote și alte fete de rasă neagră din cuprinsul Continentului. Vorbim de o epocă în care demnitatea omului alb era necunoscută: timpuri primitive, de muncă aspră, de luptă continuă și istovitoare împotriva unei naturi dușmănoase, împotriva popoarelor sălbatice, în căutarea norocului.

Veneau coloniști din Olanda, din țările germane, din Elveția, din Scandinavia, din Polonia, din Franța, din Scoția; apoi din Java, Malezia, India. Cultivau grâul și orzul, creșteau vite, plantau viile și, în scurtă vreme, vinul începu să curgă în valuri. Răsăreau ferme, se dezvoltau pășunile iar ogoarele semănate, se așterneau cât vedeai cu ochii. Câțiva se burgheziau și se îmbogățeau: creiau cele dintâi averi; din țările europene începeau să le vină femeile blonde și luau naștere primele orașe de coloniști. Brunii, cari se învârtiseră, își formau familii însurându-se cu câte o fată olandeză; alții, rămași săraci, își uneau

existența cu negrese, cumpărate de la vreun hotentot în schimbul câtorva oi Karakul.

Familii metecilor născute din aceste încrucișări cu hotentote cari împărtășeau cu primii coloniști odihna sub cortul căruțelor olandeze, începură să apară la contactul cu clasa coloniștilor burgheziți, o înrudire aproape incomodă: erau așa porecliți „Cape coloured”, metecii din cap, amintirea neplăcută a încrucișărilor nesupravegiate, bastarzii. De aci ura burilor împotriva nepoțților „bastards”: vrămașia negrilor, exodul spre sud, dincolo de Orange, până la localitatea ospitalieră care deveni apoi reședința lor definitivă: Rehoboth.

Acum, bastarzii trăiesc acolo renegeți de negrii din rasa cărora ei nu fac parte, și renegeți de albi cu cari n'au în comun decât puținele globule roșii, ce prin atâtea încrucișări și reîncrucișări s'au subțiat din ce în ce mai mult.

Zadarnic ar vrea să se arate mândri de acele câteva picături de sânge alb rătăcite în sângele lor de bastarzi; zadarnic identifică ei câte un văr îndepărtat în vreun slujbaş din Amsterdam sau pe un marinăr din Flessing într'un păstor metodist din Haarlem; zadarnic imită în îmbrăcăminte scufițele și crinolinelor flamande sau construiesc căsuțe ce seamănă leit cu locuințele din Zelanda.

E drept că numele lor trece în istorie, dar el va evoca întotdeauna nasuri carne, ochi mari și lunguiți, sânge amestecat, origini ce se datoresc nemărturisitei umilinți a primilor brunii. Nici albi, nici negri; nici complet sălbateci, nici complet civilizați; nu pe drumul mijlociu al unei inofensive mediocrități ci pe cele mai înguste cărări ale firii omenesti.

Albii și negrii îi lasă să trăiască la Rehoboth, retrași, aproape uitați. N'au decât să rămâie, guvernându-se singuri, dar fără, să se arate, fără a da prilej să se audă despre ei. Faptul că un fotograf s'a dus să-i descopere, înfățișându-ne aci chipurile și aspectele vieții lor, nu va bucura — desigur! — nici familiile olandeze, nici triburile hotentote.

Un singur produs, continuând trei mijloace de înfrumusețare!

Scherk Gesichtswasser intru-nește trei elemente speciale pentru îngrijirea tenului D-vs. Scherk Gesichtswasser curăță și tonifică pielea.

Puneți câteva picături de Scherk Gesichtswasser pe un tampon de vată și ștergeți-vă ușor pe față. Veți simți imediat o stimulare înviorătoare a circulației sângelui în epidermă și veți fi uimită văzând tamponul complet înegrit. El se va înegri chiar și în cazul când, înainte de a vă șterge cu el v'ați spălat pe față cu apă, cu săpun sau cu orice alt mijloc întrebuintat de D-vs în mod curent. După avizul medicilor, procedeul Scherk Gesichtswasser constituie mijlocul cel mai potrivit pentru înfrumusețarea tenului.

wasser constituie mijlocul cel mai potrivit pentru înfrumusețarea tenului.

Scherk Gesichtswasser apără tenul D-vs.

Scherk Gesichtswasser depune pe suprafața pielii un strat fin și subțire de protecție care nu astupă porii și care constituie în același timp o bază ideală pentru pudră. Realizați, cu alte cuvinte, o economie triplă: Curățire, tonificare și o bază pentru pudră. Iată cele trei elemente într-un loc pe care vi le prezintă Scherk Gesichtswasser, această loțiune unică și fără grăsimi.

Scherk Gesichtswasser

Scherk Gesichtswasser înseamnă în românește Loțiune pentru față Scherk.

Preîntâmpinați febra!

Apariția unei răceli se combate sigur dela început cu 1-2 tablete de Aspirin

ASPIRIN

contra răcelii, gripei, reumatism

Copilul se simte bine având îngrijirea cuvenită!

Preparatele

Vasenol - Pudra pentru copii și Baby-Creme

feresc printr'un strat fin gras, pielea de roșeață și de iritații, dând totodată, pielii necomplet dezvoltate și substanțele necesare hrănirii și reînnoirii ei.

Numeri în cutii și pungă de reumplut originală! Pungă de reumplut ținând consumației!

Îngrijirea pielii cu Vasenol cea mai perfectă îngrijire!

Potsdam

LEAGĂNIUL GERMANIEI DE ASTĂZI

SITUAT la 30 km. de Berlin, pe țărmurile Havelului imediat după ce acesta s'a lărgit în splendidul Wann See, Potsdamul este orașul pitorescului și al relicvelor istorice, orașul lui FREDERIC CEL MARE după o tinerească avântare în a-meiștoarea lumină a culturii franceze a revenit la primitiva sa Prusia, punându-și geniul în slujba ei, dezvoltând acea prodigioasă activitate din care țara ieși întărită, cu economia consolidată și hotarela mărite.

Prusia este un nume romantic care nu are nici o legătură cu regiunea căreia i-a dat numele și care astăzi este delimitată de Elba, Oder, Havel și Sprea.

Numele acesta se înscrie în analele istoriei pe la 1701 când MARKGRAFUL DE BRANDENBURG își luă titlul de Rege al Prusiei, după o îndepărtată regiune de pe țărmurile Balticeii. În clipa aceea, o nouă putere se născu, frământată ani de-a rândul de războaie, zdrobită de Napoleon, dar însuflețită de un foc interior din ce în ce mai puternic și pe care nimeni nu mai putea spera să-l stingă. Luându-și titlul de rege, Markgraful n'a prevăzut poate cât de bogată avea să fie în urmări

Cancelarul Hitler și Mareșalul Goering

concepții poporul se regăsește pe sine și propriul său sânge inalienabil iar templul acestei patriotice religii rămâne Potsdamul.

Dar *Frederic - Wilhelm* afirmă un principiu, care avea să fie fundamentul pentru istoria prusacă, și anume, necesitatea unei armate puternice. La moartea părintelui său, el se pomeni abia ieșit din adolescență și prins în păgubitoarea conjunctură cu care se încheia războiul de 30 de ani în care tatăl său făcuse greșeala de a lua atitudine. Reuși totuși să-și îmbunătățească situația și încă într-o asemenea măsură încât la Pacea din Westfalia, dacă nu reuși să ia întreaga Pomeranie obțină totuși o bună parte din ea.

Cu toate acestea, posesiunile sale rămân despărțite unele de altele. Prusia și Brandenburgul, teritorii între Ems și Weser, comitatul Mark în Ruhr, ducatul de Kleve în partea de jos a Rinului; aceasta avu darul să micșoreze puterea regatului a cărei unitate dănuia numai în virtutea ascendentului personal al Marelui Elector, care, în ciuda tuturor împărțirilor, știa să se impună și să exercită influențe în teritoriile Germaniei Septentrionale, în acelea situate între Ems și Weser și, mai cu seamă, în punctele de fundamentală importanță ca Ruhrul și partea de jos a Rinului care mai târziu avea să dobândească o importanță atât de mare în istoria germană. Pentru acest fapt și pentru cercul de răuvoitori pe care-l formau în jurul său Suedezii,

Mareșalul Von Blomberg și D-l Von Ribbentrop, actualul ministru de externe al Marelui Reich German

Cripta care conține mormintele regești este mică și numai coroanele de laur și florile reînsuflețesc sensul etern al unei istorii care nu și-a întrerupt niciodată mersul.

hotărârea sa: prima consecință a fost mutarea Prusacilor spre vechea marcă a Brandenburgului, unde familia Hohenzollern domnea tocmai de pe la 1415. Cu aceasta se încheagă dintr'odată fenomenul acela care avea să conducă istoria prusacă, până la Marea Germanie de astăzi și anume, creșterea unei dinastii în mâinile căreia poporul își pune destinele, ajungând a se simți „Națiune” numai prin legăturile și tradițiile, Casei Domnitoare. Cancelarul Hitler nu este decât continuatorul acestui spirit: el a substituit unei Monarhii prăbușite prin fatalitatea evenimentelor și prin incapacitatea ei însăși, concepția de națiune și de rasă; în aceste

Frederic seamă a mormântului. Astfel luă POZTUPIN Prusiei, le Armata p boiul de epocă, st trugerea Tradiția n MARE în chiu cuv SARULUI VUL ESE Dar cu m care ser gatorie onoare și NOUILOI lozitate în distruse o

Frederic cel Mare voia să oculte moartea fiică-l pili vadă zăluc în parcul castel dar convins de argumentele lui, l-a lăsat apoi să trăiască cu moara lui, care astfel și tinuat activitatea, măcinând minunatul parc al marelui

Rușii, Aus înțelese c sură a fa plex de faptul că acea con dintr'o naște Ma solut al t practic tarismul care a în

bișnuil în ca Ch Stamp fățise ascultu de m Pru

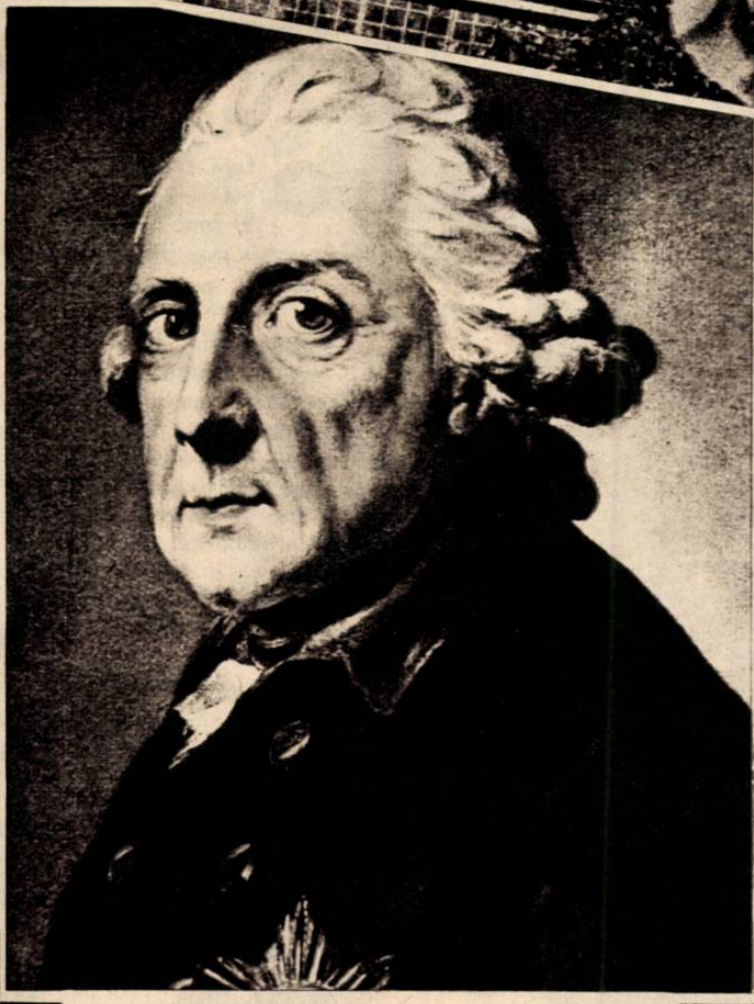

Imperiu
său
său
paci,
con-
gru în
monarh

triacii și Francezii — *Frederic Wilhelm* —
ă avea nevoie de o forță militară în mă-
ce față oricărei surprize. Din acest com-
rațiuni ia naștere armata germană și din
Națiunea — dacă astfel se poate numi
fuzie de posesiuni despărțite — se ridică
elită" brandenburgheză și apoi prusacă —
rele Stat Major german, centralizator ab-
uturor forțelor militare, în toate sensurile,
ca și spiritual, tehnic ca și teoretic. Mili-
prusac este creația lui *Frederic Wilhelm*
chinat cincizeci de ani de viață, acestui fel.

o să se roage
dela bisericii din
arlottenburg.
a aceasta îl în-
nză în timp ce
a un „Te-Deum”
„umire pentru
ia victorioasă

Intre ani 1744 și 1747
Fredric a inaugurat o
seamă de construc-
țiuni în care se vede
gustul și sensibilita-
tea sa, fructul unei
culturi neegalată încă
de nimeni

Frederic cel Mare.

„Casa Militară” din
Potsdam clădită în
1724, sub domnia lui
Fredric Wilhelm I.

Rezultatele acestor strădanii ale sale se tra-
duc nu numai printr-o întărire a țării ci și
prin îmbogățirea ei, căci *Frederic Wilhelm*
nu era omul care să facă goluri în visteria
statului. Dacă echiparea armatei reclama fon-
duri considerabile, acestea trebuiau câștigate
de către Stat; în consecință, el dezvoltă in-
dustria și instituie edictul dela Potsdam în
antiteză cu revocarea edictului de Nantes,
care este unul dintre cele mai inteligente acte
ale politicii germane. Deschise deci largi por-
țile, protestantismului francez — de vechiu și
nobil sânge germanic — sărăcind Franța și im-
bogățind Prusia cu energii și inteligențe noi.
În 1674 armata prusacă număra 30 mii capete
iar în 1678 lupta dela Fehrbellen dădu Eu-
ropei întreaga măsură a puterii armatei prus-
sace. Șapte mii de bavarezi din armata lui

Wilhelm bătură și siliră la retragere douăzeci mii de suedezi. Aceasta era prima victorie de
Prusiei, încununarea unei vieți închinată unui singur scop. *Frederic cel Mare*, venind într-o zi la
bunicului său, zise în acel fel ciudat al său de a vorbi, către suita sa: „Messieurs, der hat viel getan”.
ă naștere între 1670 și 1701 cele două rațiuni ale istoriei germane, iar Potsdamul anticul LOCUS
II, dobândi ca reședință a Marilor Electori și a Regilor, funcțiunea istorică de centru ideal a
egânul unei Prusii mici destinată să devie Germania Mare.
usacă avu o viață grea, chiar foarte grea sub **FREDERIC CEL MARE**, „Feldherr” al națiunii. Răz-
apte ani fu pentru ea o încercare din care ieși întărită, bogată în experiență tactică. La această
tutui major prusac concepe principiul **OFENSIVEI STRATEGICE**, ca element fundamental în dis-
namicului; precum și celălalt principiu al armatei mici dar puternic înarmată și bine manevrată.
militară germană începută cu **FREDERIC WILHELM** se conturează definitiv sub **FREDERIC CEL**
câteva concepții de bază care rămăseseră puncte cardinale în știința militară germană. Un ve-
nt de ordine al infanteriei prusace era acesta: **REPEZIȚI-VĂ CA FULGERUL ASUPRA ADVER-**
; iar **FREDERIC** scrie în testamentul său militar: „**FORȚA NOASTRĂ STĂ ÎN ATAC. OBIECTI-**
ŢIONAL ESTE ARMATA INAMICĂ”.
marele rege mai născură alte două concepții: în câmpul moral, **SENTIMENTUL ONOAREI**, prin
ul militar se descotorosește de orice servilitate — dela 1773 Prusia a adoptat recrutarea obli-
iar inferiorul se simte egal superiorului prin faptul că toți sunt supuși unui aceluiaș cod de
disciplină. În câmp material, experimentarea și doptarea cu sistematică punctualitate a **TUTUROR**
DESCOPERIRI ale științei și industriei utilizabile în războiu. Aceste principii îl puse cu scrupu-
practică, îl duseră pe *Frederic* la fulgerătoarea victorie dela Rossbach în care armata prusacă
armată franceză de două ori mai mare.

Dela **CAROL CEL MARE** încoace, aceasta
era prima victorie germană obținută asu-
pra francezilor, de o mână de soldați ger-
mani sub conducerea unui „**PRINȚ DE**
SÂNGE GERMAN, CE SE REMARCA PRIN
PĂRUL BLOND ȘI OCHII DE AZUR AI
NEAMULUI.”

Unitatea spirituală a germanilor era astfel
făcută, din momentul acela ai se recunosc
în geniul rasei și naște într-ânsii acel spi-
rit care duce Prusia la eliberarea Europei
centrale în 1813; de atunci se trage extra-
ordinară importanță pe care generalii o
avură și continuă s-o aibă în sânul națiunii.
Am ales anume termenul Națiune și nu
Guvern pentru că Statul Major German se
ferește întotdeauna de orice influență po-
litică.

Dela **FREDERICH CEL MARE** la **GLAU-**
SEWITZ, dela **SCHARNHORST** la **GNEI-**
SENAU, dela **MOLTKE** la **VON SEEKT**,
dela **VON BLOMBERG** la **FUEHRERUL**
HITLER, firul conducător a rămas acelaș, o
aristocrație intelectuală călăuzește țara în
vreme de pace și războiu, cu puterile mi-
litare separate de cele politice și totuși
strâns unite în felul ce urmăresc pentru că
Feldherr-ul, capul suprem, este întotdeauna
unul și acelaș ținând cu mână fermă frâ-
nele pe timp de pace și războiu, asistat
de tehnicieni, de specialiști, de persoane
competente în diferite domenii. Este un
lanț neîntrerupt de mari șefi militari în care
se transmite dela maestru la elev secretul
forței militare germane, care este — în parte
— și secretul noiei Germanii.

CANCELARUL HITLER nu se deosebește de
predecesorii săi decât printr-o intuiție mai
clara a istoriei; El are idei ce rezultă din
contingenta politicii, și-și face socotelile pe
secole, rămânând fidel principiului prusac
că nu „Statul sunt eu” „ci eu sunt cel
dintâi servitor al Statului”.

PORTRETE DE CELULOID

Devenită celebră peste noapte cu filmul „Gone with the Wind” ce se anunțase de-o montare uriașă, Vivien Leigh este actualmente încă necunoscută publicului românesc pentru faptul că a avut o activitate mai mult scenică și a apărut până acum doar în câteva filme englezești.

A văzut lumina zilei la Darjeeling (India), la 5 Noiembrie 1913, părinții săi fiind Ernest Richard Hartley, un samsar de origine franceză și Gertrude Robinson Hartley, de sânge irlandez.

Vivien avea cinci ani când a fost internată într-o mănăstire de lângă Londra. La 14 ani părinții săi o trimiseră în Italia. Pe urmă, ea trecu la Paris unde concomitent cu un curs de limba franceză, lua lecții de artă dramatică împreună cu o actriță dela comedia franceză.

După un alt an petrecut în Bavaria, Vivien luă drumul irlandei pentru a vedea locurile unde se născuse mama sa.

Mărturisii apoi părinților că dorea să se facă actriță. Aceștia o aprobară și ea se înscrie la Academia de

VIVIANNE LEIGH

incarnare, dar la ce bun să mai vorbim de asta? Va fi dat cu siguranță unei americane”.

Vivien are 1.70 înălțime, părul castaniu cu reflexe, roșcate, ochii albaștri cari când se infurie devin verzi și un năsuc obraznic.

Călărește cu eleganță, patinează, face sky, înoată puțin și citește mult.

Căsătoria sa a fost recent desfăcută la Reno și urmează a se mărita cu Laurence Olivier, pe care am avut ocazia să-l vedem în „La Răscruci de Vânturi”.

LANA TURNER

O fată tânără și drăguță care să refuze a face cinema este — veți conveni și dvs. — ceva nemaipomenit.

Ei bine, fenomenul acesta îl încarnează Lana Turner care nu mai departe decât acum doi ani a răspuns printr'un

„nu”, tăios și hotărât, propunerii unui agent cinematografic de a apărea într'un film.

Dar individul nu se dădu bătut și în dimineața următoare el se prezentă d-nei Turner cu rugămintea de a interveni pe lângă fiica sa și a o convinge să facă o probă de fotogenie. Melvyn Le Roy căuta la vremea aceea o fată pentru rolul Maryei Clay din filmul „They won't forget” și tânărul era convins că Miss Turner înfățișa figura căutată. Ea făcu proba, iar ceea ce a urmat s'a integrat în istoria cinematografului, căci într'un răstimp foarte scurt, această mică școlăriță ridicată în inima Hollywoodului reuși să se impună pentruca în „Dancing Co-Ed”, un al optălea film al său, să apară ca vedetă. Mervyn Le Roy, unul dintre cei mai apreciați producători al Hollywoodului susține că a descoperit un mare talent. Lana s'a născut în statul Idaho. Tatăl său, Virgil Turner, era dansator de profesie și dela trei ani o iniția în arta coregrafică.

(Continuare în pag. 15)

Pentru a încarna pe eroina celui — Vivien Leigh și Laurence Olivier, mai celebru roman al secolului.

Artă Dramatică din Londra. Invăță cu râvnă acceptând în acest timp toate rolurile ce i se ofereau, în așteptarea zilei când avea să poată obține un angajament în toată regula.

Dar îi era dat să-și înceapă cariera cu mult mai târziu decât își închipuia ea, căci îl întâlni pe Leigh Holman, un tânăr avocat, și se căsători cu el tocmai în ziua când împlinea 19 ani. Continuă să frecventeze cursurile conservatorului dar curând se produse în viața sa un eveniment care o absorbi cu totul îndepărtând-o brusc de preocupările și visurile sale. Ea deveni mama unei fetițe pe care o boteză Suzanne.

Când își văzu însă copilul trecut din lunile critice și gospodăria pusă la punct, Vivien își relua activitatea. Apăru într-o serie de piese și filme remarcându-se cu fiecare rol ca un talent dintre cele mai viguroase și mai variate.

Apoi veni consacrarea, cu „Scarlett O'Hara”, căreia presa străină spune că i-a dat o interpretare ideală.

Acesta este un rol la care au aspirat toate vedetele cinematografului și zeci de actori mai mici. Atunci când a cumpărat romanul lui Margaret Mitchel, David O Selznick a anunțat că va cutreera lumea în căutarea unei întrupări cât mai perfectă a lui „Scarlett O'Hara”. În Vivien Leigh el a găsit nu numai tipul eroinei, dar temperamentul, ascendența franco-irlandeză a acesteia — și, ceea ce-i mai important, un element care dăduse în prealabil dovada că poseda toate resursele necesare interpretării rolului — cel mai greu rol ce s'a scris vreodată.

E interesant de notat că în 1937 pe când turna „Dark Journey” în studiourile dela Debenham, Vivien Leigh citia între scene romanul „Gone with the Wind”.

Dacă mi s'ar da mie rolul O'Harei, l-aș juca așa cum nicio altă actriță nu l-ar mai putea juca „spunea ea prietenelor sale”. Simt că l-aș trăi; creația mea ar fi o

Irlanda

UN ISTORIC AL INSULEI

**Care va fi hotărîrea statu-
lui liber irlandez în actua-
lul război. - Ciudăţenii crea-
te de complicaţiile poli-
tice. - Ţara cu 28 comitate.**

Dr. De Valera, pe când
era şeful partidului
naţionalist.

Cu excepţia părţii de Nord, Ullster-ul, insula este ocupată de Statul liber al Irlandei. Are 3 milioane locuitori; capitala, Dublin. Constituţia datează din 1922; pavilionul este format din culorile, verde, alb, portocaliu. Încă din 1914, regiunile centrale şi meridionale ale insulei erau în continuă şi fâţişe opoziţie cu Anglia, de care s'au despărţit în 1921, la 6 Decembrie. De-atunci, Irlanda este un stat liber, după 750 ani de dependenţă.

FORMA EXTERIOARĂ A STATULUI

Irlanda este un stat unitar.

Ceea ce trebuie să ne reţină atenţia este următorul fapt: deşi poartă numele de stat liber, regele Angliei este în acelaşi timp şi al Irlandei. Aceasta, în virtutea constituţiei irlandeze şi a regulilor imperiului britanic. O latură ciudată a acestei situaţii a fost în anii 1933-1934, când s'a dus un război al taxelor vamale între Anglia şi Irlanda, condus de ambele părţi în numele aceluiaşi rege...

NUMELE statului liber al Irlandei a revenit dese ori, în ultima vreme, în legătură cu războiul din Europa şi ajutorul acordat Angliei de Americani. Iarăşi s'a mai vorbit despre atitudinea Irlandei în situaţia unei eventuale debarcări germane în insulele britanice. Toate acestea se datoresc faptului că Irlanda ocupă o poziţie de cheie strategică, care interesează deopotrivă pe beligeranţi şi aliaţii lor. Curtea ce i se face, de către unii sau de către alţii, este deci explicabilă.

Statul liber al Irlandei este independent de puţină vreme. O constituţie, destul de ciudată, îi garantează situaţia sa cu totul particulară.

În cele ce urmează, vom da câteva amănunte geografice şi politice, necesare pentru cunoaşterea cât mai justă a situaţiei.

GENERALITĂŢI

Irlanda este una din insulele britanice; se mărgineşte: la N. E. cu Canalul de Nord, la S. E. cu Canalul Sf. Gheorghe şi în celelalte puncte cu Oceanul Atlantic.

Harta statului EIRE cu
cele patru comitate principale:
Ulster, Connaught,
Leinster şi Munster.

Ţara caută să-şi obţină independenţa
sa completă.

FORMA DE GUVERNĂMÂNT

Irlanda este guvernată printr'un par-
lament.

O recentă fotografie a
şefului statului irlandez.

Guvernatorul general este numit de regele Angliei şi aprobat de cabine-
tul ministerial al Irlandei. N'are însă
nici o influenţă asupra conduitei afa-
cerilor de stat.

Şeful statului-liber al Irlandei este re-
prezentantul regelui Angliei şi ocupă
în viaţa publică şi oficială un loc ana-
log celui al regelui. El este un om
din popor, un lord sau înalt funcţionar
englez, cum se obişnuia altădată.

Şeful statului nu poate numi pe mi-
nistri sau pe şeful guvernului, cari sunt
aleşi de dietă şi în care trebuie să
fie membri. Guvernul depinde în în-
tregime de încrederea parlamentului.
Un singur vot şi ministrul sau cabi-
netul uzat demisionează.

Guvernatorul general are nevoie, în
actele oficiale, de contra-semnătura
unui ministru.

Sistemul parlamentar e în floare.

Parlamentul este format din două
Camere: Senatul şi Dieta. Cei 60 de
membri ai Senatului sunt aleşi de
către vechii senatori şi membrii Dietei,
reuniţi în şedinţă comună.

Mandatul lor durează 9 ani. Opoziţi-
a lor nu poate împiedica aplicarea le-
gilor votate de Dietă, care este ade-
vărata deţinătoare a puterii în Irlanda.
Dieta are 153 membri, aleşi prin
scrutin secret şi direct de către toţi
cetăţenii şi cetăţenicele care au îm-
plinit 21 ani. Cele două universităţi
ale statului, au dreptul să trimită în
Dieta câte doi deputaţi.

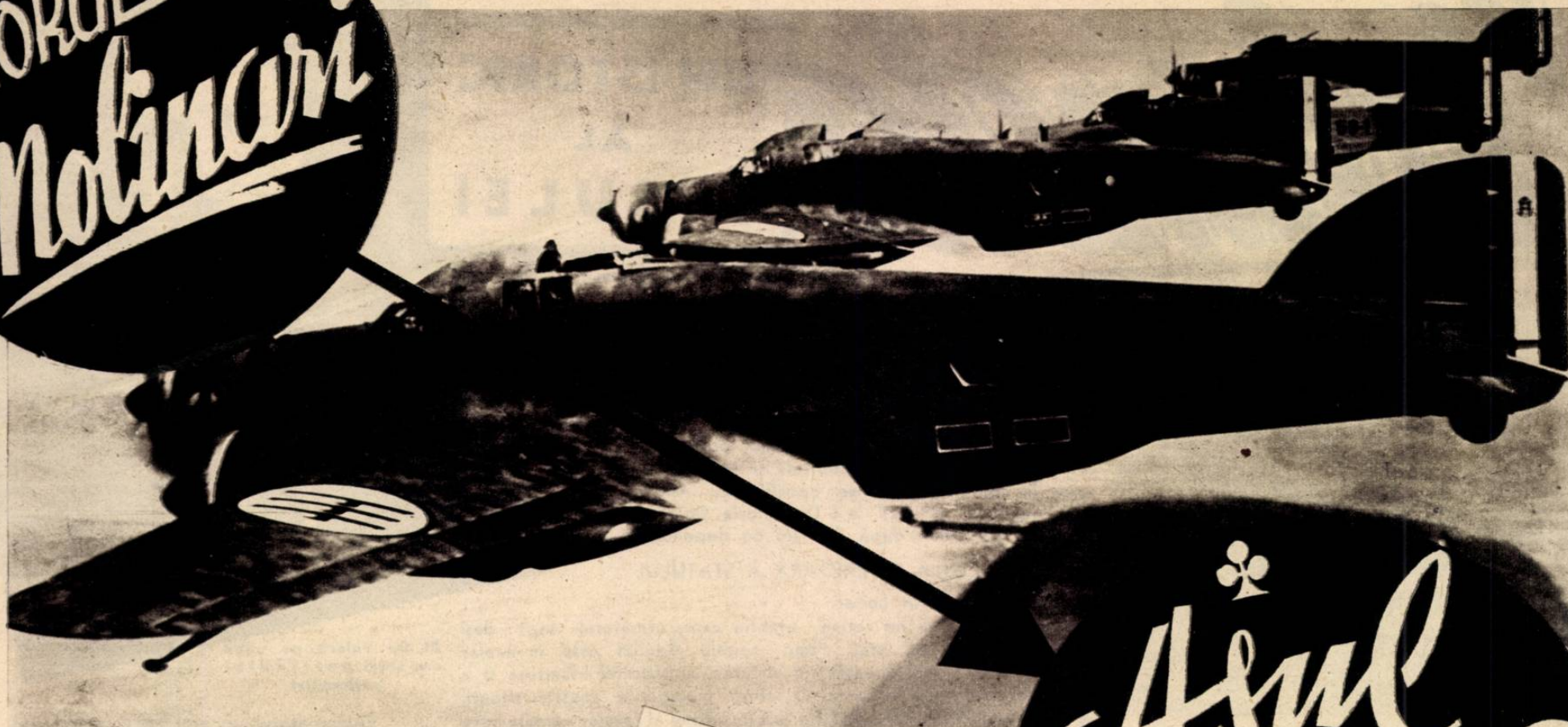
Ţara este împărţită în 28 comitate,
cari se bucură de o largă autonomie.
Viaţa politică este destul de agitată
şi fracţionată.

Alături de partidul *Fianna-Fail*,
care pledează pentru un dominion
naţional, se mai află: un partid agra-
rian, socialist şi unul democrat-inde-
pendent, care la fel cu acela al re-
publicanilor constituţionali, militează
pentru detaşare radicală şi totală a
Irlandei de jugul englez.

MAIORUL Molinari

Intăia oară când l-am întâlnit pe aeroportul X, maiorul Molinari, era îmbrăcat cu un palton albastru închis, de o factură amplă care-i accentua linia de atlet elegant, în stare să poarte cu aceeași desinvoltură mănuși de șase once ca și uniforma de mare paradă.

El sosise de curând dela Caracas (Venezuela). — „Nu mai puteam să rămân acolo” — mi-a spus. La Caracas, maiorul Molinari a fost atașat aeronautic al Italiei și timp de doi ani cât a stat acolo și-a slujit țara cu acelaș cald patriotism ca pe front.

O SALOPETĂ FACUTĂ DIN COSTUMUL UNUI
PUSTNIC DIN MUNTII ANZILOR.

Molinari, după cum se știe, este socotit unul dintre

Inamicul face o tentativă de
peretă și-l la drumul la...
Molinari perceptorul fulgerului
după el...

Escadrilă comandată de căpi-
tonul Molinari eșind în întâm-
pinarea inamicului.

Asul ACROBATILOR italieni

cei mai buni aviatori acrobați din lumea întreagă. Temeritatea lui a umplut publicul de groază și de admirație, dar în acelaș timp a atras atenția guvernelor străine asupra calităților excepționale ale piloților italieni și asupra perfecțiunii materialului.

— „Dar — adăugă el — odată cu intrarea noastră în război am început să nu mă mai simt acolo, și am cerut să fiu rechemat...”

La întoarcere, drumul, cel puțin din punct de vedere al kilometrilor, a fost lung. Molinari a fost nevoit să facă un fel de înconjur al Americii de sud : Caracas—La Paz—Santiago—Buenos-Aires—Rio de Janeiro, înainte de a se putea imbarca pe un aparat al companiei italiene L.A.T.I.

— „Mi s'a făgăduit comanda unui grup de vânătoare. Este ceea ce am visat !”

Câteva zile mai târziu l-am întâlnit pe acelaș aeroport. De data aceasta era îmbrăcat într'o ciudată salopetă de piele galbenă de culoarea muștarului, cu pete cafenii, ca pieile vechi cu care se legau altădată cărțile. Mi-a explicat că această piele și-a procurat-o dela un pustnic din munții Anzi și că este moale ca mătasea și în stare să apere corpul de frigul cel mai aspru.

În timp ce Molinari îmi dădea aceste explicații, la marginea cealaltă a aeroportului mai multe avioane „Falchi” (pe românește „Șoimi”, așa sunt numite avioanele de vânătoare italiene) erau dispuse în linie de zbor.

— „Ah ! — exclamă deodată Molinari — uitasem să-ți spun că mi s'a dat comanda unui grup de vânătoare”.

Câteva minute apoi „Falchi” alunecară lin și scurt pe teren și se desprinseră ușor de pământ dispărând printre norii albi ca o spumă.

PRIMUL ZBOR DE RĂZBOI, PRIMUL DUEL INCUNUNAT
CU IZBANDĂ

După primul zbor de război Molinari era acelaș pilot de mare clasă dinainte, iar inamicul și-a dat cu prisosință seama de acest lucru. În prima misiune de sub comanda lui Molinari, formația italiană a fost atacată de aviația de vânătoare adversară, foarte numeroasă, ca de obicei, căci inamicul preferă, cel puțin pe cerul greco-albanez, să concentreze numeroase aparate ca să acționeze în masă și să învingă. Această tactică este foarte concludentă în ceea ce privește materialul și piloții întrebuințați de inamic.

Urmă o luptă scurtă după care, formația inamică, suferind pierderi simțitoare, risipită și desorientată, a fost constrânsă să fugă, în vreme ce vânătorii italieni urmăreau aparatele inamice răspândite, ca să le împiedice să se regroupeze și apoi să le atace unul câte unul și să le doboare. Molinari se găsește deodată în poziție defavorabilă față de un adversar care a apărut ca din senin. Acestuia, Molinari i s'a înfățișat ca o pradă ușoară și deaceea începu să-l atace sigur de el. Dar, ca să-i răsără pe neașteptate lui Molinari în față, pilotul vrășmaș, care era un excelent vânător dar mai ales un acrobat de prim ordin, a fost nevoit să facă o serie de acrobații, de fente și contra-fente. La începutul bătăliei el a simulat o prăbușire în vrilă și apoi pe furiș, a revenit pe câmpul de luptă. Toate abilitățile și truda lui, însă, s'au lovit de măiestria unui alt acrobat și vânător, de data aceasta de mare marcă.

În clipa în care Molinari și-a dat seama de primejdie a și găsit chipul prin care să iasă din încurcătură. Adversarul îl ataca de sus. Printr'un violent cabraj, demn de un comandant italian, el ieși din câmpul tirului inamic.

PIEPT LA PIEPT CU VRĂJMAȘUL ȘI CU MOARTEA

Cu o nouă manevră Molinari izbuti să treacă alături de adversarul său. Câteva clipe cei doi aviatori au zburat unul lângă altul cu o viteză de peste 400 km. pe oră. Când doi adversari zboară unul lângă altul, poziția lor este aceeași, căci nici unul nici celălalt nu pot ataca în voe.

Cea mai mare parte a avioanelor noastre și unele tipuri engleze cum sunt „Gloster” au mitralierele în motor, ele fac corp cu capota motorului. Aceste mitraliere nu sunt paralele ci ușor convergente, așa că cea mai mare parte a masei de foc și puterea ei se află în punctul în care traectoriile se întâlnesc, punct care în medie se găsește între o sută și două sute de metri.

Indemânarea vânătorului, zburând cu 400 la oră, constă în a ataca pe inamic atunci când îl vede ajungând în punctul în care se concentrează masa de foc, în a-l prinde la intersecția tirului, astfel ca printr'o singură rafală de cinci sau zece gloanțe maximum să-l doboare.

O altă grija a vânătorului este și aceea de a se așeza într-o poziție din care să tragă asupra inamicului fără ca el să-l poată ținti. La aceasta se poate ajunge plasându-se deasupra, dedesubtul sau în flancul inamicului. Astfel s'a născut, de pildă, „marele salt” pe care piloții urmăriti îl fac ca să ajungă la coada aparatului inamic de unde pot trage fără să fie ochiți.

INCEPE O LUPTĂ EPICĂ...

Zburând unul alături de celălalt, adversarii pot să se privească în față să se recunoască, să se studieze în voe, să-și supravegheze unul altuia mișcările, dar nu pot să-și facă nici un rău. Ca duelul să ia un sfârșit, unul trebuie să renunțe la această poziție. În cazul nostru cel care a renunțat a fost pilotul inamic, ce s'a scoborât în vrilă. Această tactică, însă, nu a izbutit să ia prin surprindere pe Molinari. El a intuit manevra adversarului și, în aceiași clipă, își dădu drumul în vrilă. Inamicul reia linia de zbor și face același lucru și Molinari. Iată-i din nou aripă lângă aripă. Sunt atât de aproape unul de altul încât își văd fulgerând privirile pe după ochelari, respirația cum se rărește, mâinile cum strâng cu putere comenzile.

Din avionul inamic nu mai rămăsese decât un morman de sfărâmaturi.

De odată aparatul inamic își dă drumul pentru a treia oară în vrilă. Concomitent, face același lucru și pilotul italian, ca și cum o singură comandă ar stăpâni amândouă avioanele. Linia de zbor o iau amândoi în același timp și astfel se găsesc din nou aripă lângă aripă.

Molinari mi-a povestit că de data aceasta a văzut privirile adversarului pierzându-și hotărârea în câteva rânduri. Era firesc: acela care își dă drumul în vrilă nu trebuie să supravegheze decât aparatul lui; se asvârle și revine pe linia de zbor ori de câte ori îi place; celălalt, însă, în afară de aparatul lui este nevoit să supravegheze și pe al adversarului, care nu trebuie să-l piardă din vedere nici o clipă ca să nu-i scape nici cea mai imperceptibilă dintre mișcări, să nu întârzie nici o sutime de clipă care ar putea să-i fie fatală; cel care izbuteste să realizeze acest tur de forță trebuie să fie, fără îndoială, un foarte mare pilot; de acest lucru și-a dat seama aviatorul inamic și din această pricină îl privește pe Molinari, în timp ce zboară alături cu 400 la oră, aproape cu ochi rugători. Dar în aceste momente oamenii nu cunosc mila. Tot coborând

aparatele au ajuns la câteva sute de metri de sol. Inamicul, făcând o tentativă disperată, își dădu drumul din nou în vrilă.

ÎN SFÂRȘIT, DUPĂ O LUPTĂ CU UN ADVERSAR PE MĂ- SURA LUI, MOLINARI IEȘI BIRUITOR

— „Eu, după el!... — ne povestește — Molinari și scoboram mereu... Pământul se apropia în chip înspăimântător. Atunci am întrebuițat manevra supremă”.

— „Ce manevră?”

— „Îngăduie-mi să nu ți-o des-tăinui. Îngăduie-mi să-ți spun numai că este o mișcare concepută pentru momentele supreme, o acrobație greu de executat și foarte primejdioasă pe care, în exhibițiile mele, n'am executat-o de cât foarte rare ori... După ce am tras maneta mitralierei am simțit o sguduitură atât de puternică încât și aparatul meu s'a cutremurat și pentru un mo-

ment am avut impresia precisă a catastrofei... Am coborât manșa și aparatul a luat, docil poziția normală. Atunci am întors capul. Sub mine, la câteva sute de metri, aparatul adversarului era în flăcări...”

RĂNIT, DAR BIRUITOR, DUPĂ UN DUEL AERIAN STRĂLUCIT, MOLINARI ESTE DECORAT PE CÂMP

La câteva zile după această izbândă, Molinari a fost rănit într-o luptă și decorat pe câmp.

Și de data aceasta, câțiva „Falchi” au angajat o luptă cu o escadrilă întreagă de „Gloster”. Lupta, ca de obicei, a fost grea. Molinari dela început a doborât un avion inamic și, în timp ce urmărea altul, observă că unul din oamenii lui se află în luptă cu trei adversari. Acest pilot, cel mai tânăr din escadrilă, ataca cu îndrăzneală dar fără experiență. Era pentru prima sau a doua oară când lua contact cu inamicul. Fără să ezite, comandantul grupului îi sări în ajutor doborând pe unul din vrășmași.

— „Doi! Incepusem să-i număr. Nădăjduiam să ajung cel puțin la... o jumătate duzină, când deodată am simțit o lovitură puternică în picior. Aveam impresia că mi s'a sdrobit sau tăiat cu totul piciorul. O sudoare rece, înghețată, îmi cuprinse tot capul. Aparatul nu mai asculta de comenzile mele...”

ATERISAJ ÎN MIJLOCUL UNUI IAD DE FOC

Rănit la picior, cu aparatul lovit, totuși Molinari nu și-a pierdut sângele rece, Nu-i mai rămânea decât să-și desprindă legăturile, ceea ce a și făcut, și să caute un loc pentru aterisaj. Așa a ajuns până la valea Veiusei. Pretutindeni însă, locuri neprielnice. Stăpânindu-și încă aparatul și nervii, Molinari își dădu seama că pe o colină din stânga râului sunt grecii, iar în dreapta italienii și că aparatul nu va mai putea plana multă vreme. Trebuia să aterizeze. Și dintr-o parte și din cealaltă soldații îi făceau semne și trăgeau în el pentru că mitralierele aparatului continuau să deslănțue rafale de gloanțe și nu le putea opri din cauza unui defect al opritorului, lovit de un proiectil. Grecii l-au luat drept un „Falco” iar italienii drept un „Gloster” (amândouă tipurile sunt biplane).

În sfârșit, printr'un efort supraomnesc și cu o îndemânare de care este în stare numai un as de mare clasă, Molinari izbuti să așeze avionul pe o mică insulă a râului Veiusa în apropierea liniilor italiene. Imediat după aterisaj un grup de bersalieri trec râul, iau pe rănit în spate și-l duc colonelului.

„LĂSAȚI-MĂ SĂ FIU ÎNGRIJIT DE SOȚIA MEA”

După îndrăcitele rafale de mitralieră și văzându-l îmbrăcat într-o salopetă atât de ciudată, colonelul l-a luat drept un aviator inamic din care cauză i se adresă în limba franceză.

Molinari dându-și seama de situație îi răspunse foarte senin în acaiași limbă:

— „Jo suis italien, mon colonel!”

Urmă o clipă de tăcere și apoi cu toți izbucniră în râs.

Transportat la spital, a fost vizitat de comandantul unității care i-a adus Medalia de Argint câștigată pe câmpul de onoare. Molinari a cerut să nu fie trimis în Italia ca să-și poată relua comanda grupului de vânătoare cât mai de grabă.

— „Altfel de ce m'aș mai fi întors din Venezuela? Dacă vrei să-mi faci o plăcere lăsați-mă să fiu îngrijit de soția mea. Este doctoriță și tot timpul a ținut să-mi arate însușirile ei profesionale. De data aceasta voi putea-o mulțumi”.

Este de prisos să spunem că Molinari a fost satisfăcut.

Originalități

5. — După cum am mai scris într'un număr al noastre, moda germană a lansat de curând invenții, menite să producă senzație. Întâia este de pește care va servi de acum încolo la con-

4. — După cum se vede, primăvara aceasta pare că se vor purta iar pene. Rosemary Lane a lansat de curând, la Hollywood, această mică focă și gulerul original din aceleași pene. În loc de obicinuia voaletă, întreg capul îi este acoperit de un tul cenușiu, în culoarea penelor. Pălărioara pare să fie făcută special pentru coafura ridicată, care probabil va reveni și la noi odată cu sosirea primăverii.

5. — Tailleleur negru de stofă, încheiat în față cu fermoir și cu o garnitură foarte originală. Un guler de rețea aurie, încheiat cu o chee de metal, iar o altă chee formează ca un soi de buzunar pe partea stângă a jachetei. Tichiuța pe vârful capului este confecționată din același material ca al gulerului. Poșeta rotundă de antilopă albă.

fecționarea încălțăminte, genților, cordoanelor, etc., iar a doua este sticla flexibilă, denumită „Plexi”. Dăm aci două fotografii cari dovedesc adevărul spuselor noastre :

Poșetă elegantă de piele de pește și
Un evantai elegant din sticlă flexibilă „Plexi”, legat cu două panglici albe de crepe satin.

2.

5.

3. — La prima vedere s'ar părea că Rosalind Russel poartă, în fotografia noastră, un elegant costum de interior. După mânușile pe cari le are în mână dreaptă și vulpea neagră din stânga, se constată însă că ansamblul este o originală rochie de seară, despicată într-o parte, prin care se vede un drapaj bogat de mătase, în formă de șalvar, pe fiecare picior.

ULTIMELE ACTUALITĂȚI DIN ȚARĂ

DI GENERAL RADU ROSETTI, ministrul Educației Naționale, Cultelor și Artelor rostindu-și discursul la instalarea d-lui Liviu Rebreanu ca Director general al Teatrelor

MAREȘALUL PRESAN ieșind dela locuința Generalului Baliff →

↓ Generalul Baliff spre locul de veșnică odihnă

Portrete de celuloid

(Urmare din pag. 10)

După moartea lui, D-na Turner se duse la San Francisco unde fetița fu internată într'un institut de călugărițe. După absolvirea cursului primar, mama și fiica luară drumul Hollywoodului. Ele se stabiliră aci iar Lana intră în liceul local.

D-na Turner nu s'a gândit nicio-dată să-și facă fiica actriță. Unică îndrumare ce i s'a dat în această direcție a fost în anii aceia de fragedă copilărie când părintele său o învățase câțiva pași de dans. A crescut sănătoasă și sportivă ca atâtea alte milioane de fete și băieți americani. Apoi, și dacă în primul an al cursului superior avu o perioadă în care se pasionă după cinematograful, urmărind premierele, împreună cu colegele

sale de școală și cerând autografe, ea trecu în curând peste această criză și planul său era după terminarea liceului să intre la „bele arte”. Dar iată că destinul își schimbă brusc matca și Lana deveni pe negândite actriță. Deși lipsită de orice pregătire dramatică și ignorând complet tehnica ecranului, ea a trecut totuși cu succes prin grelele încercări la cari a fost supusă înaintea obiectivului. Fotogenia sa pe de o parte și puternicu-i instinct teatral pe de alta fac să fie privită ca o actriță înăscută.

Lana Turner mai are încă multe de învățat și-și dă bine seama de aceasta dar că știe să învețe, au dovedit — uriașele salturi pe cari le-a făcut în ultimile ei producții: „These Glamour Girl”, „Dancing Co-Ed”, „Calling dr. Kildare”, etc.

ARHITECTURA NOUA ȘI VECHE

Catedrala Patrick din centrul Rockefeller (New-York) are o înălțime de 100 metri și a fost construită în 19 ani în vreme ce șgarie-norul de alături a fost ridicat în timpul record de 136 zile, și are o înălțime de 170 metri

Curiozități DIN TOATA LUMEA

FOTOGRAFIE DIN
CIUNKING.

În condițiile în care vedem pe chinezi din fotografia noastră, trăiește majoritatea populației din port. Numărul lor se îngroașe din ce în ce, din pricina nevoilor aduse de războiu.

O NUNTĂ ORIGINALĂ LA CLICHY

La sfârșitul unei trecute a avut loc la Clichy o nuntă, iar nuntași s'au servit

de originalele mijloace de locomoție și anume: „Tandem-taxi”-urile. Iată vechiculele staționând în fața bisericii, în timpul ceremoniei religioase

Ofițer de spahii din armata franceză, prizonier german, eliberat pe baza unei convenții germano-franceze

UNDE TE DUCE NEVOIA...

Muzicanți francezi fără ocupație, cari merg dintr'un oraș într'altul, cu instrumentele în spinare, sperând să-și găsească pe undeva vreun rost

ACEST NUMAR CONTINE UN SUPLIMENT ILUSTRAT IN 16 PAGINI (de toate pentru toți)

ANUL XV No. 735

25 FEBRUARIE 1941

32 PAGINI 12 LEI

REALITATEA
BI
ILUSTRATA

BĂTĂLIA MATERIILOR PRIME

Apelul lansat de guvernul Marelui Reich German pentru colectarea metalelor a găsit un larg ecou în rândurile populației. În deosebi femeile, au fost cele dintâi care s'au grăbit să contribuie la desăvârșirea acestei mari opere patriotice.

ACTUALITĂȚI

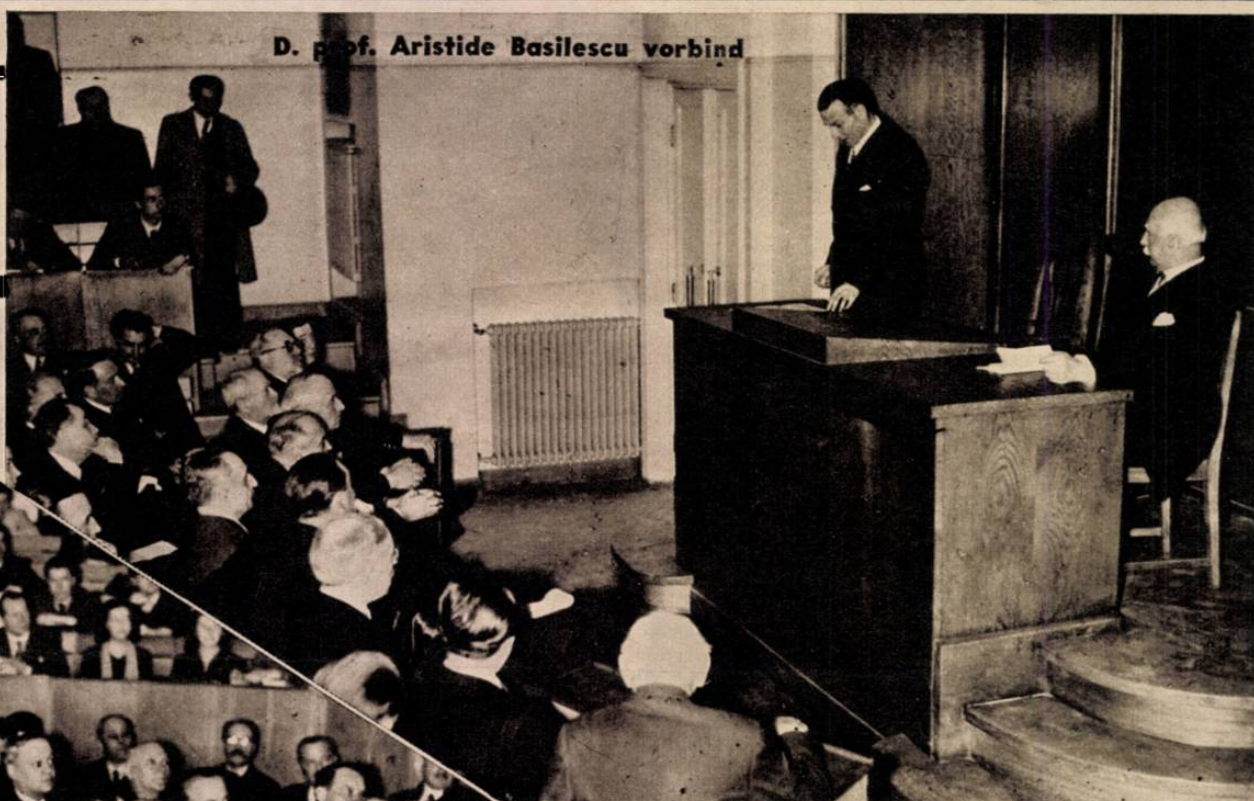
ACADEMIA DE ȘTIINȚE POLITICE ȘI MORALE

Comunicarea d-lui prof. dr. Basilescu despre: POTENȚIALUL ECONOMIC AL ROMÂNIEI

D. prof. Aristide Basilescu vorbind

Un aspect al sălii în timpul conferinței

În amfiteatrul facultății de drept „Academia de Științe morale și politice” și-a deschis Joi 20 crt. sesiunea de primăvară sub președinția d-lui profesor G. G. Mironescu, asistat de d. prof. G. Strat. Prima comunicare a fost făcută de d. prof. Aristide Basilescu, despre: *Potențialul Economic al României*.

Interesanta comunicare a fost urmărită cu vădită atenție de numeroși profesori universitari, magistrați, conferențieri și asistenți, printre cari d-nii: Al. Oțetelișanu, I. P. Gîgurtu, Grigore Dumitrescu, G. Tașcă, D. Pompeiu, A. Teodorescu, C. Georgescu, G. Leon, V. Viespescu, C. Al. Vîforeanu, precum și numeroase alte personalități.

Recruții în așteptarea apelului

Ghiociei...

DIN TARA

ACTUALITĂȚI EXTERNE

1. CONCURSURI DE SPORTURI DE IARNĂ LA CORTINA D'AMPEZZO.

Dela 1 la 10 Februarie a. c. au avut loc la Cortina d'Ampezzo mari concursuri de sporturi de iarnă, cu care ocazie s'au pus la dispoziția sportivilor sănii, săniuțe, funiculare, etc., care să-i transporte cât mai curând spre crestele munților.

2. IN AFRICA ORIENTALĂ

Pe coasta Tobruk-ului, un post de mitralieră, antiaerian.

3. HOTELUL BAEREN GRINDEWALD DIN ELVEȚIA, IN FLĂCĂRI.

Dintr-o cauză care n'a fost încă stabilită până acum, a izbucnit, în dimineața zilei de 15 Ianuarie crt. un mare incendiu la hotelul Bären din Grindelwald. Pacienții militari cari se aflau în el au fost evacuați la timp.

1.

100 DE MAME ALE SOLDATILOR PRIMESC DARURI DIN PARTEA ASOCIAȚIEI CONCERTELOR MILITARE GERMANE.

La 31 Ianuarie a. c. s'au împărțit la Berlin daruri la o sută soții de soldați, în prezența cunoscutului crainic german de radio, Heinz Goedecke,

LA ROMA.

Cu începere dela 1 Februarie au intrat în vigoare la Roma, cartelele pentru paste făinoase și orez. Iată un chelner analizând cartela unuia dintre vizitatorii localului.

3.

Colibe primitive în regiunea denumită Basutoland.

Vechiu cartier indigen dela marginea orașului Pretoria.

NU odată în cursul ultimelor luni, atenția opiniei publice internaționale a fost atrasă asupra atitudinii Uniunii sud-africane.

Anumite tendințe se iviră aici, la un moment, când soarta Africii părea să se discute în cancelariile puterilor beligerante. Oricum, însă, ca unul din cele mai importante state africane, Uniunea sud-africană este o cheie de boltă în sistemul complicat al supremației britanice în sudul Africii, jucând același rol ca și Egiptul. De-aici se recrutează o parte din mărfurile și materiile prime pe care le importă acum englezii și tot pe aici sunt îndreptate convoaiele comerciale, decând cu încetarea traficului pe Mediterana-Suez, din cauza războiului.

Uniunea Sud-africană are 7 milioane locuitori, dintre cari două milioane albi. Capitala țării este Pretoria, unde se află și reședința guvernului. Parlamentul se află în orașul Cap.

Constituția datează din 31 Maiu 1910. Culorile naționale sunt: portocaliu-alb-albastru, în mijlocul căroră se află o cruce formată din Union-Jack, drapelele Transvaalului și Orange-ului.

FORMA EXTERIOARĂ A STATULUI

Deoarece statul poartă oficial titlatura de „Uniune sud-africană”, e locul să ne întrebăm dacă avem de-a face cu o confederație sau un stat unitar. Exterior, coloniile britanice sunt următoarele: Cap, Natal, Transvaal și Orange s'au reunat în 1909, formând Uniunea sud-africană. Astăzi, sunt desemnate sub numele de provincii.

Aceste „provincii” sunt organizate după principiul unui stat independent. Fiecare din cele patru guverne își are guvernatorul său general, care ocupă funcția unui șef de stat. Fiecare provincie își are

**UN IMPORTANT
STAT DE PE CON-
TINENTUL NEGRU.
ALBII AU AICI
CUVÂNTUL.**

parlamentul ales de populație care este autorizată să legeze în anumite domenii. Parlamentul alege un consiliu executiv, prezidat și dirijat de un administrator. Consiliul executiv nu e responsabil față de Parlament, legile provinciilor au însă nevoie de aprobarea guvernului Uniunii.

Prin faptul că provinciile n'au nici o influență asupra guvernului central, Uniunea sud-africană e în realitate un stat unitar.

ORGANIZAȚIA

Uniunea sud-africană se guvernează numai după principiile unei democrații parlamentare. În fruntea ei, se află un guvernator general care e considerat ca reprezentant al Regelui, care-l numește. Guvernatorul general este șeful armatei și primul funcționar al Statului. Numește și concediază pe funcționari, mai ales pe premier și miniștrii săi. În cazul acesta, trebuie să aibă aprobarea parlamentului. În caz de vot de neîncredere, el trebuie să lichideze guvernul sau ministrul respectiv. Nu e răspunzător decât față de parlament; are totuși nevoie de contra-semnătura unui ministru pentru documentele oficiale. Are dreptul să refuze sancționarea legilor, votate de parlament. Parlamentul e compus din două camere: Senat și Camera deputaților. Senatul are 40 membri, dintre cari 8 numiți de guvernatorul general, iar restul aleși de reprezentanții populari ai celor 4 provincii, câte opt de fiecare. Senatorii trebuie să fie proprietari funciari și să aibă 30 ani împliniți.

Camera Deputaților e formată din 150 de membri, aleși prin scrutin direct și secret de către toți cetățenii Uniunii, de sex masculin și descendență europeană. Dreptul de vot este refuzat celor 5 milioane de indigeni, afară de cei din provincia Cap, unde anumite categorii de indigeni fac excepție, atunci când pot dovedi că au o avere și un venit determinat. Provinciile sunt subdivizate în districte, guvernate de un magistrat, care formează corpuri comunale autonome.

(Continuare în pag. 15-a)

PE UNDE A TRECUT RĂZBOIUL

Orașul și portul Trondheim, situate în fiordul cu același nume, sunt cunoscute tuturor din cursul războiului fulgerător dus de Germania în peninsula Scandinaviei, războiu care a avut drept rezultat ocuparea Norvegiei. Puțini știu însă că în afară de importanța lui strategică, Trondheim este un oraș cu o bogată cronică istorică, pentru care s'au dus lupte de cucerire în decursul veacurilor și care a fost pustiit de două incendii uriașe, până când mașina distrugătoare a războiului să-l nimicească din nou.

Incendiile care au devastat orașul Trondheim au fost numeroase, însă istoria citează două: unul în anul 1532 și altul în anul 1681. După tradiție, numărul lor a fost considerabil, în decursul anilor. S'ar putea spune că locuitorii acestui oraș norvegian sunt obișnuiți să-și vadă locuințele mistuite de flăcări și de fum. Totuși numai două incendii n'au putut fi stinse chiar dacă s'ar fi întrebuințat toată apa din fiord. Violența lor a fost nemaipomenită. Întâiul n'a cruțat nici biserica lui Olaf; al doilea a adus orașul într-o asemenea stare încât a trebuit să fie reconstruit după planurile ofițerului J. C. de Cicignon.

Orașul a fost reconstruit utilizându-se cât mai puțin material de construcție lemnos, care a fost înlocuit cu piatră și cărămidă.

Două străzi largi ce se încrucișează împart orașul în patru cartiere. Casele erau de culoare roșie, albă și albastră, contopindu-se cu peisajul nordic și cu natura.

Dela sfârșitul veacului al XVII-lea străzile noi create au fost concepute pe spații mai largi. Instituțiile industriale, care s'au dezvoltat în ultimele decenii în frumosul oraș scandinav, au transformat atmosfera pură de fiord într-o atmosferă cefoasă care dădea impresia unei așezări muncitorești.

În decursul istoriei, Trondheim a avut trei nume. Primul și cel mai vechi este acela pe care orașul îl poartă și astăzi. Al doilea era *Nidaros*, iar al treilea *Nidelva*.

Legenda spune că orașul a fost întemeiat de doi ciobani cari s'au întâlnit în câmpia Trøndelag, unde stăpâneau legile Trønders. O altă legendă pretinde că întemeietorii orașului au fost doi pescari cari s'au în-

tâlnit pe malurile râului Nidelven.

Trondheim are o veche tradiție vikingă, iar interesul pe care l'au avut cei dintâi regi și eroi ai Norvegiei pentru acest oraș îl situează printre primele așezări nordice.

Istoriceste, orașul s'a născut prin anul 1000, anul considerat ca ultimul din istoria lumii, prin voința lui *Olaf Trygouson*.

În 1030 a fost zidită biserica, care a făcut din Trondheim un loc de pe-

lerinaj în cursul secolelor, până la aderența Norvegiei la protestul lui *Luther*. Această biserică a fost consacrată lui Olaf al II-lea, viking în tinerețe, condotier și rege înțelept la maturitate, sfânt după moarte pentru marea lui credință creștină.

Olaf al II-lea a cucerit orașul cu prilejul bătăliei dată în anul 1030, în timp ce încerca să-și recucerească regatul pierdut.

Deși canonizarea lui Olaf al II-lea s'a făcut la sfârșitul veacului al XVIII-lea, trebuie să spunem că venerația și cultul acestui sfânt au fost mereu vii în sufletul popoarelor nordice cari, i-au ridicat biserici consacrate numelui său, i-au închinat sărbători și l-au considerat părintele patriei și singurul sfânt al Nordului. Faima și credința acestui rege depășiră granițele peninsulei scandinave, se răspândiră și cuceriră toate țările baltice ajungând să cucerească chiar insulara Anglie.

La Trondheim dacă s'a ridicat prima biserică creștină; acolo a fost aruncată prima sămânță a învățăturii lui *Christos*, care și-a găsit un apostol inspirat și înfocat într-un soldat ce purta pe fruntea sa coroana regilor norvegieni.

În Trondheim au existat primele comunități creștine ale Nordului; acolo au fuzionat pentru prima oară în istoria norvegienilor, dragostea pentru Dumnezeu și iubirea arzătoare de patrie.

Primele legi cari au organizat viața civilă și religioasă a regatului nordic, au

fost elaborate de Regele și Sfântul Olaf.

Rămășițele pământești ale Sfântului Olaf se odihnesc și astăzi în catedrala din Trondheim, reconstruită în stil roman și gotic în anul 1152, când orașul a devenit și sediu arhiepiscopal.

Catedrala a fost pe jumătate distrusă cu prilejul incendiului din anul 1532. Ea a fost redată cultului abia în anul 1869, după ce multă vreme fusese lăsată în părăsire.

Toate aceste fapte explică de ce privirile tuturor norvegienilor au fost și sunt ațintite asupra acestui oraș care reprezintă pentru ei o citadelă a independenței, a culturii și tradiției lor spirituale.

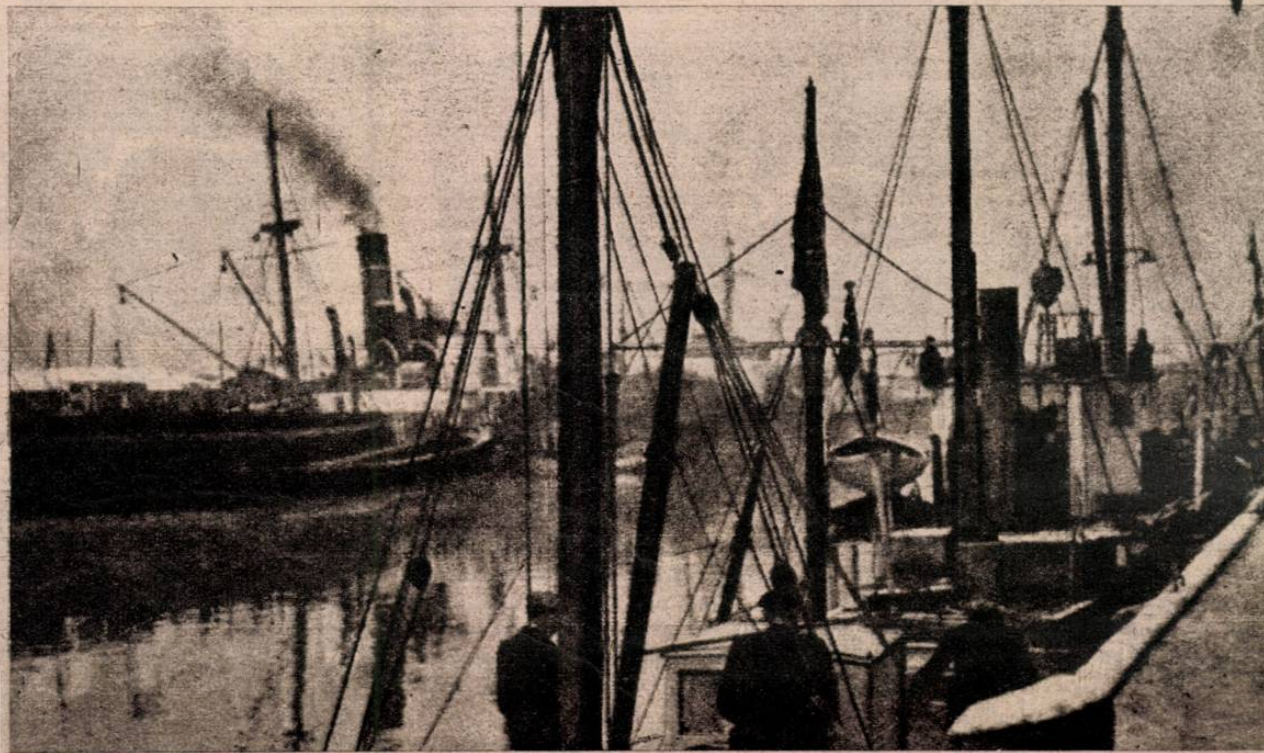
Pretendenții la tronul Norvegiei au fost foarte numeroși. Veacuri de-a rândul Trondheim a fost teatrul războaielor duse între bogate și puternice clanuri cari urmăreau să cucerească puterea.

Să ne gândim la drama lui Ibsen în care personajul principal, ducele de Skule, a privit din Rein, situat

(Continuare în pagina 15)

Una din numeroasele „Enkeltskillingsvesten” cari dau modernului Trondheim aspectul unui oraș de pioneri. Case de lemn și străzi foarte înguste: dar cât aer și câtă lumină!

Vedere parțială a portului Trondheim, către osfințit. Sute de vapoare mari și mici dovedesc că activitatea acestui important centru n'a încetat câtuși de puțin cu ocupația germană.

CEA DINTĂI ESCALĂ A EUROPEI

Portugalia

Ce rămâne dintr'un imperiu imens. — Noua lui importanță în fața războiului actual. — Cea mai mare importanță a sa: coloniile.

Efectele războiului actual și blocadele au făcut din Portugalia — ca să spunem astfel — singura escală poștală a Europei, mai ales de când Mediterana a devenit teatrul celei mai crâncene dintre bătălii. După o perioadă de liniște, din punct de vedere politic, dușă o veritabilă letargie urmată mai multor secole de strălucită grandoare, astăzi Portugalia ocupă din nou un loc de primul plan. Cum e guvernată această țară? Și care-i este organizarea?

GENERALITAȚI

Metropola portugheză are 6.800.000 de locuitori, iar coloniile aproape 10 milioane astfel încât imperiul portughez numără cam vreo 17.000.000 de locuitori. Capitala lui este Lisabona. Constituția datează din 11 Aprilie 1933 și a fost confirmată printr'un vot popular. Drapelul național, verde-roșu, poartă steaua țării pe un glob al pământului, auriu.

FORMA EXTERIOARĂ A STATULUI: STAT UNITAR

ORGANIZARE INTERNĂ

Portugalia este un stat liber, guvernat de un Președinte

Inapoierea la Lisabona după o călătorie triumfală în colonii
mulțimea aclamă pe șeful statului

cu puteri foarte mari.

Președintele republicii este ales prin scrutin secret și direct, pe o perioadă de 7 ani. Numai capii de familie, bărbați sau femei, au drept de vot. Președintele are putere executivă. El este șeful suprem al armatei și reprezintă statul, atât în interior cât și în afară de granițe. El este acela care numește funcționarii și ofițerii; deasemenea, pe Președintele de Consiliu de miniștri. Alegerea sa este absolut liberă și nu depinde întru nimic de parlament. Președintele e mai presus decât Parlamentul pe care-l poate dizolva în orice moment. Cabinetul ministerial nu dă seamă de activitatea sa decât Președintelui și nu parlamentului. Președintele sancționează și promulgă legi. El are drept de veto, dar opunerea sa își

VIZITA ȘEFULUI STATULUI ÎN MOZAMBIK.
Tipuri indigene

MOZAMBIK. — Fortăreața St. Sebastian

Cartier indigen în
Nhangon

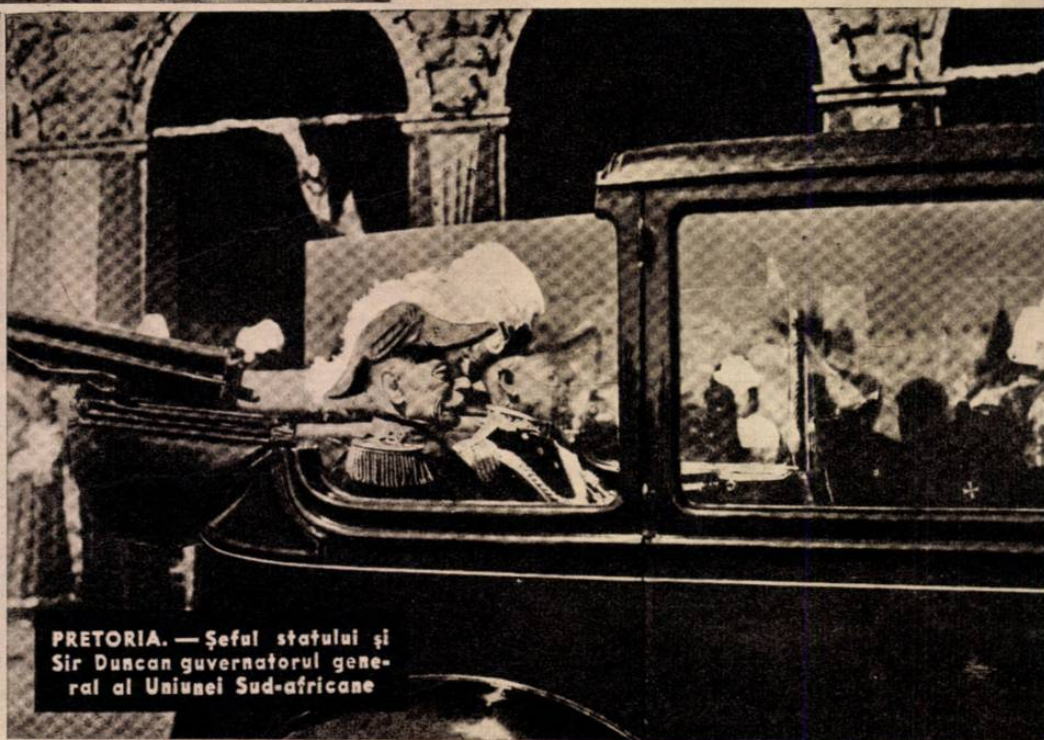
pierde eficacitatea dacă legea este adoptată, a doua oară, de către o treime din adunare. Toate actele oficiale ale Președintelui trebuie să fie contra-semnate de un ministru.

Președintele este secondat nu numai de Cabinetul miniștrilor ci și de un Consiliu de stat din care face parte Președintele consiliului de miniștri, Președintele Adunării naționale, acei ai camerelor corporative și ai curții supreme de justiție, precum și procurorul general al republicii și alți cinci membri numiți pe viață de președintele republicii. Consiliul de stat are sarcina să se pronunțe ori de câte ori e vorba de propunerea unei legi, de proiecte guvernamentale, etc.

Puterea legislativă se află în mâinile adunării naționale care se compune din 90 membri, aleși pe 4 ani de capii de familie. Activitatea acestui parlament a fost oarecum restrânsă. Constituția indică anumite resorturi care sunt supuse legislației ordinare, în timp ce în alte resorturi, guvernul este liber să decreteze, la nevoie, simple ordonanțe. Resorturile supuse legislației sunt: apărarea țării, serviciile oficiale, moneda, măsuri și greutate, banca de emisiune și justiția. Una dintre restricțiile parlamentului este prescrierea care interzice parlamentului să țină ședințe mai mult de trei luni pe an. Pe lângă adunarea națională există camera corporativă, compusă în parte de reprezentanții organismelor comunale autonome, în parte de reprezentanții asociațiilor profesionale.

Dar nu numai organizațiile industriei, comerțului și a lucrătorilor aleg pe reprezentanții acestei camere, ci și societățile științifice, artistice, sportive și de utilitate publică. Camera corporativă își dă avizul pentru proiectele de legi înainte ca acestea să fi fost supuse adunării naționale.

Țara e împărțită în 18 districte care formează atât cantoane în fruntea cărora se află câte un guvernator, precum și organisme comunale autonome.

PRETORIA. — Șeful statului și
Sir Duncan guvernatorul gene-
ral al Uniunii Sud-africane

Şeful statului în-
treţinându-se cu
câţiva veterani ai
glorioasei bătălii
de la Marrocuene
(1895)

Portugalia nu cunoaşte decât un singur partid politic: partidul Uniunii Naţionale. Celelalte partide au fost desfiinţate.

INSULELE

Insulele Azore şi Madera nu sunt colonii, ci fac parte din Portugalia. Populaţia lor are drept de vot în alegeri. Insulele sunt considerate ca simple districte ale ţării.

COLONIILE

1. INSULELE CAPULUI VERDE

Ele au o populaţie de 150.000 suflete, dintre cari 5800 Europeni. Capitala este Praya. Guvernatorul, numit de preşedintele republicei, şi asistat de un consiliu de 10 funcţionari, e însărcinat cu administrarea lor şi a puterii legislative.

2. GUINEEA PORTUGHEZĂ

Colonia are 360.000 de locuitori, dintre cari 3000 albi. Capitala: Baloma. Un guvernator asistat de câţiva funcţionari se ocupă de treburile ţării.

3. ST. TOMAS ŞI INSULA PRINCIPELUI

Această colonie are 60.000 lo-

cuitori, dintre cari 1100 sunt albi. Capitala este Sao Tomé. Un guvernator asistat de funcţionari îngrijeşte de administraţie.

4. ANGOLA

Grupul Angola-Benguela-Messa médés are 4.200.000 locuitori, dintre cari 40.000 albi. Capitala este St. Paulo-de-Loanda. Constituţia datează din Septembrie 1928. Guvernatorul general al coloniei e numit de Preşedintele republicei. El e asistat de un anumit număr de funcţionari portughezi şi de o comisiune consultativă compusă din locuitori ai coloniei. Membrii acestei comisiuni sunt numiţi în parte de guvernatorul general, în parte aleşi de rezidenţii portughezi. Ea n'are altă misiune decât să-şi dea avizul şi sfaturile.

5. MOZAMBRIC

4 milioane locuitori dintre cari 18.000 albi. Capitală: Lourenço-Marques. Guvernatorul general e însărcinat cu administraţia şi legislaţia. El e asistat de un consiliu de 18 membri cari n'au alte funcţiuni decât să-şi dea avizul şi sfaturile.

6. TERITORIUL GOA

Teritoriul Goa, în Indii a cărui capitală este Nova-Gon, are o populaţie de 580.000 locuitori. Administraţia sa este autonomă. Guvernatorul general are putere executivă. El este de asemenea căpetenia trupelor. Dimpotrivă, n'are nici o putere legislativă care aparţine unui corp legislativ special format din 14 membrii, dintre cari 4 sunt funcţionari, 5 numiţi de guvernatorul general şi 5 aleşi de populaţie.

7. MACAO

160.000 locuitori, dintre cari 4000 albi. Capitală: Macao. Un guvernator administrează colonia. Populaţia e alcătuită, în majoritate, din chinezi.

8. TIMOR

455.000 locuitori. Capitală: Dilly. Colonia e compusă din 45 mici state indigene guvernate de rajahi, cari au rang de colonel portughez. Rajahii sunt competenţi într-un număr oarecare de chestiuni de ordin local, precum şi pentru administrarea afacerilor supuşilor lor.

Pomada Cadum contra tuturor bolilor de piele

Durerile provocate de boile de piele pot fi înlăturate, întrebuintându-se din timp Pomada Cadum. Ea opreşte numaidecât mâncărimea, potoleşte şi vindecă orice iritaţie sau inflamaţie a pielii. Ea este laasemenea suverană contra ecze-
nei, bubelor, pecinginei, spuzelei, hemorizilor, blândeii, rănilor, ar-
surilor, cojilor de pe bube.

CITIȚI
MARIANA
revistă feminină

Citiți
„Medicul Nostru”

RESISTENT • ELASTIC

Există o mulțime de preparate pentru înfrumusețare, care produc iluzia frumuseții, dar care ău darul de a astupa porii distrugând cu atât mai repede tenul și tot farmecul său.

Numai un ten bine curățat poate fi frumos.

Incercați odată D-vsingură: punctica-
teva picături de Scherk Gesichtswasser
pe un tampon de vată și ștergeți-vă
ușor pe față. Printr-o sensibilă invio-
rare a pielii veți observa cât de pro-
fund pătrunde Scherk Gesichtswasser
în pori. Dovada eficacității: tamponul
de vată se înegrește complet. Scherk
Gesichtswasser purifică astfel pielea
temeinic, disolvând orice murdărie și
puncte de grăsime. Scherk Gesichts-

wasser înfrumusețează pielea D-vs
acționând în profunzimea epidermei
și dând pielii un aspect fin și catifelat.
Porii sunt degajați, pielea D-vs poate
respira din nou. Ea capătă o înfățișare
mai fragedă și mai sănătoasă, prelun-
gindu-vă tinerețea. În afară de aceas-
ta, Scherk Gesichtswasser acoperă pie-
lea cu un strat fin și subțire de protec-
ție, care servește în același timp ca
bază ideală pentru pudră. Scherk Ge-
sichtswasser produce astfel un efect
dublu, realizându-vă și o economie.

**Scherk
Gesichts-
Wasser**

Scherk Gesichtswasser înseamnă în
românește Loțiune pentru față Scherk

CITIȚI REVISTA

CINEMA

În adăpostul m

În marile hoteluri din Londra, afară de rare excepții, toți clienții sunt tratați dela egal. Trebuie să fii fostă regină Geraldina a Albaniei pentru a fi sigură că în fiecare cameră vei putea găsi, în adăpostul hotelului Ritz, un scaun pe care să poți dormi cu în brațe.

Seara, dela primul semnal al sirenelor și până aproape de miezul nopții, clienții hotelului stau în adăposturi, în haine de casă, în pijamale sau în haine de ora

REGINA WILHELMINA LA CLARIDGE

Regina Wilhelmina, care locuia la hotelul Claridge a trebuit să doarmă 10 zile pe o sofa cenușie, într-o cameră în care se mai aflau alte zece persoane. Un inconvenient mare pe care-l resimt cei ce vor să se odihnească în hoteluri este sforăitul!

Direcția hotelului londonez „Savoy”, s'a ocupat de problema sforăitului. Ea a plasat în adăposturi supraveghetori însărcinați să trezească din somn persoanele cari sforăie și să le trimită într-o cameră specială rezervată pentru persoanele cari au somnul sgomotos.

Este o adevărată nenorocire pentru cel ce nimerește din greșeală în apartamentul sforăitorilor. El are impresia că avioanele germane au aterizat până și în adăpost!

În afară de sforăeli, adăposturile marilor hoteluri Londoneze sunt foarte calme.

Viața în comun n'a parvenit încă să determine două persoane să se prezente una alteia să-și vorbească. Acest fapt ilustrează mîrșă britanică.

Când soneria anunță sfârșitul raidului, domniile și doamnele, după ce și-au adunat perinile și paturile. Se urcă în camerele lor să se odihnească puțin.

Majoritatea însă nu mai pot să adoarmă.

ADĂPOSTUL CEL-MAI SIGUR

Dintre toate hotelurile mari din Londra — Ritz, Carlton, Claridge, Savoy, Berkeley, Marlborough — care erau odinioară locuri

Tip de adăpost
special amenajat
contra bombardamentelor
aeriene

S e împlinesc șase luni de când capitala imperiului britanic îndură bombardamentul distrugător al aviației germane.

Numărul orelor de alarmă aeriană, în capitala Angliei au crescut până la o cifră impresionantă.

Viața a fost complet dezorganizată iar locuitorii marelui metropolă duc o existență dramatică, împărțită între activitatea lor cotidiană și între necesitatea de a se servi ceasuri de-arândul de adăposturile neîndestulătoare.

Majoritatea locuitorilor își caută refugiu în gările trenurilor metropolitane atunci când unități aeriene germane, execută raiduri de-asupra obiectivelor militare ale Londrei.

Oraș vechiu, istoric, format din clădiri ce nu mai corespund exigențelor unui război de distrugere ca acesta, Londra, s'a găsit mult timp în situația de a trebui să reziste loviturilor adversarului prin mijloace de apărare imperfecte.

Adăposturile special construite nu erau numeroase. Din această cauză viața poporului devenise nesigură.

Unicele locuri de adăposturi cari puteau primi pe cetățenii ale căror case nu fuseseră prevăzute cu locuri de protecție sunt gurile metropolului.

Și acum în Londra există mai multe linii metropolitane suprapuse, gările subterane au o mare capacitate, putând primi în spațiile lor, numeroși cetățeni cari se pun la adăpost de pustiirile unui atac aerian. Totuși există un neajuns care se opune aglomerației populare în gările metropolitane, în timpul atacurilor aeriene. Acest neajuns este lipsa de aer.

numeroase cazuri de asfixie, s'au înregistrat în timpul aglomerațiilor din gările metropolitane.

Viața oamenilor bogați din Londra, viața oamenilor de stat, a marilor vedete ale vieții literare și artistice engleze, a prea puternicilor financiari, nu se deosebește prea mult de aceea a poporului.

Păstrând proporțiile, este tot atât de greu pentru un milionar englez să se refugieze în adăpostul elegantului hotel în care locuiește, să suporte ore întregi să fie strivit în aglomerația ce domnește acolo, ca și pentru un muncitor să se adăpostească într-o gură de metro.

Aristocrația engleză, noblețea de sânge, de bani, de spirit, adică lăzii, financiarilor și stelele teatrului și ale literaturii, trec prin momente grele.

La adăposturile marilor hoteluri londoneze, foste regine în rochii de casă și miniștri în pijama se ghemuesc, stau în poziții incomode ceasuri întregi, departe de palatele și simptomele lor vile.

Femeile cele mai bogate din Europa, cari înainte de începerea războiului cereau apartamente somptuoase în marile hoteluri, astăzi se consideră favorizate dacă pot să se odihnească în timpul nopții pe două scaune, în adăpostul subteran al hotelului unde au fost nevoite să se refugieze.

PORTSMOUTH. O
locuință incendiată
de bombe.
Familia reușește să
se salveze la timp

Adăposturi sub cerul liber, pe o stradă
din Londra

SUB BOMBARDAMENTE

carilor hoteluri ^{DIN} Londra

a egal.
seară,
copilul

ții ho-

ma de
rsuane.
dăpos-

ii.
somm
ă cetă-

in com-
pătruns

foarte

care
strează

trași la
pentru

ridge,
cul de

Pentru ridicarea corespondenței poștarul trebuie să răzbată printre dărămurile provocate de explozia bombelor

întâlnire al diplomaților și oamenilor de lume, Dorchester, este astăzi primul hotel londonez, în privința animației. Hotelul Dorchester este azi pentru Londra, ceea ce este Adlon pentru Berlin, Excelsior pentru Roma, Athénée Palace pentru București, Péra Palace pentru Istanbul. Când Lordul și Lady Halifax au plecat la Washington, au părăsit cele opt camere pe cari le ocupau în acest hotel. Una din ele a fost transformată de Lady Halifax într-o capelă. Ministrul Informației, d. Alfred Duff Cooper se mulțumește cu un apartament de 4 camere, însă doamna Diana Cooper și soțul său dorm în fiecare seară în sala de gimnastică a femeilor, amenajată ca dormitor. După cum se vede, D. și D-na Duff Cooper sunt, foarte modești. Ministrul Furniturilor, Andrew Duncan, locuiește deasemenea în hotelul Dorchester, care numără printre oaspeți și pe publicista franceză Eve Curie. Domnul și doamna Halifax n'au fost niciodată văzuți în saloanele hotelului, însă perechile Cooper și Duncan se amestecă deseori printre ceilalți locatari.

Lordul Halifax

D-I Duff Cooper

D-ra Eve Curie

Deși Dorchester este situat în apropierea unei importante bariere antiaeriene, totuși el are mult succes. Toți bogătașii ale căror palate, au avut de suferit de pe urma bombardamentelor germane, se refugiază acolo. Aglomerația din acest hotel se datorește faptului că imobilul este considerat drept cel mai solid din Londra. Între parter și primele etaje ale hotelului există un planșeu de beton armat gros de 1 m. 20 cm. și între celelalte etaje, planșeele sunt groase de 25 cm. Experții cred că chiar o bombă de 500 kg. n'ar putea străpunge mai mult de trei sau patru etaje, și numărul este de nouă. Războiul a distrus nervii personalului hotelului. În fiecare clipă, în restaurant sau în bar, se aude sgomot de farfurii și de pahare sparte. Pentru a veni în ajutorul funcționarilor cari au rămas fără adăpost, directorii hotelului a deschis printre clienți o listă de subscripție. Oamenii politici, ca Duff Cooper, lord Halifax, Duncan, Vincent Massey înalt comisar canadian, romancierul Somerset Maugham, au donat câte 500 lire. Palid ajutor și ineficace pentru a aduce o alinare unor oameni rămași fără cămin. Precum se vede viața la Londra e aspră, și infernală. Și aceasta pentru toate straturile sociale.

Regina Wilhelmina

Regina Germana, al cărei paj și admirator a fost cavalerul Iouigo

Suveranul Pontif Pius XII a expediat Generalului Companiei Jesuiților, părintele *Vladimir Ledohowsky*, o scrisoare pentru a reaminti al patrulea centenar a aprobării Canonice dată de Vatican ordinului jesuiților, fapt împlinit în anul 1540. „A. M. D. G.” acestea sunt inițialele lozinței care de patru veacuri deosebește Compania Jesuiților de celelalte ordine călugărești cari au înflorit în Biserica romano-catolică. De patru veacuri s'au dat lupte pro și contra ordinului călugăresc fondat de Sfântul *Ignațiu de Loyola*. Aceste lupte au lăsat urme adânci în opinia publică a țărilor unde urmașii lui Ignatius de Loyola și-au desăvârșit misiunea. Nici azi n'au dispărut complet prejudecățile și calomniile pe cari adversarii ordinului au știut să le răspândească împotriva acelora ce și-au consacrat activitatea pentru a realiza „cea mai mare glorie a lui Dumnezeu”.

Marchiza de Pompadour, vrăjmașă de moarte a Iesuiților

Pater Perussault, confesorul lui Ludovic al XV-lea

„A. M. D. G.” este prescurtarea cuvintelor latinești „Ad maiorem Dei Gloriam” adică „Spre cea mai mare glorie a lui Dumnezeu”. Lozinca aceasta de luptă, de apostolat, a fost consacrată de fondatorul Ordinului, de Ignatius de Loyola, care este una din cele mai frumoase figuri pe care le-a dat Spania, Europei creștine. Ignatius de Loyola a dat ordinului fondat de el, numele de Companie, pentru a sublinia caracterul lui militar, din punct de vedere al disciplinei.

AL 4 LEA CENTENAR al JESUIȚILOR

FONDATORUL COMPANIEI JESUIȚILOR

Ignatius de Loyola a fost soldat înainte de a deveni preot și călugăr. În urma unei răni primite într-o luptă, în sufletul viteazului ofițer al Regelui Spaniei, s'a trezit vocația spirituală, ce avea să dea Bisericii romane una din congregațiile cele mai puternice și mai prestigioase.

Numele de Loyola este acela al unui castel din Biscaia, în care fondatorul Companiei Jesuiților s'a născut în anul 1491, dintr-o familie de nobili. În realitate el se cheama *Luigo Lopez de Rocalde*. Loyola și-a petrecut tinerețea strălucitoare, svăpăiată și aventuroasă ca paj la Curtea Regelui *Ferdinand al II-lea* al Spaniei.

El îmbrățișă cu pasiune cariera armelor și se distinse la sediul Pampelunei, unde fu rănit la picior. Transportat la castelul lui, tânărul ofițer ceru în timpul convalescenței ceva ușor de citit, pentru a-și alunga plictiseala. I se dete o carte în care erau

povestite viețile sfinților și martirilor creștini. Una din numeroasele cărți cu același subiect, care circulau prin vremea aceea.

Rezultatul acestei lecturi a fost miraculos. Curteanul și ostașul viteaz au hotărât să-și revizuiască com-

plect stilul de viață. Restabilit, Ignatius de Loyola se duse într-o biserică pe al cărei altar își depuse armele jurând ca de atunci înainte să apere și să lupte pentru un singur stăpân: „Dumnezeu”.

Apoi omul de lume, tânărul nobil și fermecător, vru să se umilească pentru suporbia lui trecută și însuflețit de dorința de a-și pune la grea încercare orgoliul, intra într-un spital, ca servitor, îndeplinind muncile cele mai grele și mai umile.

După un oarecare timp se îndreptă spre Barcelona, unde găsi un azil în faimoasa mănăstire benedictină *Monserato*.

Dorința de a se instrui, de a învăța, îl copleșia. La 30 de ani nu se sfii să se așeze în aceeași bancă cu copiii cari luau primele lecții de latină.

Apoi plecă la Paris, unde reuși să fie admis la cursurile universitare.

Printre colegii de universitate, Ignatius își alese pe cei dintâi discipoli.

Nucleul inițial a ceea ce avea să devină mai târziu puternica și prestigioasă Companie a Jesuiților se întrune într-un mic local din Montmartre, în anul 1534.

Ignatius de Loyola concepu planul de a fonda un ordin jumătate militar, jumătate călugăresc, care urmau să plece în Țara Sfântă, pentru a răspândi în inima Islamului, lumina puternică a Evangheliei. Erau așa dar niște cruciași, Ignatius și discipolii săi.

Pentru a înlăptui acest plan era necesară permisiunea Papei.

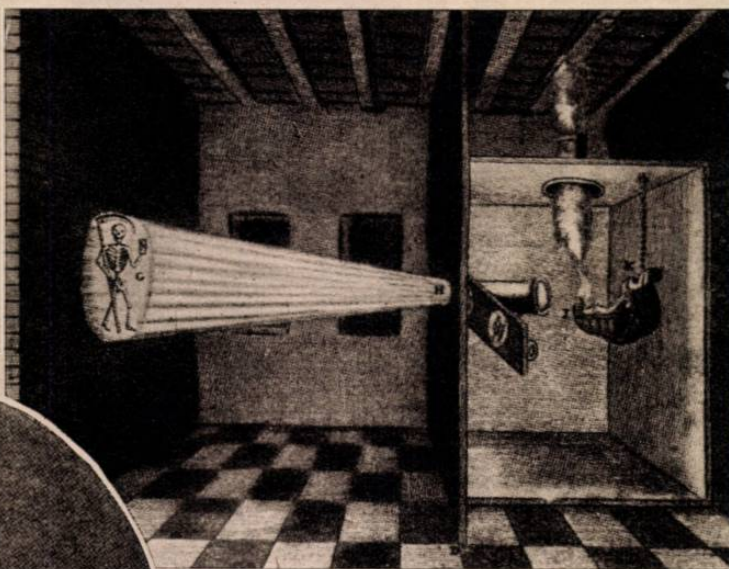
Pe Scaunul lui Petru stătea atunci Papa *Paul al II-lea* care primi cu simpatie și interes pe Ignatius și pe

tovarășii lui. Diferite dificultăți împiedecă însă realizarea călătoriei la Ierusalim, iar frații se răspândiseră prin Italia, unde îndeplineau misiunea de predicatori și de vrășmași ai protestantismului, care începuse să se răspândească.

În anul 1537, Ignatius fu uns preot la Veneția.

PERSECUȚIUNILE

Loyola avea 46 de ani. Între timp, numărul discipolilor se mărise. În anul 1539, Congregația formată de

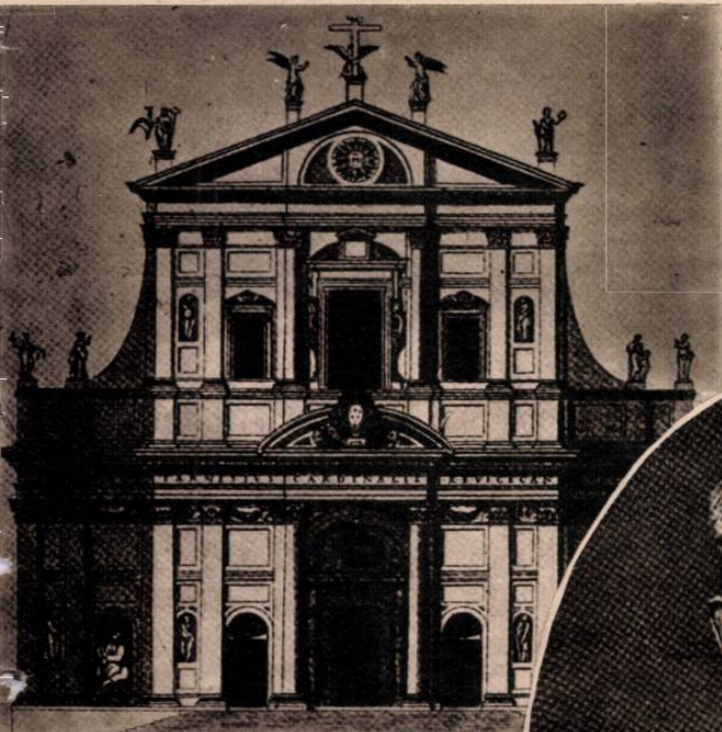

Lanterna magică a Iesuitului Kircher

Iesuitul Martini ca mandarin chinez în audiență la Împăratul Chinei

Biserica Iesuiților din Roma

el fu recunoscută verbal de Papa și un an mai târziu, la 27 Septembrie 1540, Compania lui Ihs primea recunoașterea oficială din partea lui Paul al II-lea. Aprobarea pontificală a fost dată prin bula „*Regimini militantis Ecclesiae*”.

Papa vedea în noua congregație un mijloc puternic de propagare a comorilor de înțelepciune și de știință ale bisericii militante „*Ecclesia militans*”. La jurămintele de castitate, de sărăcie și de ascultare, iesuiții au adăugat și un jurământ particular, de supunere față de Capul Bisericii văzute și militante, Papa.

Ei deveniră cei mai aprigi soldați ai papalității și cei mai strășnici apărători ai ideii catolice, a cărei strălucire în lume, era amenințată de protestul lui Luther și de reforma în stare de expansiune.

Spre deosebire de alte ordine religioase, iesuiții nu s'au închis în mănăstiri, ci pătrunseseră în societate, preocupându-se în special de problema instrucției și educației tineretului.

Ei nu întârziară să cucerească o mare influență în viață publică și un ascendent asupra multor oameni politici. Intrucât viața politică și concepțiile politice au puncte de interferență cu problemele culturii, iesuiții și-au arătat puterea lor de influență și în planul politic.

Acest fapt a atras Companiei, ura, fulgerele și războiul anumitor forțe sociale care-și afirmă, și ele pretenția la determinarea vieții publice.

Au început deci persecuțiile împotriva iesuiților. Ele porneau și din Biserica, dar și din afara ei.

Cea mai teribilă persecuție împotriva iesuiților s'a deslănțuit în anul 1773. Generalul ordinului era pe atunci preotul italian Lorenzo Ricci, care ținu piept pornirilor de ură cu o dârzenie vrednică de un urmaș al lui Loyola.

Datorită preponderenței lor în viață publică, iesuiții au fost izgoniți din Portugalia, din Franța, din Spania, din cele două Sicilii și din Parma.

Invitat de Papa Clement al VII-lea să reformeze statutele ordinului, părintele Ricci răspunse cu fraza istorică: „*Siut ut Sunt, aut non siut*” (Rămânem cum suntem sau dispărem).

Și Papa cu faimoasa scrisoare „*Dominus ne Redempto noster*” dizolvă Compania.

Legenda pretinde că la semnarea documentului Papa ar fi exclamat: „Această dizolvare mă va ucide”.

Pontiful se stinse în urma unei boli nevindecabile la 22 Iulie 1774 și inamicii iesuiților, au pus în circulație diferite calomnii la adresa discipolilor lui Ignatius.

Un an mai târziu, a murit în închisoarea Castelului Sant'Angelo, părintele Ricci.

IN TOATĂ LUMEA

În momentul dizolvării ordinul număra 24.000 de călugări, împărțiți în 49 de provincii, cu 6 asistențe, 60 case de noviciat, 699 școli și colegii, 24 școli profesionale, 340 rezidențe, 171 seminare, 1542 biserici și 271 misiuni.

După dizolvare, deși lipsiți de o disciplină unitară, iesuiții continuă sub diferite forme, să mențină vie tradiția Companiei.

În Prusia ei rezistară până în anul 1780, în Rusia Albă ei fură

tolerați de Caterina II-a, ceea ce permise Papei Pius VII, în 1801, să aprobe existența lor în imperiul rusc.

Trei ani mai târziu, același Pontif reînființă Compania pe bazele primitive, promulgând libertatea de reconstituire a ordinului prin bula „*Sollicitudo Omnium Ecclesiarum*”.

Dar alte grele încercări îi pândiau pe iesuiți.

Un nou val de persecuții lovi ordinul după jumătatea veacului trecut. Iesuiții fură izgoniți din Italia în 1859, din Venetia în 1866, din Spania în 1868, din Germania în 1873, din Franța în 1880. În acea vreme conducerea Companiei o avea belgianul Beckx.

El nu părăsi cârma vasului bătut de furtună, până când nu-l aduse în port.

Astăzi Compania e răspândită în întreaga lume, e mai puternică ca atunci și continuă să desvolte programul trasat de fondatorul ei.

Ordinul iesuiților numără 23 de sfinți, printre cari Francisc Xavieriu care aplecat să creștineze India și Ludovic Gonzaga, 138 de Fericiti, aproape toți martiri ai credinței, 36 de venerabili și 100 de servitori ai lui Dumnezeu.

Aceasta în domeniul sfințeniei a devotamentului pentru ideea

Ignatius de Loyola

universalizării creștinismului, a apostolatului.

În ordinea științelor și înțelepciunii naturale, numeroși iesuiți au activat în diferite compartimente ale disciplinelor științifice.

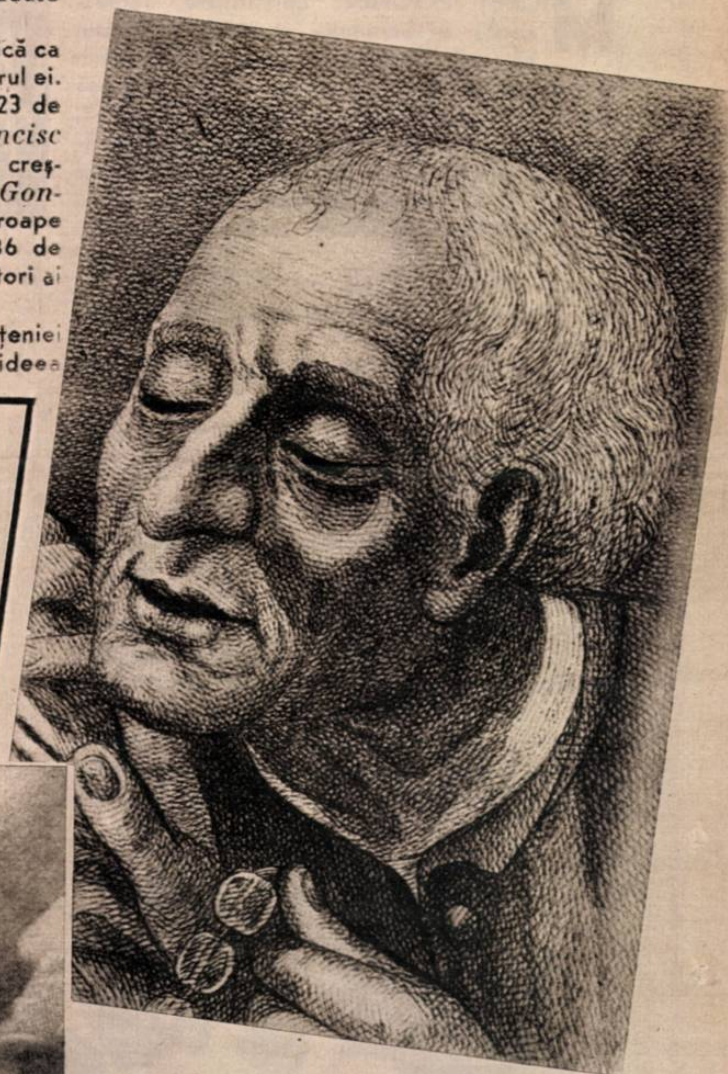
Mulți iesuiți au fost teologi subtili, dar și mai mulți s'au ocupat cu matematicile, cu fizica și cu științele naturale.

În istoria culturii și civilizației europene rolul lor de educatori, de profesioniști de răspânditori ai științei este important și mare.

Loyola, bust de Montanex (Sevilla)

În matematică superioară și în astronomie savanții iesuiți Francesco Grimaldi și Jacopo Riccati și belgianul Grégoire de Saint Vincent au fost precursorii teoriilor lui Newton.

Faimosul zoolog Erich Wasman a fost și el iesuit ca și Kircher descoperitorul Lanternei magice, descoperire foarte importantă prin amplificările și aplicările ei posterioare.

Iesuitul Erich Wasman, celebru zoolog

Predicatorul iesuit Bourdaloue, unul din mari oratori ai epocii moderne

Lista oamenilor iluștri care s'au recrutat din ordinul iesuiților e prea lungă pentru a fi citată.

O puteți găsi în cartea scriitorului Fylog Miller, intitulată: „*Nacht und Geheimnis der Iesuiten*” adică „Puterea și taina iesuiților”.

Portrete de CELULOID

MICKEY ROONEY, celebritate adolescentă a ecranului străbătu cu pasul său mărunț și semeț scurta „South Main Street” a Los-Angeles-ului și, intrând pe ușa din dos a unui „Follies Burlesque Theatre”, coborî vreo douăzeci de trepte la capătul căroră se afla o cabină mică și îmbăcsită. Când ajunse acolo, băiatul se trânti într'un fotoliu și strigă vesel unui clown care se grima înaintea unei oglinzi.

— „Halo, dad! Ce mai faci?”

Joe Yule, un veteran al scenei, se întoarse surprins.

— „Mickey!” exclamă el. „Ce mai faci, băiatule?”

— „Bine, tată, am venit să-ți spun ceva, dar știi n'as vrea să te jignesc... Oh gee, iacă nu pot să spun!”

Joe Yule senior îl studiază câteva secunde pe Joe Yule junior, căci acesta este numele pe care Mickey l-a căpătat la naștere și care, multă vreme, i-a încurcat pe amândoi.

Dacă v'ați fi aflat atunci în cabina aceea, ați fi observat o singură mare diferență între cei doi: o prăpastie de 30 de ani, atât de izbitoare este asemănarea dintre Mickey și tatăl său, asemănare care a făcut ca acel „Follies Burlesque Theatre” unde joacă părințele să însereze în cotidianele Los-Angeles-ului reclama astel redactată:

Astăzi vorbim despre

Mickey Rooney

„MICKEY ROONEY”
marea vedetă a ecranului este fiul
comicalului nostru
sau

Veniți să-l vedeți pe Joe Yule și vă
veți convinge că Mickey Rooney este
schiza care n'a căzut departe de copac.

În vreme ce-și privea fiul, lui Joe Yule îi veni în
minte unul dintre aceste anunțuri.

„Dacă te gândești la reclamele acelea, zise el în
cele din urmă, să știi
că nu e vina mea. Eu
nu vreau să trag fo-
loase de pe urma nu-
melui tău.

Ironia soartei! Cu 15
ani înainte, când Mic-
keyera abia de o schioa-
pă, tatăl său începuse
a-l iniția în arta comi-
cului pentruca profeso-
rul să rămână obscur
iar elevul s'o pornească
pe calea celebrității.

— „Nu tată, n'am ni-
mic cu anunțurile ace-
lea. Altceva e ceeace

mă aduce la d-ta. Am venit să vorbim des-
pre... bani, dad. Câștig bine și știu că tea-
trul tău nu mai merge ca altădată. De aceea
m'am gândit că dacă ai vrea să-ți cumperi o
mașină nouă sau altceva, eu aș putea... Oh
gee, dad! nu-ți închipui cât de greu îmi
vine să vorbesc dacă te uiți așa la mine!

— „Dragă băiatule,” zise bătrânul, burlescul
nu mai e ce a fost iar eu, ce-i drept, nu în-
ținerez, dar de banii tăi nu mă ating. Îți
mulțumesc că te-ai gândit la mine, însă nu-mi
duce grija, căci mă descurc eu. Banii pe cari-
câștigi sunt ai tăi. Pune deoparte ceeace-ți
prisosește.”

— „O. K. dad! O. K!” zise Mickey ridi-
când din umeri. „Dar sper că vorbele mele
nu te-au supărat.”

★

Clownul simți că i se umeziau ochii. Ii venea
să plângă de bucurie că-și vedea copilul de-
venit un adevărat bărbat, așa cum îl visase
el întotdeauna pe Mickey.

Sunt ani decând tatăl și fiul nu mai trăiesc
sub un acelaș acoperământ. Mama lui Mickey,
Nell Garter, care a fost pe vremea ei o
celebritate a burlescului și Joe Yule, au di-
vorțat acum vreo 12 ani iar de atunci amân-
doi soții s'au recăsătorit. Mama s'a dus în
California cu Mickey, iar ceeace a urmat se
integrează, întrucât îl privește pe fiu, în isto-
ria cinematografului.

Astăzi, Yule, care de șase ani joacă la un a-
celaș teatru din Los Angeles, ocupa împreună
cu cea de a doua soție a sa, un modest a-
partament compus din două camere și baie în
Hope Street, la câteva minute de teatrul său.
În schimb, Mickey are un vast și elegant a-
partament într'unul dintre cele mai selecte
cartiere ale Hollywoodului și un ranch res-
pectabil în regiunea Van Nuys.

Mickey s'a născut în 1920. La vremea aceea
ambii săi părinți activau în teatru, mama apă-
rând pe scenă până'n ultimele săptămâni ale
sarcinei și reluându-si activitatea 15 zile după
venirea copilului pe lume.

Mickey își petrecu primii cinci ani ai existenței
sale într'un cufăr.

Înainte de a intra în scenă, părinții obișnuiau
să pună copilul într'un coș și să-l țină între
culise pentru a-l avea sub ochi în cursul re-
prezentăției. Într-o seară, la Chicago, când
împlinise zece luni, Mickey ieși din coșul său
și, mai înainte ca cineva să-l fi putut opri, se
tări pe scenă deabinelea.

Apariția aceasta produse o formidabilă ilaritate.
Mickey se uită la marea aceea de fețe dina-
întea sa și atenția ce i se da păru că-i face
plăcere. El răsă, apoi strănută și publicul iz-
bucni în noi hohote.

Dela trei ani începu a fi scos și el pe scenă.
A fost întotdeauna scund pentru înălțimea sa,
dar ceeace-i lipsia în înălțime, compensa prin
inteligentă. Învăță rolurile cu ușurință. Comical
era la el o a doua natură iar cât despre acel
instinct al momentului, de care comedia-
nul are nevoie pentru a lansa replicile la tim-
pul potrivit spre a obține efecte maxime-co-
pilul era învidiat de actori cari aveau de
zece ori vârsta lui.

În momentul de față, Mickey se menține la

(Continuare în pag. 15)

Mickey Rooney în rolul
lui neîntrecut din „Indge
Hardy”.

Bucuria de a-și vedea
mama nu mai cunoaște
marginii...

„REALITATEA FEMEII”

DESPRE

ECONOMIE

Dacă aveți rochii cu garnituri de metal sau cu broderii în fire de aur sau argint, le veți ține impachetate în hârtie de mătase neagră; dacă purtați rochia mai rar, pudrați-o cu alaun (piatră acră).

Dacă desbrăcând paltonul sau haina de blană, puneți de-o parte pălăria de fetru în culoare, aveți grijă s'o periați mai întâi bine și apoi să-i scoateți, cu benzină ușoară, eventualele pete. Puneți-o într'un loc unde moliiile n'o vor putea ataca.

Cumpărați un lichid care să împiedece transpirația de sub brațe. Mai bine o cheltuială în plus, decât să vă stricați iremediabil bluzele și rochiile.

Nu utilizați mult timp un prosop. Cu cât va fi mai murdar cu atât este mai expus să se rupă la spălat. E preferabil să le schimbați mai des; e și mult mai igienic.

Când desbrăcați rochiile, agățați-le de cuier și, din când în când, lăsați-le câte o noapte la aer. Umiditatea nopții întinde stofa, astfel că faceți economie la călcat.

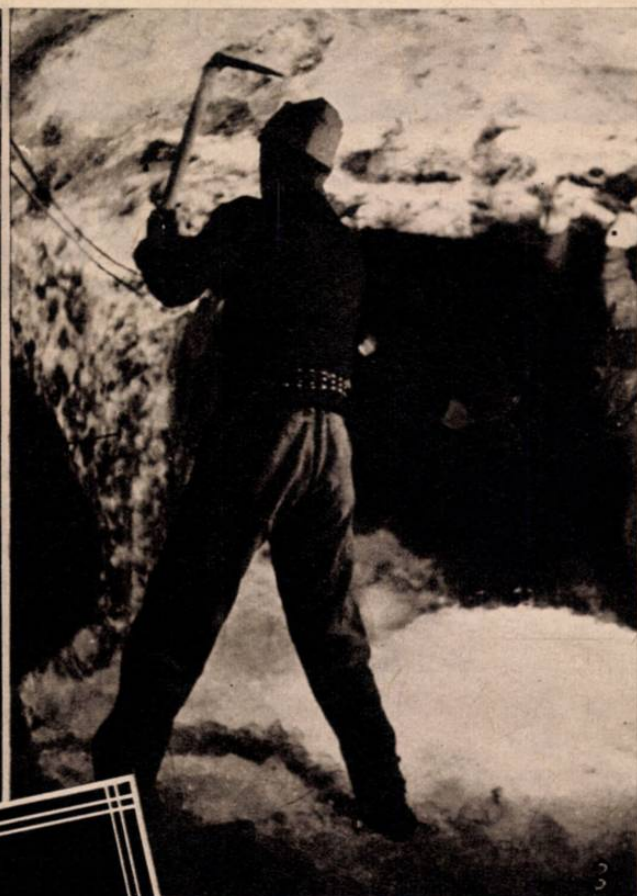
Cărbuni vor ține mai mult în sobă, dacă-i veți uda cu puțină apă cu sare; puteți face același lucru în mașina de gătit, când aveți vreo tavă cu friptură în cuptor, sau altceva care trebuie să se rumenească.

Pentru că o vestă sau o jachetă să fie cât mai mult, n'o purtați necăptușită, ci faceți-i totdeauna o căptușală dintr'un satin efțin. Cheltuiala va fi mică, în schimb profitul va fi mult mai mare.

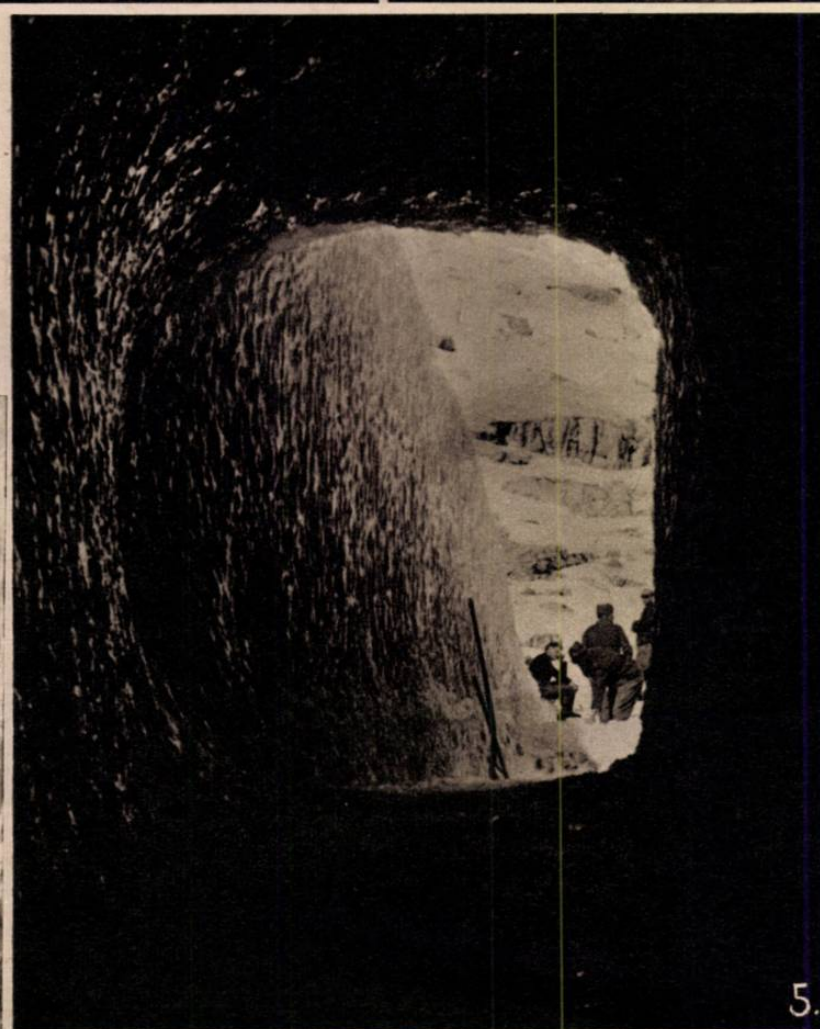
DAȚI-VĂ silința să fiți una dintre acelea despre care se spune: „Ea nu uzează ceea ce poartă”. Veghiați ca oricare lucru, cât de mic, să dureze cât mai mult. Pentru a obține aceasta, luați aminte că oricărui lucrușor, cât de mic, trebuie să-i dați, dela început, o atenție deosebită și o îngrijire zilnică. Incercăm, în această pagină, să venim în ajutorul cititoarelor noastre cu câteva mici sfaturi utile.

Bette Davis, femeia care știe să poarte și știe să păstreze lucrurile pe care le are.

POST DE OBSERVAȚIE INTR'UN GHETAR

1. La gura ghețului de unde pornesc lavinele spre vale, soldații elvețieni au practicat o intrare largă. Când soarele ajunge la amiază, razele sale se strecoară pe acest culoar aducând lumină în interiorul de obicei atât de întunecat.

2. Dar cu tăierea dela intrare, construcția se afla abia într-o primă fază ce trebuia continuată prin practicarea unui tunel. Gheața a fost cioplită cu multă greutate și a fost nevoie de multă stăruință până să se dea tunelului înălțimea unui stat de om.

3. Cu mult înaintea ultimei „lovituri de casca” legătura cu lumea de afară stabilită. O echipă de specialiști se pușese imediat pe lucru instalând un post de radio-emisiune și radio-recepție.

4. Invizibile de afară și de sus, adânc vârate în eternele ghețuri soldații practică încăperi ce servesc de adăposturi, magazii, lagăre și bază de acțiune pentru trupele alpine ale Elveției.

5. De afară intrarea către cantonamentul din ghețar este abia perceptibilă dar pătrunzând în interior afli culoare și tuneluri spațios practicate. Astfel străjuiește ghețarul întreaga vale, cu ciudațele amenajări din sânul său.

COLO sus, unde nici o mașină și niciun tanc nu mai ajunge, unde numai caii și animalele de povară se mai străduiesc să caute și să urmeze poteca îngustă, unde omul are de luptat la fiecare pas cu primejdiile naturii, trupele de munte elvețiene străjuiesc trecătorile Alpilor, veghiând asupra libertății și securității țărișoarei lor. Crunte, uriașe, semețe se înalță în văzduh piscurile masivurile muntoase cari scuipe spre vale formidabile lavine și nutresc ghețarii cu vecinice ghețuri. Frumusețea severă și plină de măreție a acestei ambianțe pare a fi jucat un rol hotărâtor în formarea fizică și sufletească a locuitorilor, cari și se înfățișă robuști, hotărâți și iubitori de libertate. Acești fii sunt oricând gata să-și dea viața pentru patria lor. Ei își apără libertatea pentru a o putea trece mai departe, fiilor și nepoților lor, și duc pentru aceasta o activitate extrem de obositoare pe piscurile și printre defileurile munților. În inima unui uriaș ghețar, soldații și-au practicat un cantonament invizibil pentru lumea de afară, un post de observație. Asta a însemnat o muncă grea în cursul căreia au avut de luptat cu frigul, cu primejdia lavinelor și cu consecințele adesea primejdioase, ale unei mari oboseli. Cu toate acestea, ei au lucrat cu mult drag și voie bună.

CE FACE UNIUNEA SUD-AFRICANĂ?

(Urmare din pag. 4-a)

Viața politică e dominată de grupele burgheze ale partidului sudafrican și partidului național. Se mai află deasemeni un partid socialist al muncitorilor.

PROTECTORATELE

Marile protectorate indigene: Basutoland, Betschnaland și Zwaziland (800.000 locuitori, dintre care 9000 albi) sunt supuse suveranității britanice.

Guvernul din Londra a însărcinat, totuși, pe guvernatorul general al Uniunii sud-africane să-și exercite aici puterea în numele regelui; el guvernează deci în calitate de delegat al guvernului Marii Britanii fiind subordonat ministrului englez al coloniilor. Are putere legislativă și domnește ca un dictator. E reprezentat în diversele districte, de către comisarii de reședință.

PE UNDE A TRECUT RĂZBOIUL

(Urmare din pagina 5)

pe malul răsăritean al fiordului, luptele ce se dădeau pentru cucerirea orașului Trondheim.

Mai târziu orașul a trecut din stăpânirea suedezilor în aceea a danezilor. În veacurile XVI și XVII, orașul trecea ca o minge în bătaia rachetelor, dintr-o stăpânire într-alta.

Dar în această trecere dintr-o mână într-alta, orașul a dovedit o asemenea putere de coeziune, în cât nici-o stăpânire străină n'a putut distruge ceea ce era esențial și particular acestei citadele a Vikingilor.

Trondheim a rămas pentru că a știut să reziste, și deși astăzi orașul ocupă al treilea loc în ordinea mărimii orașelor norvegiene, el reprezintă totuși adevăratul centru vital al Norvegiei; focarul vieții culturale și spirituale a națiunii și pivotul principal al comerțului și industriei norvegiene.

Fără Trondheim, Norvegia este ca o mașină ale cărei piese au fost demontate.

Funcționarii și ofițerii armatei germane de ocupație, și-au dat seama de importanța considerabilă a acestui oraș nordic și de aceea s'au instalat acolo. Frumosul oraș nordic a trecut în fimpul luptelor anglo-germane dela începutul războiului actual, prin momente tragice.

Nouii incendii și noui distrugerii s'au adăugat la șirul incendiilor și distrugerilor istorice.

Viața orașului și-a încetinit ritmul. La un moment dat se părea că inima vechi așezări nordice, a încetat să mai bată. După lichidarea conflictului, armatele victorioase ale Germaniei au început opera de reconstrucție a orașului, într'un spirit de colaborare și fraternizare cu poporul norvegian.

Șefii indigeni aleg consilieri cari n'au decât o calitate pur consultativă.

ȚARA SUB MANDAT

Sudanul African, fostă colonie germană, cu 127.000 locuitori, dintre cari 32.000 albi. Capitala: Windhuk.

Acest teritoriu, care din 1884 era colonie germană, a fost ocupat în 1914-1915 de trupele sudafricane. La 17 Decembrie 1920, Societatea Națiunilor a însărcinat Uniunea sudafricană să-l administreze în „mandat c”. Teritoriul a primit o constituție la 13 Iulie 1925. E guvernat de un administrator, numit de guvernatorul general al Uniunii. Are parlament propriu.

Cetățenii britanici, cari au depășit vârsta de 21 ani, aleg 12 deputați la cari se adaugă alți 6, numiți de administrator. Cei 18 deputați fac legile, la care administratorul are drept de veto.

Administratorul este asistat de un oarecare număr de funcționari sudafricani.

Viața și-a reluat cursul normal pe aceste meleaguri. Ea e calmă și fructuoasă. Industriile și-au reînceput activitatea, populația care a trăit săptămâni întregi ascunsă în pimnița ieșit din nou la lumina albă, a soarelui nordic și se bucură acum de privilegiu minunat al fiordului. Către orele 5 după amiază, la Trondheim cerul se întunecă. O ninsoare blândă cade ca într'un vis pe valea Tröndelag și peste fiord.

Zăpada amortizează sgomotele. Oamenii pășesc ca pe covoare de vată și se întorc la casele lor. Totuși, fabricile nu-și conțin activitatea, căci ele lucrează acum pentru a mări forța și rezervele Marelui Reich german. Majoritatea locuitorilor poartă la lucru, în birouri sau ateliere costumul de ski. Chiar și femeile. Seara, când echipele se schimbă, poți vedea muncitori care și-au părăsit hainele de lucru și s'au îmbrăcat în smoking.

Cafenelele, cofetăriile, restaurantele teatrele și cinematografele se umple de acești pașnici oameni care după grozăviile războiului caută să guste din plăcerile și frumusețile vieții.

Strădania germanilor de a ocupa Norvegia fără a o sufoca a reușit pe deplin. Cucerirea Norvegiei fără a provoca distrugerea puterii ei de producție este o realitate impresionantă, în perspectiva războiului de nimicire care n'a cruțat nici Nordul european.

MICKEY ROONEY

(Urmare din pag. 12)

convincerea că cel mai mare comic ce s'a văzut vreodată, este tatăl lui.

— „De ce nu ieși din baraca asta, tată, îi spune el mereu lui

Yule” să-ți încerci norocul în cinematograful? Ai da lovitură! Ești cu mult mai bine decât am visat să fiu eu vreodată, Aceeaș părere o are și tatăl despre fiu.

— „Ce-i drept, i-am arătat și eu unele lucruri lui Mickey, când era mic. Dar toate acestea n'ar fi avut nici o valoare dacă el nu s'ar fi născut talentat.

La vârsta de 5 ani Mickey juca sketchuri cu tatăl său.

— „Nu-mi venea să cred că aveam deaface cu un copil,” spune Joe,” studia efectele comice cu cea mai mare seriozitate. Inventă mereu lucruri noi și venea să le încerce cu mine. „la să vedem, tăticle ce zici tu de asta”, spunea el. Uneori mă arătam încântat, altădată propuneam mici schimbări. Și lucra la gag-ul său cu răvnă, uneori nevrând să vină la masă până ce nu-l desăvârșia.

Când Mickey ieșea într-o scenă cu tatăl său, succesul lor era egal. Dar mai târziu trebuia să se despartă — și la vremea aceea copilul nu avea decât 5 ani — fiindcă simpla apariție a lui Joe Yule junior, făcea să se piardă în râsetele sălii replicile cele mai de efect ale tatălui. După această despărțire, Joe lucra singur iar Mickey fu dat la școală. Mama sa îl duse în Kansas City pentru cursul primar, după care urmă curând divorțul și intrarea lui Mickey în cinema.

Acum 8 ani când Yule a venit la Los Angeles, Mickey nu se relevase încă, dar tatăl vedea bine că zarurile fuseseră aruncate. Bătrânul comedian se întâlnea din când în când cu micul comedian și discutau despre interpretarea pe care acesta din urmă o dăduse ultimului său rol... O nouă problemă se ridică atunci când începu proiectarea seriei „Judge Hardy”. Tatăl lui Mickey Rooney se pomeni cu o ploaie de oferte dela diferite teatre. Dar bătrânul Joe le respinse pe toate, De ce? să-l lăsăm pe el să se explice:

— „Credeți, poate, că am făcut-o din gelozie profesională? Dar nu există nimeni pe lumea aceasta care să se bucure mai mult decât mine de succesul lui Mickey. Nu vreau însă ca numele meu să fie legat de al lui — și asta pentru el.

„Știți cum e lumea. Foarte mulți și-au făcut o idee greșită despre burlesc, cu fetele, spiritele și toată concepția lui. Este un gen ca atâtea altele, și în afară de aceasta, singurul lucru pe care știu să-l fac în lumea asta.

Veți înțelege deci, de ce nu pot să apar în vreunul din aceste teatre, acum când Mickey a devenit celebru. Numele său ar fi afișat cu litere uriașe, ceea ce mie mi-ar prinde bine, dar lui i-ar face un serviciu prost. Prin urmare, voiu rămâne să joc mai departe la „Follies Burlesque Theatre”, unde numele lui Mickey este mai puțin speculat și unde direcția s'a obișnuit să-mi facă oarecum pe voie. În felul acesta am avantajul de a fi mereu în preajma copilului meu și a-i putea veni în ajutor la nevoie.

NOUILE „PĂLĂRII” ENGLEZEȘTI.

Iată nouile „pălării civile” ale englezilor, recomandate ca „singure împotriva bombelor” și „absolut incasabile”.

ARWA
Tailor made

SE MULEAZĂ CU PERFECȚIUNEA
UNUI CROI IMPECABIL,
NUANȚÂND FINEȚEA PICIORULUI

iorapul de mătase veritabilă
ARWA Tailor made

Reprezentanța generală: Traian Gostea, București, Strada
Polonă 6, Tel. 2.47.15

Vasenol - Pudra pentru copii
Baby-Creme

noțiunea însăși a unei perfecte îngrijiri.

Economic la întrebuințare!

SPORT

Studentii Academiei de Educație Fizică în Munții Apuseni. ↑
 Admirând figura acrobatică executată de un coleg.
 Concursurile de Ping-Pong. În mijloc d. S. Sădeanu, campion.

Echipa României de sky care a plecat să participe la concursurile din Garmisch.

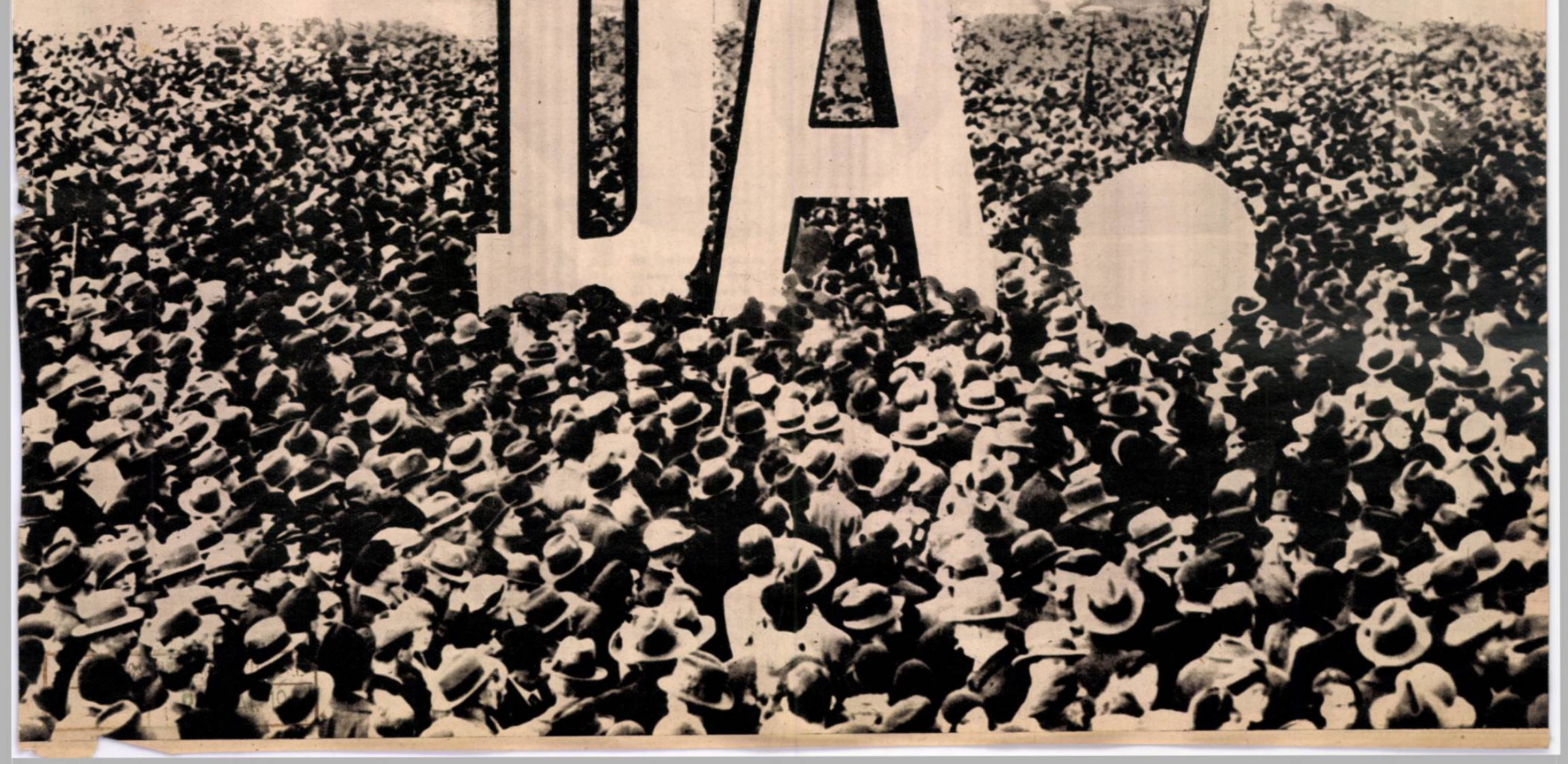

În drum spre
 Piatra Mare.

DA

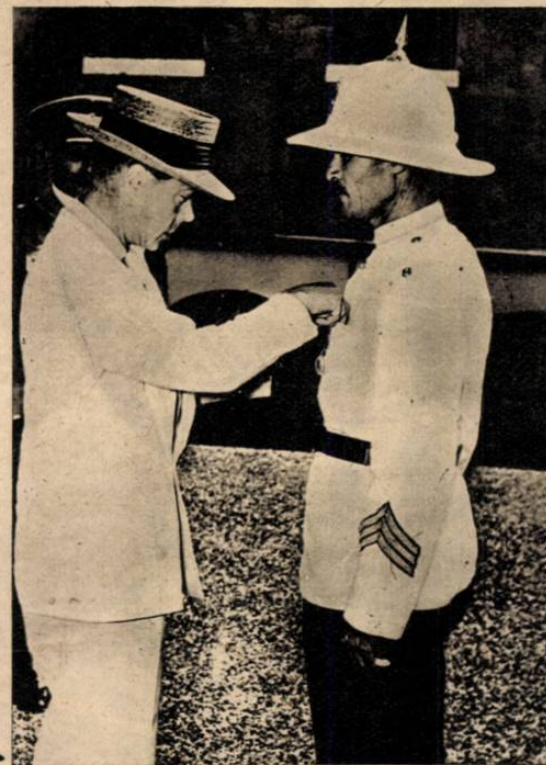

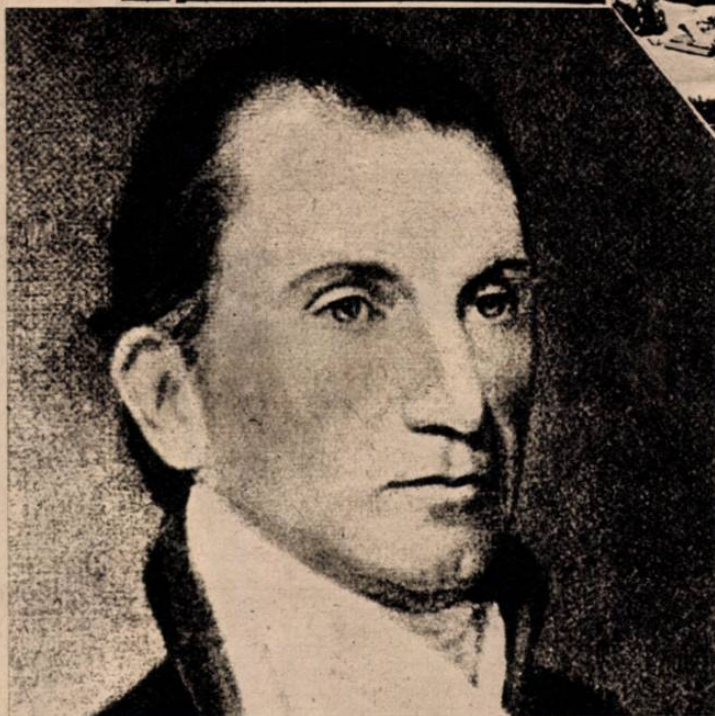
**NU
sunteți
curioși**

Nu sunteți curioși să știți cât vor cântări diamantele pe cari Aga Khan le va primi, dela populația musulmană, cu prilejul jubileului său?... Aceste diamante vor cântări exact greutatea sărbătoritului, adică 137 kgr., ceea ce înseamnă 623 mii de carate și reprezintă o valoare de 25 milioane de dolari.

Nu sunteți curioși să știți ce face acum Ducele de Windsor?... Iată-l, în insulele Bahamas al căror guvernator este dela începutul războiului, decorând un gardian public.

Nu sunteți curioși să știți ce face „Regele Regilor”, Haile Selassie?... Se află în Sudan, unde-l vedem înconjurat de patru supuși, așteptând să... treacă în fostul lui imperiu.

Nu sunteți curioși să știți cum arată James Monroe, despre a cărui doctrină se pomenește aproape în fiecare zi?... Iată-i portretul, ca președinte al Statelor Unite, între anii 1817—1825, când și-a lansat doctrina. (În Suplimentul acestui număr: „Doctrina lui Monroe pe înțelesul tuturor”).

Nu sunteți curioși să știți cum arată la față senatorul american Wheeler, devenit celebru prin atacurile pe care le-a dat proiectului de lege pentru ajutorarea Angliei?... Iată-l.

Nu sunteți curioși să vedeți ultima armă a apărării antiaeriene?... Este un tun cu patru tevi, care trag simultan, acoperind astfel, dintr-o singură lovitură, un spațiu foarte mare în aer.

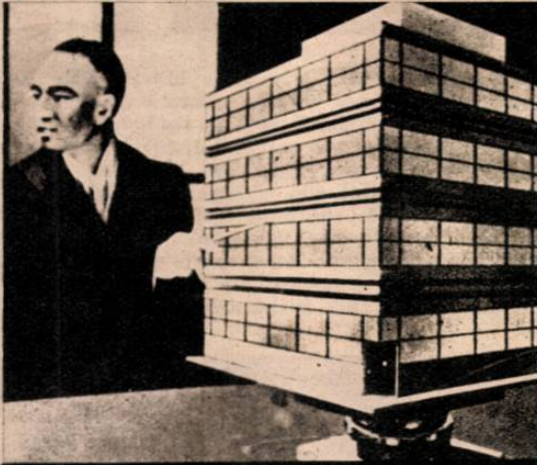
Nu sunteți curioși să știți cum arată generalul Wavel?... Iată-l în conversație animată cu generalul O'Connor unul dintre colaboratorii lui apropiați în războiul african.

Nu sunteți curioși să vedeți perechea cea mai admirată dela concursurile internaționale sportive din Garmisch?... Sunt soții Ernst și Maxie Baier celebrii campioni ai patinajului artistic.

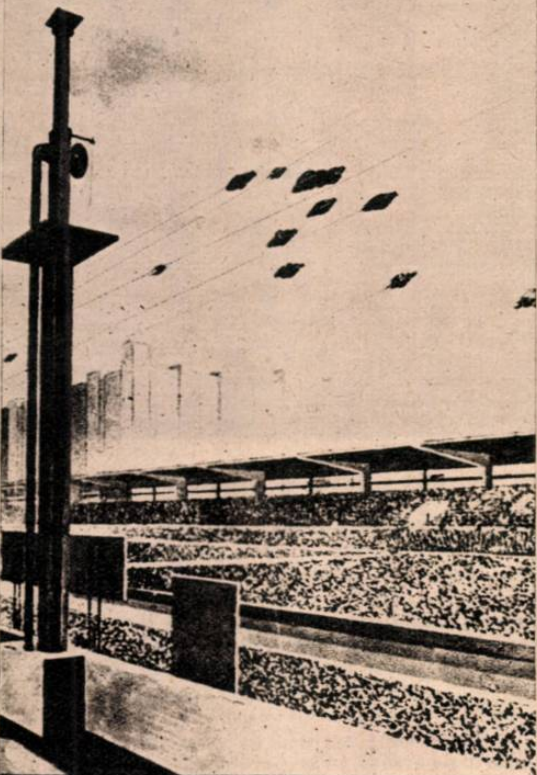

Când se va termina RĂZBOIUL

Inginerul japonez Yokosima vă prezintă acest model de casă care n'ar putea fi dărâmată nici de cele mai puternice zguduiri sismice.

Iată bolidele dirijate pe care le visează vizionarii viitorului în slujba omenirii.

CA să fim în nota textului, ar fi trebuit să punem ca titlu al acestei pagini „Când războiul se va termina”... în loc de „Când se va termina războiul”. Mărturisim însă că am vrut să vă facem și mai curioși punând acest titlu cu dublă interpretare, convinși fiind că, odată parcurse, veți găsi destul de interesante și aceste lucruri, pe care vi le expunem în locul unor preziceri ce nu-și ar avea pic de logică. Deci, când se va termina războiul — să sperăm că va fi cât mai curând — mintea luminată a inventatorilor și savanților, utilizată azi în scopuri strict belice sau redusă la simple experiențe de laborator, va fi repusă pe planul general al civilizației

Intr'o altă concepție tehnică, această sferă de oțel va fi utilizată în curând de profesorul Piccard pentru coborârea la 4000 metri sub apă.

progresive și al utilității sociale, dând lumii întregi posibilitatea să profite și să se bucure de descoperiri și invenții de mare însemnătate. O parte din aceste invenții au și fost puse la punct și nu așteaptă decât posibilitatea comercializării, iar altele sunt pe cale de perfecționare și nu vor întârzia desigur să pășească dincolo de laboratoare și ateliere.

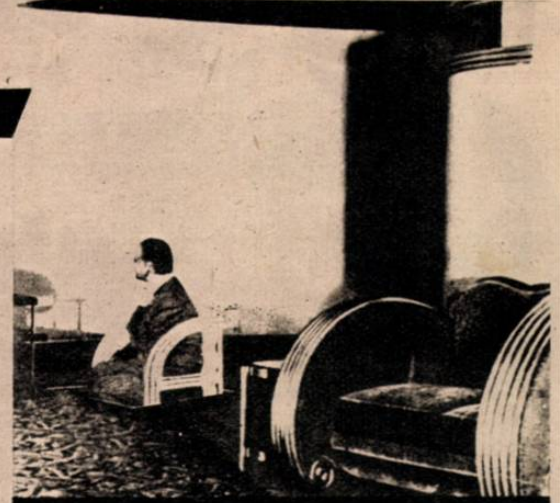
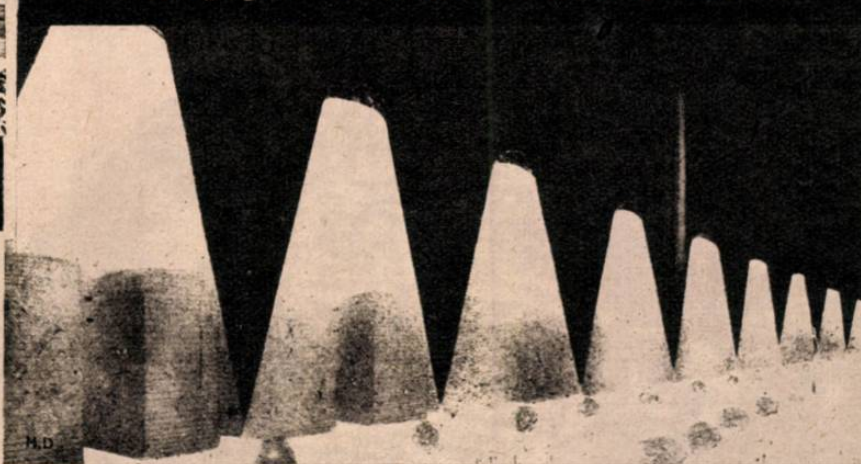
Printre cele gata de a fi comercializate poate fi socotită, ca cea mai importantă, televiziunea, ale cărei aplicații practice vor fi ne-numărate, atât în domeniul spectacolului cât și în acela al utilității sociale. Ajunși la perfecțiune, în privința clarității imaginii și a distanței de transmisie, televiziunea va lua locul cinematografului, emisiunilor radiofonice și telefoanelor de azi.

Alături de televiziune stau o serie întreagă de invenții, mai puțin importante, totuși suficient de utile omului, invenții din care reproducem, printre fotografiile alăturate, trei exemple și anume: casa care nu poate fi dărâmată de nici o zguduire seismică, fotoliul-ascensor și „vasul” pentru navigația perpendiculară. (Intr'o altă concepție tehnică, acest vas sferic de oțel va fi utilizat, în scurt timp, de profesorul Piccard, pentru o coborâre la patru mii de metri sub apă). Și mai utile omului vor fi însă descoperirile din domeniul medicinei, deoarece ni se anunță, printre altele, perfecționarea serului antituberculos, vindecarea cancerului prin radium, tratarea demenței prin electricitate și imunizarea individului contra guturaiului, precursor al atâtor complicații grave.

Tot astfel în domeniul economic vom avea invenții senzaționale prin procurarea materiilor prime pe cale sintetică. Și, aici, trebuie să recunoaștem că războiul a jucat un rol important, deoarece datorită îngrădirilor firești ale relațiilor economice internaționale, inventatorii au fost determinați să caute înlocuirea materiilor prime naturale, pe cale sintetică.

Dar dacă aceasta nu așteaptă decât intensificarea prin comercializare, nu-i mai puțin adevărat, că — în permanentă scormonire a misterelor naturii și a posibilităților tehnice — descoperitorii și inventatorii din toate părțile lumii ne promit multe alte realizări, care azi ni se par de domeniul pur al fantaziei, așa cum li se părea strămoșilor noștri, altădată, avionul sau telefonul.

Intr'un viitor probabil nu prea depărtat, străzile marilor orașe vor fi iluminate „a giorno” de astfel de faruri „aerogiroscopice”.

Confortul viitoarelor locuințe sau birouri va fi presărat și cu asemenea fotolii-ascensoare.

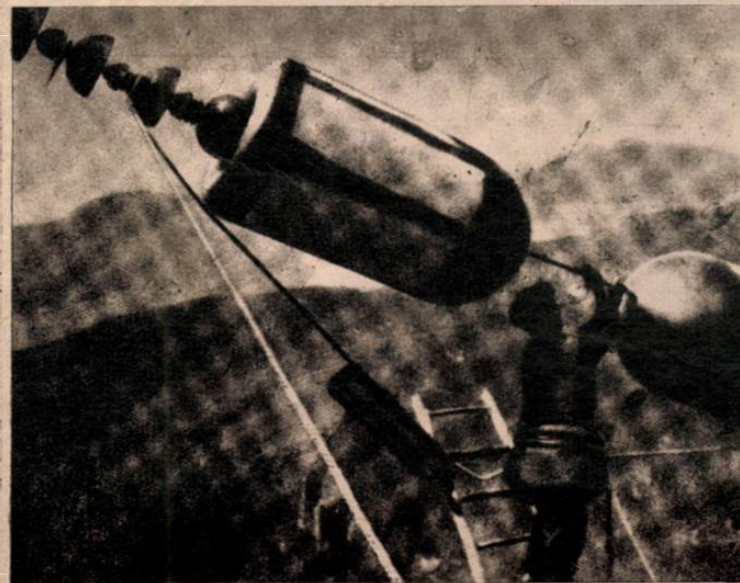

Televiziunea nu așteaptă decât încetarea războiului și, deci, posibilitatea comercializării.

În rândul marilor promisiuni de viitor, care se găsesc încă în faza primelor experiențe de laborator ar fi: captarea electricității din atmosferă, zborul cu bolidul, parașuta dirijată, vitamina X pentru prelungirea vieții, hrana sintetică redusă la minimum de volum și de cost, și multe altele, pe care le visează, fără să se destăinuiească deocamdată, vizionarii viitorului.

Iată deci, că dacă astăzi suntem supuși cu toții unui regim de restricții severe în domeniul condițiilor de trai și al distracțiilor, avem în schimb motive puternice să așteptăm cu încredere și curiozitate viitorul, care ne rezervă atâtea lucruri plăcute.

Izolatori care pot rezista la un curent de 8 milioane de volți, iată ce visează oamenii care încearcă să comunice cu planeta Marte.

Primăvara 1941

Primăvara anului 1941, primăvara Morții pe atâtea fronturi prezente sau care-și așteaptă inaugurarea. A debutat, așa precum îi este și simbolul. Sgribulită de ultimele svârcoliri ale crivățului, biciuită de ploii mărunte și reci, cu noroaie și guturai, și acum câteva zile sfidată de câțiva fulgi albi și repezi de zăpadă...

Primăvara anului 1941, anotimpul ofensivelor grandioase în Vest, în Nord, în Est, pretutindeni unde s'a cuibărit inima rănită a Omului... Au dispărut parcă din fața noastră atâtea amintiri frumoase din trecut, atâtea nădejdi și sburdălnicii cu care întâmpinam mult așteptatul Martie.

Așa arăta bulevardul Elisabeta în serile de primăvară de altă dată... Și iată-l, în dreapta, cum îl vedem — dacă asta se poate numi a-l vedea în serile primăverii 1941.

Ghiocelii sunt piperniciți și timizi, stânjeneții nici n'au apărut, iar mugurii pomilor întârzie parcă să-și arate creștetul moțat de teama păsărilor de oțel, cari zboară prin văzduh cu o mie de kilometri pe oră, semănând moartea pe oriunde se abate umbra aripelor.

Unde-s primăverile, de altădată, cu ciripit de păsărele pe sub streșini și pe crengile smălțuite și îmbălsămate ale copacilor... Unde-s zilele însoțite, calde chiar, care te îmbiau la hoinăreală pe câmpul înverzit sau arat proaspeți, de pe care se ridicau ușori aburul brazdei răscolite... Unde-i primăvara, torentul acela de veselie, îmbujorare și simțământ de efluvii potopitoare, ce cuprindea întreaga omenire, aprinzându-i sângele și exaltându-i imaginația. Poezie, peisaj pictural, liniște, seninătate, măreție, confundare cu însăși misterul de nepătrus al Firii voluptuoase...

Orașele sunt cernite de zăbranicul camuflajelor : pe străzi, prin parcuri, pustiul își lățește uritul... Din când în când, cerul nopții, fără stele și fără lună, este tăiat, cercetat, felii-felii de turtina orbitoare a vreunui reflector, care-și așteaptă prada, tocmai fiindcă a venit primăvara...

Și în vremea aceasta, copleșită de înfrigurarea ce-a cuprins sufletul oamenilor, florăresele moțăesc dinainte coșurilor unde se răsfată, în bătaia soarelui plâpând, buchetele de ghiocelii... Vanzătorii ambulanti, postați inapoia „vitrinei” lor cu măștișoare, au răgușit imbiind trecătorii, cari nici măcar nu-i bagă în seamă.

Măștișoare, măștișoare,
Cine vă înțelege oare,
Să vă mângie comoara,
Când pe brațe de Carara
Și-a petalelor din soare,
Voi aduceți primăvara
Cu speranțe viitoare !...
Măștișoare, măștișoare !...

Versuri de demult... de acum... doi ani !
Dacă sufletul omenirii n'a putut sluți, sbirci,
atît de repede, ceva a rămas însă etern : *Natura*.
Neclintită în majestatea ei și niciodată biruită

Odată cu primele raze ale soarelui femeile ieșeau după cumpărături de înfrumusețare, după măștișoare și alte cadouri de sezon... Aceleași femei găsesc că cel mai util cadou, sau măștișor, este astăzi... o lanternă electrică.

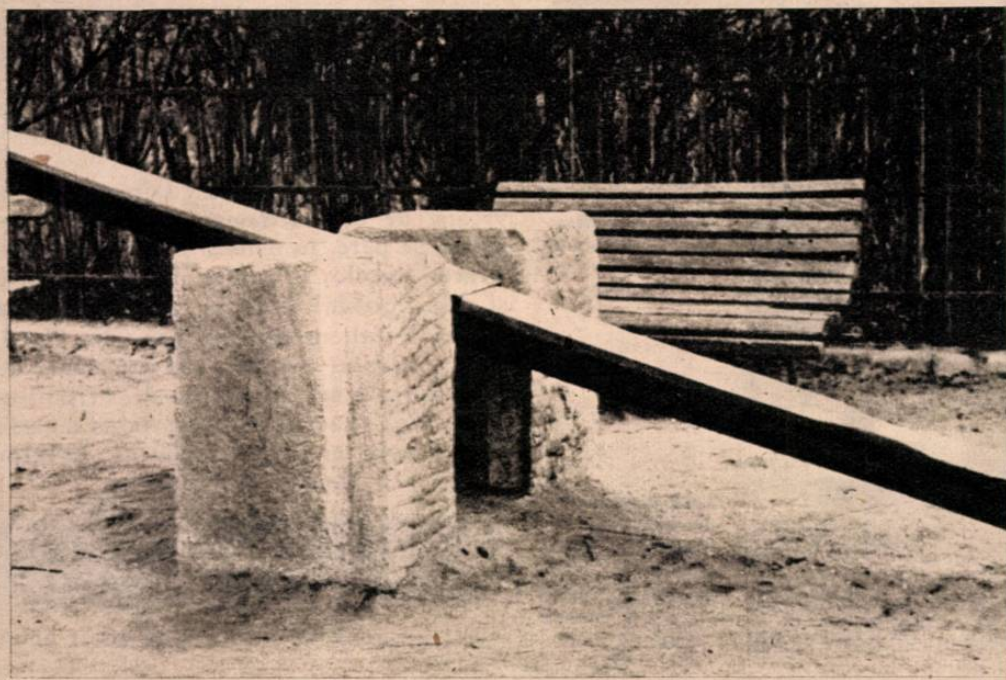

Preocuparea principală a femeii era, altă dată, consultarea revistelor de modă... Priviți, în dreapta aceeași femei urmărind azi cu emoție ultimele telegrame asupra evoluției războiului.

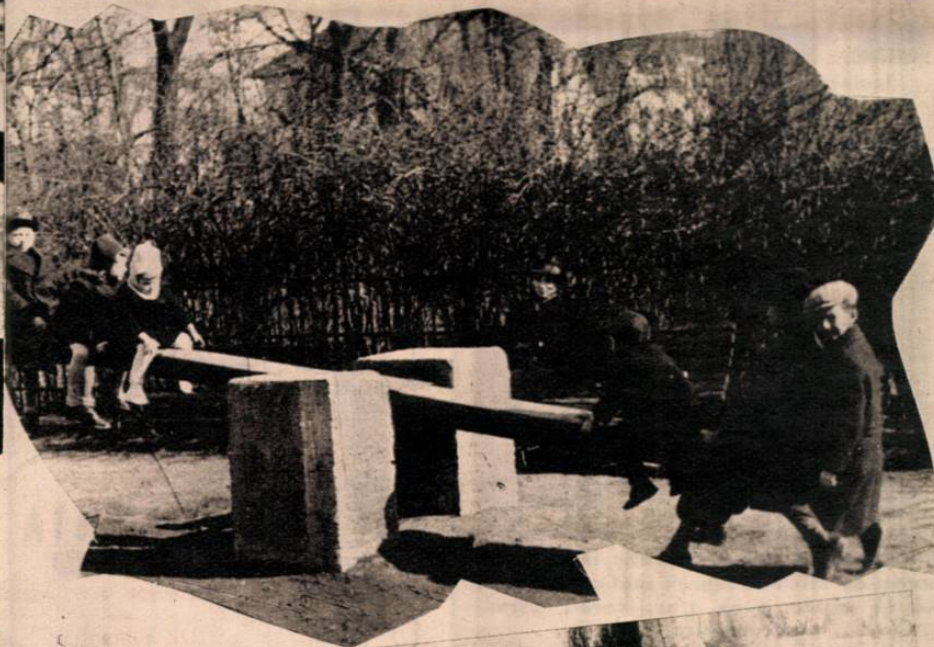
de om, ea se răzbună pe prostia noastră, reinviind din plin la viață nouă. Dela firicelul de iarbă, care crește vinjos și plin de sevă și până la copacii ce înfruntă cerul de pe creștetele munților, este numai armonie, frumusețe desăvârșită. Rădăcinile vieții se învigoresc pe zi ce trece, căldura pătrunde și desmorțește vinele pământului, ogoarele sbicite de melancolia iernii, se crapă de setea înfierbântată a atâtor fecundări, a rodului bogat ce peste puțin va fi în pargă. E primăvara... Primăvară în toată.

În timpul acesta, oamenii continuă să orbocăie prin întuneric, să iubească mirosul prafului de pușcă în loc de parfumul petalelor proaspete; să stea ascunși prin case și prin șanțuri când câmpul e verde, pământul minunat pretutindeni și dorul de ducă, doar atâta așteptând, să te dai lui...

Să nu fim însă triști. Ca și frunzele copacilor, milioane de oameni mor și se nasc. După primăverile întunecate, însingurate, vin cele aurii, scăldate în iubire de aproapele și lumină. Să le așteptăm. Mecanismul vieții e așa de complicat, tocmai prin simplitatea cu care-și repetă mișcările.

În parcuri se jucau odată copii fără nici o grijă. Aceleași locuri sunt astăzi goale. Griile părinților nu mai pot permite copiilor să profite de primăvară.

Un singur aspect a rămas același: aspectul etern al Naturei, care începe să smălțuiască grădinile cu flori din seva primăverii.

INGROPATA DE VIE

(Femeea care poate trăi 45 minute sub pământ)

Femeea care a stat îngropată timp de 45 minute

Înainte de a i se acoperi sicriul.

Un alt american, Morgan, a devenit cunoscut, expunându-se în public, închis într'un sicriu de sticlă. Savanții sunt convinși însă că la mijloc e un truc, care-i permite să respire ușor.

În America se fac experiențe senzaționale cu o femeie care poate trăi fără aer.

Această femeie, normală de altfel fizic, ca oricare alta, a constatat într-o bună zi că poate sta pe fundul apei și o oră întreagă fără să respire. Prezentându-se unei clinici medicale, a explicat fenomenul și spre a-i convinge pe medici că într'adevăr în acest timp nu respiră, a cerut să fie îngropată de vie, într'un sicriu fără pic de aer, de unde să nu fie scoasă decât atunci când va da un semnal convențional.

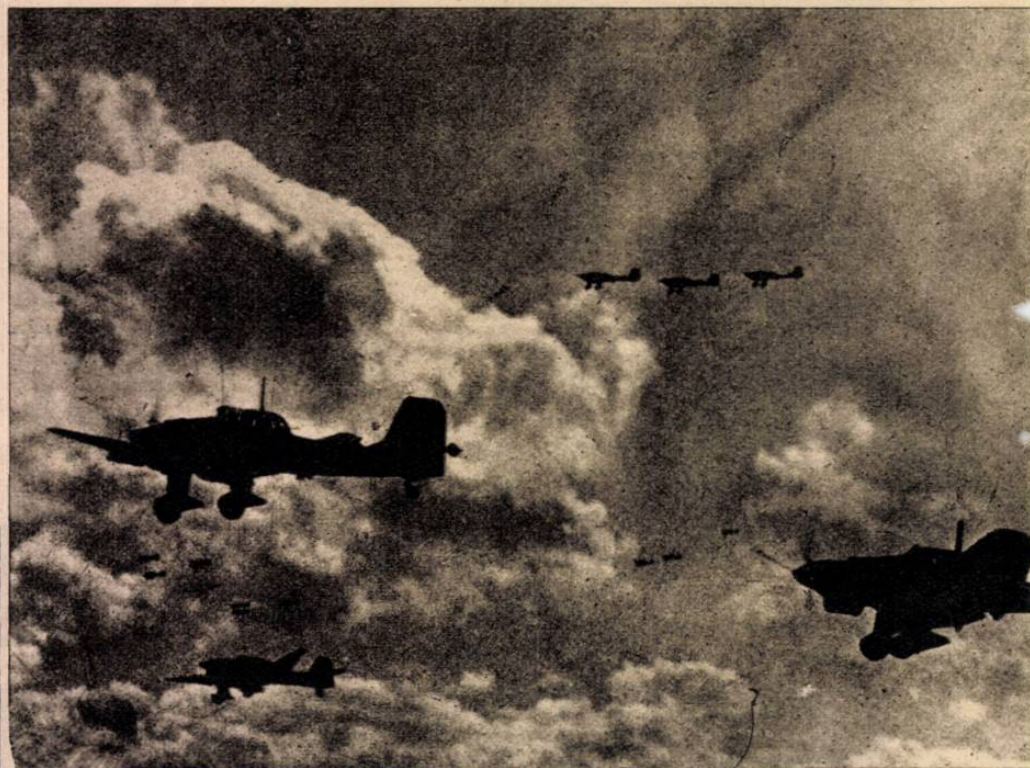
A fost astfel îngropată și a rămas sub pământ timp de 45 minute. La desgropare, a declarat că ar mai fi rezistat, dar că a dat semnalul, fiindcă i se făcuse... urât să stea singură în tăcerea de mormânt ce o înconjură.

CE SE PETRECE ÎN

Faptul că forțele aeriene germane au intervenit în luptele din bazinul mediteranean, a dat naștere la tot felul de ipoteze în legătură cu proiectele de conducere a războiului făcute de puterile Axei.

De unde până acum, Mediterana a fost lăsată pe seama forțelor italiene, se pare că, în urma eforturilor și cuceririlor făcute de englezi în Africa, situația amenințând a se schimba și pe mare, germanii au hotărât să ia și aici conducerea acțiunii.

Slăbiciunea armatelor italiene consta, după cum însuși Ducele a recunoscut-o, în inferioritatea numerică față de inamic și în dificultatea pe care o întâmpinau în traversarea mării, convoiurile de realimentare.

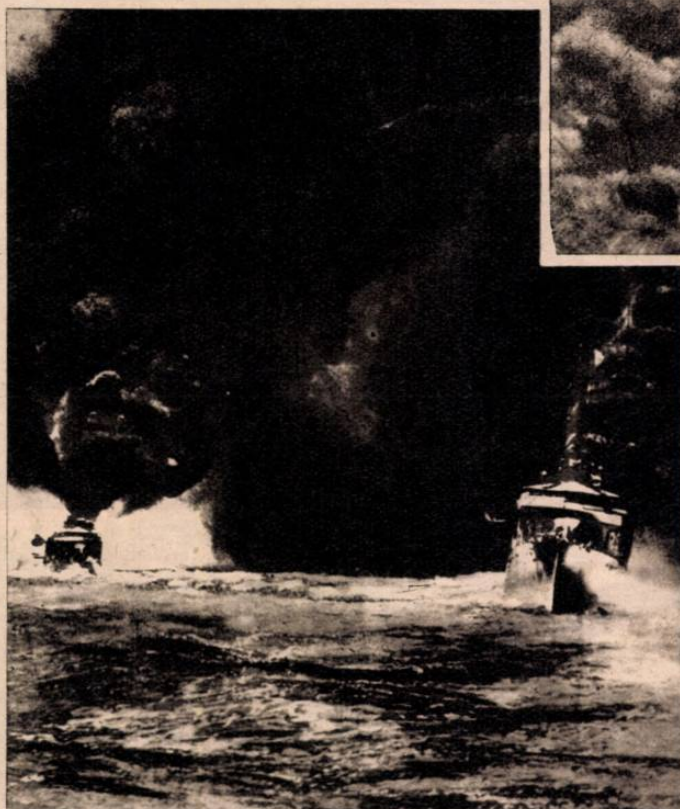
Formațiuni numeroase de avioane „Stuka” zburând deasupra Mediteranei, în urmărirea vaselor engleze

nau în traversarea mării, convoiurile de realimentare.

Intervenția rapidă a faimoaselor avioane de bombardament „Stuka” a urmărit, se pare, în primul rând, dezechilibrarea forțelor britanice din Mediterana și deci posibilitatea de realimentare a trupelor italiene din Africa de Nord, prin controlul eficient al celui canal de 500 km. care separă Sicilia de Tripolitania (adică exact unde s'a produs marele atac al aviației germane contra navelor engleze, în ziua de 10 Ianuarie)

SECTOARELE PRINCIPALE DE LUPĂ ALE ANGLIEI

Firește însă că, în afară de acest prim

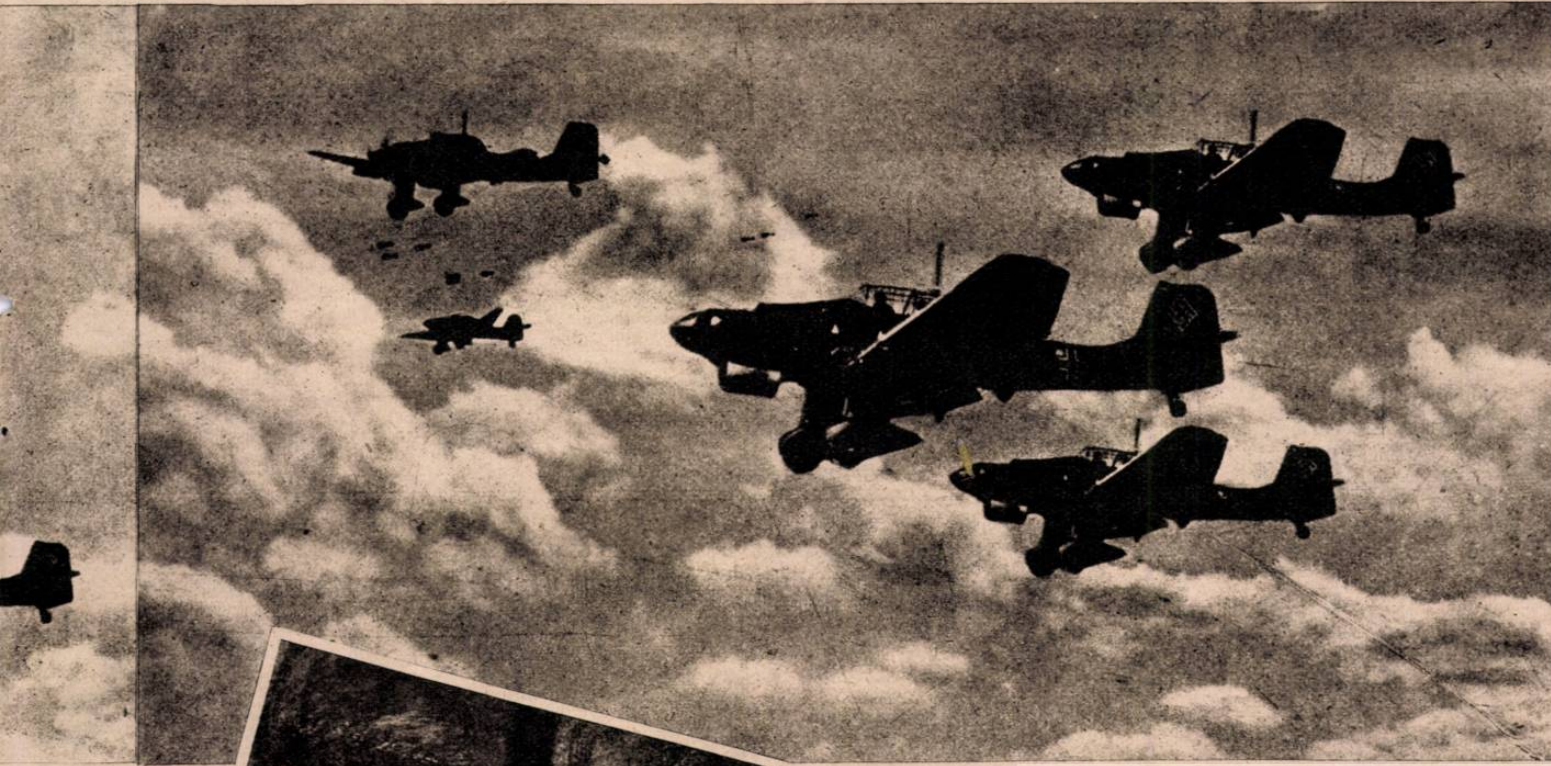

Spre a se apăra de atacurile avioanelor germane, vasele britanice lansează nori groși de fum.

MEDITERANA

Când avioanele „Stuka” au atacat faimosul vas de război „Illustrations”

în care vasele și avioanele britanice posedă numeroase baze, începând dela Malta și până la coasta Palestinei.

Dacă pentru comunicațiile cu India, cu Extremul Orient și cu Australia, Marea Britanie revenise, în ultimul timp, la vechea rută a lui Vasco de Gama, adică pe la Capul Bunei Speranțe, în schimb Mediterana continua să fie utilizată pentru transportul munițiilor, pentru legăturile rapide între diferite sectoare de luptă și pentru ajutorarea Greciei, fapt care, în cele din urmă nu mai putea fi privit cu dezinteres de puterile Axei.

VA FI MEDITERANA TAIATĂ ÎN DOUĂ

Urmărește oare Germania să separe complet cele două bazine ale Mediteranei? Urmărește să paralizeze complet rețeaua de transporturi și legături a navigației britanice pe această mare? Iată întrebări care se pun pretutindeni și la care n'ar putea răspunde decât strategii Axei.

În primul caz, misiunea trupelor trimise în acest sector n'ar fi prea complicată, deoarece canalul dintre Sicilia și Tripolitania ar oferi avantaje în acest scop. În cel de al doilea caz, ar trebui să întrezărim însă luptele de mari proporții, deoarece Anglia își va da seama că pierzând această situație, pierde întreaga cheie a Egiptului și deci a continentului african, după cum și-ar pierde influența asupra Greciei, — singurul contact pe care-l mai are cu continentul european.

Din moment însă ce Germania a luat hotărârea unei efective intervenții în ajutorul Italiei, este de așteptat ca această intervenție să se generalizeze pe toate sectoarele de luptă ale italienilor și să urmărească un țel precis în bazinul mediteranean.

Comentariile ziarelor străine asupra ultimului discurs al d-lui Hitler, au pus în legătură aluzia „venirii timpului frumos” și a lansării nouilor submarine germane cu acțiune pe care Reich-ul a început-o în bazinul Mediteranei și încă se prea poate să nu fi greșit.

Ceva se va petrece în Mediterana și încă în scurt timp.

BROAȘTELE CARE DAU EXEMPLU

Shakespeare spunea despre broaște că deși sunt urâte și inutile ele poartă totuși un adevărat giuvaer în cap, iar Esop și Aristofan au spus că urmărind îndeaproape viața acestor amfibii se pot trage cele mai frumoase învățăminte morale.

Priviți efortul și „colaborarea” acestor două broaște minunate prinse de obiectivul unui amator fotograf și veți găsi mult adevăr în afirmațiile marilor cugetători.

Vrea să se urce neapărat pe ciupercă.

... Tovarășa ei înțelege să-i dea tot concursul...

... După eforturi repetate cu răbdare, e gata de izbândă...

A reușit. Dacă ar fi oameni, le-am putea desigur, citi satisfacția pe față.

Pe harta noastră, orașele și regiunea industrială, sunt foarte aproape unele de altele, asta pentru a înlesni ciitorilor orientarea; din orele indicate mai sus, reiese însă că timpul de sbor dela graniță până la ele, este de mai bine de două ore, deci la o viteză maximă de 400 km. pe ora, aparatele trebuie să parcurgă 800 km. Posturile de alarmă sunt așezate la distanțe de numai câțiva kilometri unele de altele, astfel că la comandamentul suprem al apărării antiaeriene, sosesc din minut în minut, amănunte asupra locului și înălțimei la care se află avioanele inamice. În acest fel se pot da alarmele, cu mult înainte ca avioanele străine să ajungă la punctele pe care vor să le atace.

CE SE ÎNTÂMPLĂ CÂN

